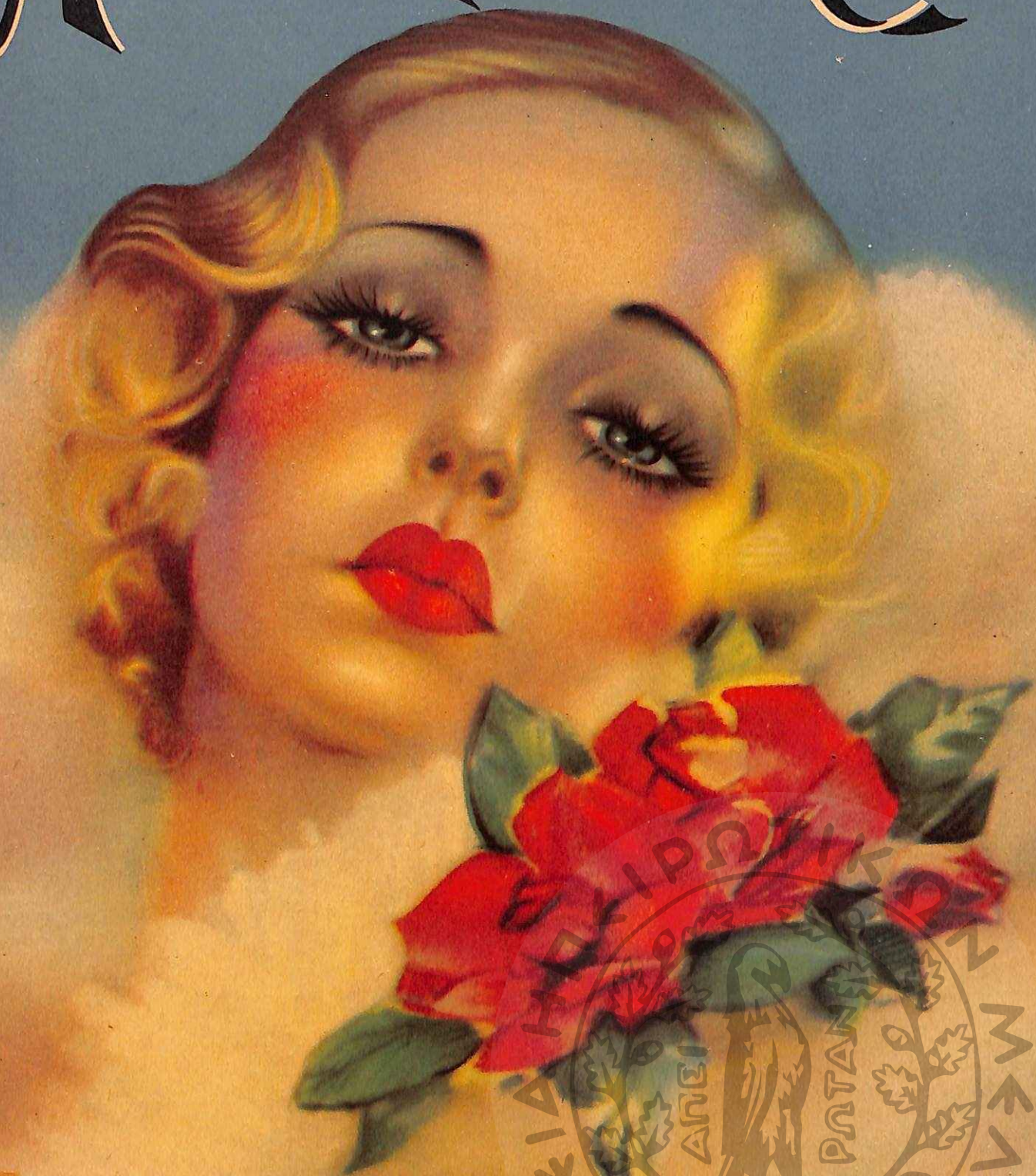

Η Σεραιόρα

ΕΤΟΣ Α. ΑΡΙΘ. 2

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΑΡΙΘ. 2
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΤΟΑ ΔΑΓΚΛΗ 20
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 28-333

Η Σφαίρα
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΣ ΔΡΑΧΜ. 1.50
Ι. Α. ΣΚΟΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΚΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
Ι. Α. ΣΚΟΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΗΥΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36026

Ἀεροπλάνο τοῦ στρατηγοῦ Φράγκο ἀνέτιναξαν παρὰ τὴν γέφυραν τῆς Μαδρίτης φορτηγὰ
αὐτοκίνητα μεταφέροντα πολεμέφοδια.

ΤΗΝ ΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Η Γκουσιέ, η οποία ήταν έρωτευμένη με τον μουσικό της δρχήστρας κ. Έντλινγκερ ήταν αντίθετος προς την μητρικήν ήθικην. Χωρίς καμμία λεπτότητα υπαινίσσεται τον κ. Κρουσινά, τον οποίον η δις Σοφία δεν είχε καμμία ανάγκην!

— Άλλως τε ο Έντλινγκερ θα με παντρευθῇ!

Η πόρτα του δωματίου της Ντυμά άνοιξεν όρμητικά και άφηκε να περάσουν οι δυο γυναίκες.

— Ο πίθηκος! η άνόητη! λυσούσε η Γκουσιέ κυττάζοντας με άποδοκιμαστικό ύφος την Ντυμά, την όποιαν τίποτε δεν έμπόδιζε από τις γυμναστικές της ασκήσεις.

— Άφησε την Ντυμά ήσυχη! Αυτή τουλάχιστον ξέρει τι θέλει, έλεγε η δις Σοφία. Έπειτα χανόνταν στην κουζίνα για το πρώινó πρόγευμα, κατά την διάρκεια του όποιου, κάθε ήμέρα, τά ξανάφιαχναν.

Η Ντυμά διέκοψε τάς ασκήσεις της. Άκίνητη εκύτταζε τό μικρό φως του κεριού, που ήταν τοποθετημένο στο τραπέζι. «Έκείνο που θέλω; Έσκέπτετο Ι. Καί εϊκόνας γλυστρουσαν διά μέσου της φλόγας. «Ν' άνέβω στην σκηνή, ν' άντιμετωπίσω τάς φώτα της, τά τόσοον λευκά και τόσοον δυνατά, από τά όποια τυφλώνεται κανείς, για να καθίσω επάνω εις ένα κάθισμα, άνάμεσα στις γιρκαγιάντες, σε ένα σεληνόφωσ υποβλητικό και να τραγουδήσω! Νά ακούσω φωνές και χειροκροτήματα! Νά άναντεύσω τη μυρωδιά των φιασιδιών, το στόκου, των μπιγιών των παρασκηνίων! Και την μυρωδιά επίσης την γνωστή μου που τόσο πολύ συνταράσσει, του σιγαρέττου, της κολώνιας, του φίνου άγγλικού σαπουνιού...».

— Θα τό κατορθώσω! έμουρμούρισεν άνάμεσα στα σφιγμένα δόντια της. Θα τό κατορθώσω.

Κατά τις 4 τό άπογευμα, την ώρα που η Ντυμά πήγαινε στην όπερα, η σκέψις της τριγύριζε πάντα στον Χαννές Ρασσιάμ. Έσκέπτετο: Τι εϊνε έρωας; Μήπως εϊμαι έρωτευμένη; Υπάρχει αυτό στην πραγματικότητα; Η μόνον στο θέατρο; Άραγε αυτό τό αίσθημά μου για τον Ρασσιάμ... εϊναι έρωας; Α! έχι! εϊναι κάτι τό παιδιάστικο και τό άνόητο...

«Κουταμάρα»!, συνεπέρανε. Και όμως η καρδιά της κτυπούσε τόσοον δυνατά, τόσοον δυνατά... Τότε άρχισε να σιγοτραγουδά... Στο θέατρο συνήνηθη με την Έλις. Πολλοί άνθρωποι τό θράδν αυτό έπερίμεναν μπρός στην πόρτα. παίζοντο οι Maitres Chanteurs. Τό χιόνι έπεφτε σιγά-σιγά. Η Ντυμά και η Έλις σταμάτησαν για μία στιγμή μπρός στα πορτραίτα των ήθοποιών, από συνήθειαν μάλλον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυο νεαρές φίλες, η Έλις Κερκώφ και η Ντυμά, παίρνουν μαθήματα φωνητικής μουσικής από τον τενόρον Χαννές Ρασσιάμ, έναν άνθρωπο 40 περίπου ετών άλλ. ώραιου, ό οποίος πρό όλίγου έχωρισε από την γυναίκα του, μία διάσημη ήθοποιό, και ήταν έρωτευμένος και οι δυο μαζί του. Η Έλις, ένα κορίτσι 17 ετών, δεν κρύβει τό αίσθημά της από τη φίλη της, αν και ξέρει ότι τον αγαπάει κι αυτή. Ο Ρασσιάμ, προσέχει περισσότερο την Ντυμά, αλλά υποφέρουν και οι δυο γιατί διακρίνουν ότι ο Ρασσιάμ περιποιείται την άλλη μαθήτριά του, την Λυκάς. Όταν η Έλις, μετά τό μάθημα γύρισε σπίτι της, πήρε την άρρωστη μητέρα της που έξαντλημένη, τον δέ πατέρα της, έναν γλύπτην, να εργάζεται στο εργαστήριό του. Η Ντυμά έξ άλλου ήταν κόρη της χορευτρίλας δεσποινίδος Σοφίας Ντυμάτερ και του ύπουργού Μοντέ, και είχε άδελφή, από άλλον πατέρα, την Γισέ, που μάλλον διαρκώς με την μητέρα της, έπειδή έκείνη την επέπληττε για τον έρωτά της και άποκαλούσε έλεεινήν κάθε γυναίκα που δινόταν από έρωτα και όχι για χρήματα.

— Έδω μοιάζει άπολύτως με όλους τους άλλους, ειπεν η Έλις με ένα είδος κατηγόριας, δείχνοντας με τό σαγώνι ένα πορτραίτο του Ρασσιάμ.

— Ω! δεν διαφέρει δά και πολύ από τους άλλους! Πώς θέλεις να εϊναι ο Ρασσιάμ σου;

— Ο δικός μου... Μά εϊναι έξ ίσου και δικός σου όσον και δικός μου! Δεν εϊναι αυτό αλήθεια;

— Όχι! ειπεν η Ντυμά, η όποια δεν ήθελε να τό όμολογήση!..

Μία γυναίκούλα έτοποθετήθη πίσω των, για να πιάση σειρά! Είχεν ακούσει τό όνομα.

— Ρασσιάμ... ειπεν αυτή... Χαννές Ρασσιάμ... και άφησε να τρέξουν στην γλώσσα της οι δυο αυτές λέξεις σαν κάτι τι τό έξαιρετικά γλυκό...

«Άλλοι άπεδοκίμασαν! Άλλοι έφεραν άντίρρηση. Κτυπούσαν τό έδαφος με τά πόδια για να τά ζεσταάνουν, φυσούσαν τά μουνδιασμένα χέρια τους.

Κάποιος μίλησε για την Κουσκόθσκα. Ήτο πραγματικά υπέροχη! Δυστυχώς εκείνη δεν μπόρεσε να μείνη μαζί του. Την κτυπούσε και αυτή τον άπατοούσε! Δυο τέτοιοι άρτίσται! Μία Ίζόλδη όπως δεν θα ξαναγίνη ποτέ... καθώς και ένας τέτοιος Τριστάν.

Η μικρή όμάς έμεγάλωνε... Κατά τάς 5 η ώρα έφθασεν ο Βιλνύ Γκέλφιους, ο προγυμναστής. Στάς 6 1/2 άνοιξαν οι θυρίδες του ταμείου. Η Ντυμά η όποια άλλοτε ήτο ένα παιδί του

ΤΗΣ ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ

θεάτρου, είχε προστασίες και τό δικαίωμα των ανθρώπων της σκηνής, να σκαρφάωνη σε μία κιγκλίδα που έφρασε την πόρτα μιας σκάλας. Ο Γκέλφιους καθόταν σ' ένα σκαλοπάτι. Η Έλις θήρκε πίσω του μία κενή θέσι κι έκάθισε. Αυτή δεν ήθελε να ιδῇ τίποτε, μόνον ν' ακούση.

Η σάλλα ήτο φωτισμένη και κατάμεστη. Τά όργανα έχορδίζοντο...

— Όταν ακούω τά όργανα κ' η αυλαία σηκώνεται, εϊναι για μένα κάτι τι σαν πυρετός, Γκέλφιους, έμουρμούρισεν η Έλις.

Η Ντυμά καθόταν μονοκόματη και ίσια στα κάγκελά της και κυτόυσε με άδημονία την πλατεία που γέμιζε κόσμο. Ξαφνικά ένοιωσε κάτι τι σαν ένα choc. Την ίδια στιγμή δλόκληρη η πλατεία έφάνη σαν να έπαυσε ν' άνανπνέη. Ένας θραχνός ψιθύρος, ένας μόλις διακρινόμενος θόρυβος, έπειτα σιγή Ι. Κάτω ο άδύνατος και κοντός διευθυντής και μαέστρος, τον όποιον τόσοον εκτιμούσαν έπήρε τη θέσι του, και γύρισε γρήγορα προς τά εμπρόσθια καθίσματα. Έοβυσαν τά φώτα και μέσα στο σκοτάδι άντήχησαν μελωδίες.

Η Έλις έβαλε τό κεφάλι στα χέρια της και έχώθη στο υπερκόσμιον έσθης της μουσικής!.. Τό να την ακούη ήτο γι' αυτήν κάτι τι τό γοητευτικό, ήτο ένα μεθύσι στο όποιον παραδινόταν όλόκληρη. Βυθιζότανε σ' αυτό τρικκλίζοντας, ενώ τά γόνατά της κτυπούσαν τό ένα σ' άλλο κι ένοιωσε στο λαιμό της ένα παράξενο και ταυτοχρόνως γλυκό κάψιμο που της προέξενούσε πόνο.

Ψηλά η Ντυμά τέντωνε τό σώμα της στα κάγκελα, για να ιδῇ, έχοντας τά μάτια όρθωνοιχα και προσεκτικά και τά χείλη τόσο δυνατά σφιγμένα, ώστε να κάνουν μία όριζόντια γραμμή στο μελαχροινό παιδικό πρόσωπό της.

Στό τέλος της πράξεως άκούσθηκαν θόρυβος και φρενητειώδη χειροκροτήματα. Η Έλις έξύπνησε από τό φως σαν να την εκτόπησαν με μαστίγιο. Συνήνητη την Ντυμά στον διάδρομο μεταξύ ανθρώπων, οι όποιοι συζητούσαν και έτρωγαν. Σιωπούσε λυπημένη γιατί ήταν κατάμονη. Η Ντυμά, εν τούτοις, ήσθάνετο ότι ήτο ζαλισμένη από κάπσιο καινούργιο και πολύ ώραίο πρεζυμα: την έπιθυμία να παίξη τον ρόλον της Ίζόλδης! μία ιδέα που θα κατέπλησσε τον Ρασσιάμ και την Έλις, τον Γκέλφιους, και την Λυκάς! Άλλά δεν μπορούσε να τό ελπή ακόμα! Έπρεπε να τό κάνει. Και έέντωνε τα μπράτσα της λέγοντας μέσα της: «Από σήμερα, έως ότου τραγουδήσω τον ρόλο της Ίζόλδης».

Για τον Χαννές Ρασσιάμ δεν εϊπαν ούτε λέξι. Τον τελευταίο καιρό η Ντυ-

μά είχε γίνει ιδιότροπη και έπιφυλακτική και επ' ούδενι λόγφ ήθελε να παραδεχθῇ ότι είχε ένθουσιασθῇ κάποτε γι' αυτόν. Όσον άφορῇ την Έλις, ντερότανε να θρίσκειται μόνη στο αίσθημά της, τό όποιον μεγάλωνε, μεγάλωνε συνεχώς. Έσιώπησαν λοιπόν για μία στιγμή και έσκέπτοντο και οι δυο των έκείνων. Γιατί σήμερα ήταν ώραιος, ήταν νέος και άληθινά υπέροχος.

— Δεσποινίς Κερκώφ, ειπεν ο Γκέλφιους στο δεύτερο διάλειμμα, ξέρετε τι εϊναι μία συμφωνία Κουάρτ-Σίξτ;

— Καθόλου.

— Βλέπετε τό σκέφθηκα. Περιφρονείτε τά θεωρητικά μαθήματα, δεν θέλετε να μάθετε την θεωρίαν! Τό θέλει κανείς από τον τρόπον που ακούετε! Ξέρετε πώς ακούτε; Σάν μία έρασιτέχνις, ούτε περισσότερο ούτε λιγώτερο, σαν μία άδαής και θαμπωμένη έρασιτέχνις.

— Τότε, Γκέλφιους, οι έρασιτέχναι εϊναι πολύ εύτυχεις!

— Εύτυχισμένη... άναμφιβόλως, εϊναι έκείνοι που εϊσθε. Άλλά πιστεύετε λοιπόν, για την άγάπη του Θεού, πιστεύετε, ρώτησε με μία φωνή πνιγμένη από την συγκίνηση, ότι η μουσική αυτή — και έσφίξε τις μουσικές συνθέσεις του στην καρδιά του — εϊναι καμωμένη για να σας κάνει εύτυχισμένους σας και τις άνόητες που εϊδους σας;

— Δεν εϊμαι τόσοον άνόητος, Γκέλφιους! όχι, — γιατί στην άρχη πιέζω τον έαυτό μου να σκεφθῇ πολλά — άλλ, όταν ακούω την μουσική μπορώ να λησμονήσω τόσα πράγματα! Η ζωή δεν εϊναι πάντα χαρούμενη για μένα. — Και άμέσως άνεπλόησε τό σπίτι της — τον πατέρα της... την μητέρα της — Τό να λησμονώ που κάνει τόσο καλό, μουρμούρισε και άντελήφη πόσον αυτό μπορούσε να φανή άδικο και υπερθολικό.

— Χά! χά! Νάτα μας! έφώναξεν ο Γκέλφιους, πραγματικά θυμωμένος! Ξέρετε τι εϊναι τό να εύχαριστείθε με την μουσική κατ' αυτόν τον τρόπον; Σύγχισις! Ούτε πολύ ούτε λίγο! Καλέ Θεέ! Έλις, ειπεν αλλάζοντας άμέσως τόνον και με ύφος παρακλητικό, σας ίκετεύω μάθετε τη θεωρία! Έργασθῇτε! Μάθετε την έπιστήμην της άρμονίας, μάθετε να διδάσκαθε, Πρέπει να ιδῇτε καθαρώτερα μέσα στον έαυτόν σας. Άφήνετε να παρασφρασθε! Δεν πρέπει να εγκαταλείψετε έτσι τον έαυτόν σας! Από πολλόν καιρό. Έλις, σας σπουδάζω. Όταν τραγουδάτε, όταν ακούετε, όταν κάνετε μουσική... Αυτό εϊναι μία πραγματική αυτοκτονία...

— Αυτοκτονία; ειπε η Έλις χαμογελώντας! ακούστε, Γκέλφιους! Η σκέψις αυτή δεν εϊναι και τόσοον τρομερή! Η αυτοκτονία διά της μουσικής! Δεν εϊναι κακή ιδέα και πιστεύω ότι μπορεί κανείς να φθάση σ' αυτό! να αφήση να παρասυρθῇ π.χ. από την μουσική του Τριστάν, μέχρι του σημείου να

πεθάνη...

«Έσθυσαν τά φώτα! «Και τώρα, ειπεν η Έλις, άς πάμε». Έβαλε τό κεφάλι της καλά-καλά άνάμεσα στα χέρια της! Ούτε για μία φορά σ' όλη τη διάρκεια της πράξεως δεν κύτταξε την σκηνή. Κατείχετο από σκέψεις και μελαγχολικές έπιθυμίες κάποιου πράγματος.

Τότε η Έλις σήκωσε τό κεφάλι και ένα μειδίαμα που μόλις φαινότανε, παράξενο και σαν έκστατικό διεγράφη στα μάτια της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΥ

Στάς τρεις τό πρωί ο Χαννές Ρασσιάμ έχωρισθ από την μικρή Ρωσιόδα χορευτρίαν και μπήκε σφυρίζοντας σπίτι του. Ο άέρας ήτο κρύος και ηρόρός! Ένας ούρανός κατάμαυρος άπλώνετο επάνω στην πόλη, τρυπημένος από πολυάριθμα και φωτεινά αστέρια. Ο Ρασσιάμ πήρε τό καπέλλο στο χέρι και άφήκε τον έλαφρόν άνεμον να τρυπήνη και να του ρίχνη προς τά πίσω τά μαλλιά του μετώπου! Αυτό ήτο άνακούφισις έπειτα από τόσο κρασί που είχε πιη και τά αδιάκοπα και κουραστικά χάρδια. Και ο άέρας έλευθέρωσε τό πρόσωπόν του από τό άρωμα της μικρούλας.

«Θά έπρεπε να την συνειθίσω σε ένα άλλο άρωμα, έσκέπτετο, ένα άρωμα όλιγώτερο γλυκύ, τό όποιον θα ταίριαζε καλλίτερα με τά κατακόκκινα μαλλιά της και τά ρεμβώδη μάτια της. Χρειάζοταν κάτι τι τό πιο πικρό».

«Άλλωστε δεν άξίζει πια τον κόπον», κατέληξεν ενώ έχασμάτο. Ο ύπηρέτης του έκοιμάτο στον προθάλαμο! Όλο τό σπίτι του ήτο όλοφώτεινο! Τόν έπερίμεναν! Είχε ένα μυστικό φόβον να μπη στο σπίτι του κατά τά χαράμματα κρυφά, με ένα κερί στο χέρι, περνώντας από δωμάτιο σε δωμάτιο! Γιατί μπορούσε να άναπηδήση τρομερό από κάποιο καθρέπτη ένα πρόσωπον ώχρο και άτονο με τά μάτια περιτριγυρισμένα από ένα μαυρο κύκλο, ένα πρόσωπο άνδρός μεθυμένου πρόσωπο πουχε άπειρες ρυτίδες στο σαγώνι και τούς

κροτάφους.

Ο Χαννές είχε περάσει τά 40.

Επάνω στο τραπέζι της νύκτας ήταν τοποθετημένο ένα γράμμα από τό Λονδίνον. Τά χέρια του Ρασσιάμ συνεσπάρσθησαν, τά θέμματά του έγιναν διαπεραστικά, όλη του η ύπαρξις άνωρθώθη για να συγκεντρωθῇ στον έαυτό του! Γιατί τό γράμμα αυτό ήταν από την γυναίκα του, με την όποιαν ήτο χωρισμένος.

«Αγαπητέ μου φίλε, Έγραφε η Κουσκόθσκα, θρίσκομαι έδω, καθισμένη άνάμεσα στα κλειστά μπουόλα, σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, τό όποιον αι άνούσιαι ταπετασαίρια θα μπορούσαν να με τρελλάνουν. Τό τράινιο μου φεύγει σε δυο ώρες! Μονοτονία, όπως εϊναι στο Λονδίνον μία Κυριακή. Δεν πήρα κανένα ζεστό. Δεν μπορώ να πάω στη σάλλα της μελέτης, διότι υπάρχει εκεί κάποιος δυστυχισμένος μικρός, ο όποιος με αγαπά με μία όρμη άξίαν καλλίτερου τινός πράγματος. Σε ένα καπρίτσιο μου τον περιώρισα εκεί και τώρα, άλλοιμονον, θρίσκειται εκεί, περιμένοντάς με... Σήμερα δεν μπορώ να τον ιδω. Έχει τόσοον κανονικά χαρακτηριστικά που θα μ' έσπρωχναν στην άπελπισία.

»Είχα έδω μεγάλην έπιτυχίαν, αλλά δεν μου ήταν και τόσο διασκεδαστικό, δεν εϊναι έτσι; Άλλως τε αυτό θα έξακολουθήση στην Άμερική. Προηγούμενος θα τραγουδήσω στας Βρυξέλλας! Θέλεις να έλθης εκεί για να μιλήσης λιγάκι μαζί μου; Αυτό θα ήταν χαριτωμένο εκ μερούς σου».

Τό γράμμα τελείωνε με μία άστεία τζίφρα, που έλεγε Μαρία. Και έπειτα με γράμματα σφιγμένα ήτο γραμμένη στο περιθώριο μια ακόμη φράσις: «Άκουσε... μερικές φορές αισθάνομαι μία τόσην άπνιναν, έπειδή δεν σε βλέπω...».

Ο Χαννές Ρασσιάμ έσφίξε τά δόντια του μέχρι του σημείου ώστε ξεπετάχθηκε στο πρόσωπό του μία φλέβα μπλε σαν ένας μώλωπας. Έσθυσε τό φως και ξαπλώθη μερικές στιγμές στο σκοτάδι τσαλακώνοντας τό γράμμα στα χέρια του χωρίς καμμία σκέψη. Τό αίμα κτυπούσε στους κροτάφους του κάνοντας να χορεύουν στο μισοσκοτάδο κόκκινοι κύκλοι μπρός στα μάτια του! Κόκκινοι κύκλοι ώχροπρασίνου η ενός κτυπητού πορτοκαλιού χρώματος, άστέρια και καμπύλες που άνακατευσσαν η μία με την άλλη.

Έπειτα του ήλθεν η άνάμνησις μιας φωνής, ενός προσώπου με βαρεία βλέφαρα επάνω από μαύρα μάτια και ένός στόματος θλιμμένου, τό όποιον γελούσε και έκλαιγε... Ο Χαννές Ρασσιάμ έσπασε σε λυγμούς! Την έπομένη ήμέραν ο Ρασσιάμ πήρε τό τράινιο για τις Βρυξέλλες.

Έφυγε τό μεσημέρι κουρασμένος, νευριασμένος από τά έννοητικά διαθήματα εις τά όποια υπεχρέωθη να καταφύγῃ για να πάρη την άδειαν του! Τό κεφάλι του πονούσε. Καμμία ιδέα δεν ήχησε εκεί μέσα. Έ-

Γύρισε προς τον Ρασσιάμ το χαμογελαστό πρόσωπό της

κάθισε μερικά λεπτά στο θαγκόν-ρε-σπαράν με ένα κακοφτιαγμένο καφέ και ένα λικέρ, το όποιον περνούσαν, ήσαν πνιγμένα σε μία πυκνή βροχή ανακατωμένη με χιόνι... Η ημέρα έφευγε προς το άπειρον υπό την ρυθμική μουρμούραν του τράινου! Η νύκτα έρχόταν και άπλωνόταν σαν ένα κάλυμμα επάνω στα αντικείμενα! Ο Ρασσιάμ ξαναγύρισε στο διαμέρισμά του, όπου έκοιμήθη βαθεία, χωρίς όνειρα...

Όταν ο Χαννές Ρασσιάμ έφθασε στις Βρυξέλλες ήταν πλέον η ώρα των θεάτρων. Άφησε την βαλίτσα του στο συνειθισμένο ξενοδοχείο!

Το δωμάτιον κοντά στην Κας Κους κόθσκα, παρήγγειλεν ό άμεμπτος διευθυντής.

Η κυρία εξέφρασε μία τέτοια επιθυμία; ρώτησε ζωηρά ό Ρασσιάμ, νοιώθοντας μία δυνατή χαρά.

Όχι! η κυρία, άλλωστε δεν υποπτεύετο ότι θα έρχόταν ό κύριος.

Με έναν μόλις συγκρατούμενον έρεθισμό ό Ρασσιάμ παρετήρησε τό τυπικώς ευγενικόν πρόσωπον Μιά λυσσασμένη ταραχή τόν έκυριευσε. Σε μία στιγμή μετενόησε γιατί είχεν έλθει! Νά ξαναγύριση νά πάρη τό τράινο, νά μεθύση, νά μη αφήση νά τόν πιάση λύπη, νά μη θασανισθή σαν ένας άπειρος νεανίας, έρωτευμένος μέχρις άπελπίσας. Μία ζωνηρή κίνησι γύρισε τά νώτα προς τόν υπάλληλον, παρήγγειλε να πάνε τριαντάφυλλα στο διαμέρισμα της Κουσκόθσκα, με μία κάρτα, ή όποια έφερε μόνον τό δνομα του. Έπειτα ντύθηκε γρήγορα και πήγε στο θέατρο.

Όταν κάθισε στο θεωρείον του έπαίζετο ή δευτέρα πράξις της Τόσκας. Η Κουσκόθσκα σωριασμένη μπρός σε ένα Σκαρπία σκυθρωπόν και άσυγκίνητον άπλωνε τά λεπτά της χέρια τεντωμένα σαν σε ένα σπασμό. Τό έφαρμωστό μετάξινο φόρεμά της έσφιγγε στενά τό κορμί της. Ααμποκοπούσε όλόκληρη και τό κίτρινο φώς τών κεριών καθώς άνταναιλούσε επάνω της διέπναιτο σε όπάλινους χρωματισμούς.

Αυτή ή Τόσκα υπέφερε: έπασχε κατά ένα τρόπον παράδοξον, με τά μάτια της, τά φρύδια της, που ήσαν άθάφα, με τό στόμα της, με κάθε μέλος του αίθερίου κορμιού της, που λυγίζόταν και έμενε σαν να περίμενε τό κτύπημα κάποιου άόρατου μαστιγίου.

Ξαφνικά τό βλέμμα του Ρασσιάμ έπεσε στα χέρια του που άκουμπούσαν την άκρη του θεωρείου. Τά δάκτυλά του ήσαν συσπασμένα και τά νύχια του είχαν καρφωθή στο θελοόδο. Δέν μπορούσε νά μη χαμογέλαση στη σκέψη: ότι έφθασε νά ξεχάση πώς όλα αυτά που τόν συγκίνησαν τόσο, δεν ήσαν παρά πράγματα της σκηνής, και, άκόμη, ότι σ' αυτό συνετέλεσε μία γυναίκα, την όποιαν άγαπούσε. Οί διαπιστώσεις όμως αυτές δεν ήσαν τόσο ασφαλές γιατί οί σκέψεις του ήσαν ταραγμένες και έγκαταλείποντας αυτούς τούς συλλογισμούς άφησε τόν έαυτό του νά παρα-

συρθη άπ' τό θέαμα που άντίκρυζε στη σκηνή, κρατώντας την άναπνοή του, κυριευμένος έντελώς από μία συγκίνησι που συγκλόνιζε την ύπαρξή του όλόκληρη.

Τό κατέσασμα της αulάίας και τό άναμμα τών φώτων της πλατείας, κατά τό τέλος της πράξεως, τόν έκαναν νά συνέλθη. Τακτοποίησε τό πουκάμισό του μπροστά στον καθρέπτη του θεωρείου, διώρθωσε τά μαλλιά του και έδωσε στο πρόσωπό του την έκφρασι της αδιαφορίας που έχουν οί άνθρωποι του καλού κόσμου.

Περνώντας από διαφόρους διαδρόμους έφθασε στο καμαρίνι της γυναίκας του.

Ανάμεσα στους λευκούς τοίχους του καμαρινιού της ή Κουσκόθσκα, όρθη μπροστά σ' έναν ύψηλόν καθρέφτη φωτισμένη κατ' ευθείαν από τό φώς της λάμπας, γύρισε προς τόν Ρασσιάμ, τό

Άνέπνεε τό γνωστό μεθυστικό άρωμα της γυναίκας του, κύτταζε τό λατρευτό κορμί της που έσκυβε προς τόν καθρέπτη, — τό κορμί αυτό τό τόσο γνώριμο, που κάθε κίνησίς του ήταν γι' αυτόν και μία άνάμνησις — άκούγε τη φωνή της και ή καρδιά του σφιγγόταν από ένα πόνο, τόν όποιον δεχόταν σαν την πιο άφθαστη ήδονή.

Στά δάκτυλά του στριφογύριζε ένα σιγαρέττο που του ήταν άπηγορευμένο νά άνάψη εκεί μέσα και λάβαινε μέρος σε μία συζήτησι τυπική — λόγια ευγενικά, που έβγαίνουν άπ' τά χείλη του με ένα χαμόγελο, ένψ τό στόμα του ήταν γεμάτο από μία πικρή γεύσι.

Τί κρίμα που ύποσχέθηκε άλλοι τη θραδυά μου, είπε ή Κουσκόθσκα. Είμαι ύποχρεωμένη νά δειπνήσω, ύστερα από την παράστασι, με κάτι πρόσωπα πολύ ένοχλητικά. Θά ήταν τόσο εύχάριστο νά είμαι μαζί σου όλομύναχη.

Και δεν μπορώ νά σε προσκαλέσω νάρθης μαζί μας, άφού ή θέσις μας είναι τόσο λεπτή. Δέν είναι έτσι; Θά ξαναϊδωθούμε αύριο τό πρωί μάλλον, στο ξενοδοχείο, κατά τό πρόγευμα.

Ο Ρασσιάμ κατέβαλλε μία υπεράνθρωπη προσπάθεια γιά νά συγκρατηθή. Κύτταζε τό άπαθές πρόσωπό του στον καθρέπτη και έμεινε εύχαριστημένος από τόν έαυτό του.

Κρίμα πράγματι, άπήτησε κι' αυτός. Αύριο δεν θάμαι πιά έδω. Τό τράινο φεύγει στις 5 και 30 τό πρωί. Η άδεία μου τελειώνει ως τότε, άλλ' ως την ώρα αυτή, έού έχεις την

συντροφιά σου.

Τό κουδοινη άντήχησε.

Με κάθε τρόπο έπέμεινε ή Κουσκόθσκα, θά σε ξαναϊδω έδω μετά την παράστασι, σύμφωνα; Με κάθε τρόπο; λέγει!..

Οί κινήσεις τών χειρών της και τό βλέμμα της πήραν μία έκφρασι πυρετού.

Πρέπει νά φύγης τώρα, του είπε. Είναι ή ώρα που θά έγώ, στη σκηνή... Υστερα!... δεν είν' έτσι; Όρεβούαρ!

Πέρασε γιά μία στιγμή τά χέρια του επάνω άπ' τά δικά της. Αυτό την ήσυχάζε πάντα πριν τραγουδήση. Γιά μία άκόμη φορά τά λεπτά και τρέμοντα δάκτυλα της λατρευτής του κρύφθηκαν στα δικά του.

Μου κάνει καλό αυτό, Χαννές!... είπε. Άλλά τώρα πήγαινε... πήγαινε! Όταν ή πόρτα ξανάκλεισε πίσω του, στάθηκε γιά μία στιγμή στο διάδρομο με τις πυγμές σφιγμένες, ξεφυσώντας τόν άέρα που σφύριζε άνάμεσα στα δόντια του. Μία έπικίνδυνη μονία όγκωνόταν μέσα του. Θά προτιμούσε νά έξεγερθί, νά κτυπήση με τις γροθιές του τούς τοίχους, νά άρπάξη τη γυναίκα του άπ' τά μαλλιά, νά την ρίξη κάτω στο χώμα και νά την ποδοπατήση... ναι, ναι, νά την ποδοπατήση.

(Ακολουθεί)

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ!

Η σκηνή στο προσφυγικό σπιτάκι της Έρινιώς του Κανάτα, στο Βύρωνα. Η Άρχοντοίλα με τις δυο κόρες της τή Στάσα και τη Μαρίτσα ήρθαν νά πάρουν την Έρινιώ, νά πάνε ν' άκούσουν τούς χαιρετισμούς στην εκκλησία.

ΕΡΙΝΙΩ. Καλέέε! Γούρι, γούρι! Πώς ήτανε αυτό τό ξαφνικό νάρθετε νά με ήρθε; Από τό πρωί ξεπετούσε τό μάτι μου κι' ήκατάλαβα πώς θά δώ άνθρωπο. Καθίστε κορίτσια, κάτσε, Άρχόντω μου.

ΑΡΧΟΝΤΩ. Είπαμε δά σήμερα νάρθωμε νά σε πάρωμε νά πάμε στοί χαιρετισμοί. Ξαίρω πώς είσαι εύλαση κι' άγαπάς την εκκλησία.

ΕΡΙΝΙΩ. Νάσαι καλά, Άρχοντοίλα μου, που με θυμήθηκες. Άκούς εκεί νά μίν έρθω, που λαχταρώ κομμάτι τό σπερνό. Μά που καιρός, μπρέ! Χριστιανήμου με τη δουλιά το σπιτιού. Από τό πρωί ως τό θράδυ σε μία λάτρα βρίσκομαι. Μπορείς πάλι νά τ' άφήσης νά σκουλικιάσουνε. Άχ! αυτή ή σκόνη έδω μάς ήφασε πιά. Πού έκείν' ή Σμύρνη!

ΣΤΑΣΑ. Είναι άργά, καλέ μαμά. Δέ θά θρού με στασιδι. Θά στεκούμαστε όρθες πάλι.

ΑΡΧΟΝΤΩ. Έχομε καιρό, μη διάζεσαι. Τά στασιδία είνε λιγοστά και κατανήσανε πιά σά τις λότης στο θέατρο. Καί δέ συρίζωμε με άλλες, μά μ' έκείνη την Κατίνα τοΰ Ψωφα, που τσιτάνεται σαν τη κερά μέσα στο στασιδι. Είχα ένα στόν Άη Βούκλα, που τόχαμε άνανταν μπουμπανταν.

ΕΡΙΝΙΩ. Καλέ δέ την αφήνεις! Τώρα δά, θά κυττάζωμε και τη λωλοσεράθλια που ήθαλε κι' αυτή θρακι και μου γένηκε άνθρωπος. Ξέχασε τη μάννα τση που ήτρωγε τά νύχια τση στη μπουγάδες. Θέ μου συχώρεσέ μου.

ΜΑΡΙΤΣΑ. Καλέ μαμά, θ' άργήσωμε!

ΑΡΧΟΝΤΩ. Μη χειρότερα! Καλέ τι σάς ήπιασε και θέτε νά μέκουβαλήσετε στην εκκλησία άπ' τά δώδεκα μεσημέρια! Μάς ήρε ή Ζαφειρώ που άνάθει τά καντήλια και λένε πώς τάχει και με τό δεξίό ψάλτη, ήμαρτον, Παναία μου.

ΕΡΙΝΙΩ. Χαμηλοθώρα και καπάτσα! Καλέ αυτή δεν άφησε άντρα που νά μη τοϋ ριχτή. Ξεπέρασε και τη Σουσάνα τη μακμή που παντρεύτηκε τρεις φορές. Την τρίτη φορά πιά τση θάλανε τό στέφανο στόν όμο, γιατί δεν πάει νά τό θάλουε στο κεφάλι.

ΑΡΧΟΝΤΩ. Καί νάτανε κι' όμορφη! Μία συχαμερή, καλέ Έρινιώ μου. Τό κορμί τση είνε γεμάτο κρεατοσελήες. Μία μέρα άνταμωθήκαμε στο λουτρό

τση Καισαριανής και την είδα γδυμένη. Φούχι! Είχα νά θάλω στο στόμα μου πατσά τρεις μήνες. Τι κοιλίες είν' εκείνες και τί γόνατα!

ΣΤΑΣΑ. Δέ ντύνεσαι, καλέ κόνα Έρινιώ μου, νά φύγωμε.

ΕΡΙΝΙΩ. Δέ θ' άργήσω, καλέ. Έννοια σας. Τ'είμαι; ή Έλενώ τοϋ Κουφοϋ που κάθεται δυό ώρες στο κατρέφτη γιά νά χενίση τση όντουλασιό τση και νά θάψη τ' άχείλι τση. Έγώ κι' ή μάννα

ΑΡΧΟΝΤΩ. Μη γυρεύεις λουσα. Δές έμένα, ήρθα όπως, όπως.

ΕΡΙΝΙΩ. Καλέ τι λουσα! Ένα ματινεδάκι μαυρο και τη κασπουσιέρα μου. Δέν έκοψα τίποτα έφέτος. Έχω κάμποσες πήγες κασμήρι μά τόκρυφα γιά τό χρόνου.

ΑΡΧΟΝΤΩ. Καλά ήκανες. Τώρα πιά πέρασε ό χειμώνας κι' ως τοϋ χρόνου δεν ξέρωμε τί μάς θρίσκει.

ΕΡΙΝΙΩ. Αυτό είπα κι' έγώ και πέρασα όπως-όπως με τά περσινά. Δέν είμαι έγώ από κείνες τση φαντασμένες που λυσσιάνε γιά τό λουσο, σαν τη Πολύμνια τοϋ Γιαννακού πού...

ΜΑΡΙΤΣΑ. Σκοτείνασε.

ΑΡΧΟΝΤΩ. Καλά τ' άκούσαμε. Έλα, Έρινιώ μου, και θά με φάνε οί κόρες μου πιά.

ΕΡΙΝΙΩ. Καλά, καλά. Νά σάς θγάλω και λίγη μουσταλευριά που ήψησα σήμερα τό πρωί. Την έκανα με τση σταφίδες...

ΣΤΑΣΑ. Άς λείπουν οί φασαρίες, Έλάτε νά φύγωμε.

ΑΡΧΟΝΤΩ. Έχομε καιρό!

(Μπαίνει ή Ζαμφώ, μία γειτόνισσα).

ΕΡΙΝΙΩ. Καλώς τηνε. Από ποϋ έρχεσαι;

ΖΑΜΦΩ. Από την εκκλησία. Άποψάλλανε οί χαιρετισμοί κι' ήφугα.

ΟΛΕΣ. Καλέ τί λές; ΖΑΜΦΩ. Νά θάψω τό παιδί μου. Είναι έφτά μιση ώρες.

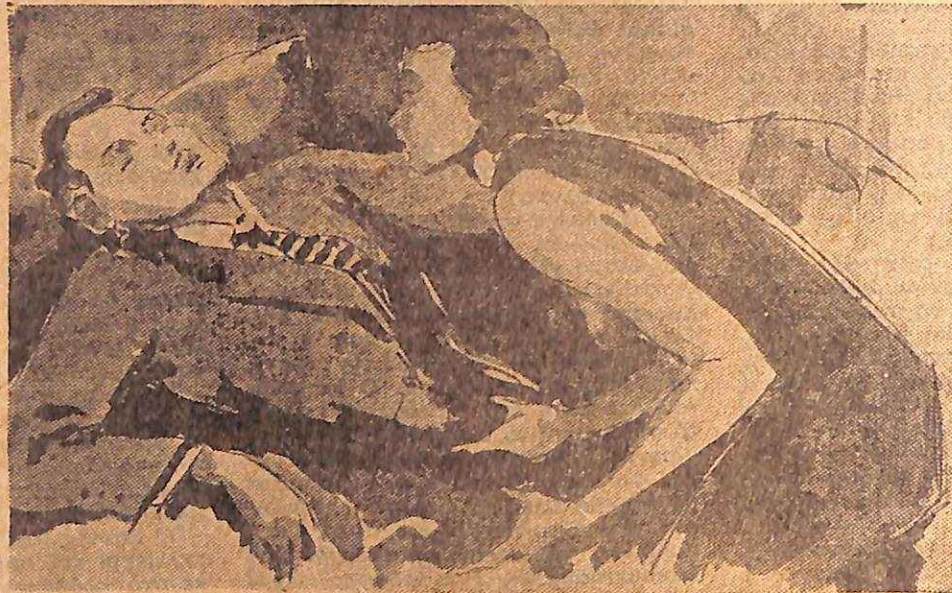
ΑΡΧΟΝΤΩ. Πώς πέρασε ή ώρα! Ός που νά ξημερώση θραδυάζει κι' όλας. Δέ προφταίνει κανείς νά πη δυό λόγια. Έννοια σας κορίτσια, πάμε την άλλη Παρασκευή. Βοήθειά μας!

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΣΥΛΒΙΟΣ

— Έσθυσες τό πολύφωτο τοϋ σαλνιού;

— Μάλιστα κύριε. Γιά νά βεβαιωθώ υάλισα, άναψα ένα σπύρτο.

— Όμορφό μου ζώο, έψιθύρισε σκύβοντας επάνω του.

χαμογελαστό πρόσωπό της. Τά τριαντάφυλλα τοϋ άνδρός της είχαν τοποθετηθή στην κορυφή ενός θουνοϋ από λουλουδία.

Τι εύχάριστη έκπληξις ήταν αυτή! φώναζε: Τι ήρθες νά κάνης στις Βρυξέλλες, Χαννές;

Τό έτεινε τό χέρι άποσύροντάς το από τά δάκτυλα μιας ώχρης θαλαμηπόλου, ή όποια της έκανε μασσάζ με κολώνια την στιγμή που μπήκε ό Ρασσιάμ.

Μου φαίνεται τόσο παράξενο νά σε συναντήσω έδω, συνέχισε.

Άλλά, αλλά, είπε ό Ρασσιάμ, έσύ ή ίδια, Μαρία, μου έγραψες ότι θά βρίσκόσουν σήμερα στις Βρυξέλλες και ότι θά ήθελες νά με ίδης. Ήταν λοιπόν φυσικό νάρθω.

Μπα! σούγραφα τέτοιο πράγμα; Δέν τό θυμόμυα διόλου! Έκανε άφηρημένα, γιατί ή προσοχή της ήταν προσηλωμένη στο ζωγραφισμα μιας σκιάς κατά μήκος τών ραβδών της. Νόμιζα, έξακολουθούσε, ότι μόνο τό επεθύμησα.

Τό έρριξε ένα χαμόγελο και γύρισε προς τόν καθρέπτη. Οί κόρες τών ματιών τοϋ Ρασσιάμ κινήθηκαν ζωηρά.

— Άν εύρης καμμία καρέκλα έδω μέσα, είπε ή Κουσκόθσκα, κάθισε και λέγε μου. Έχα άρκετη ώρα στη διάθεσί μου γιά νά σ' άκούσω. Πώς περνάς; Τι τραγουδάς; και... πές μου' είσαι εύχαριστημένος από μένα;

— Είσαι όπεροχη! άπήτησε ό Ρασσιάμ, καθίζοντας ύπάκουα.

σας τά παρατήσαμε αυτά από μικρές. Πλένομαι με λίγο άνθόγερο κι' άνοίγει ή ψυχή μου.

ΜΑΡΙΤΣΑ. Βραδυάζει...

ΑΡΧΟΝΤΩ. Μωρή κόρες, τί σάς ήπιασε; Καλέ νά μίν πη κανείς κι' ένα λόγο. Αυτές οί κόρες μου, Έρινιώ μου, θαρρείς πώς είνε Νταντεσιόν, καλέ. Βλέπω εκείνες τση Κούρδενες, τι λογούδες, τί λουβδες! παπιά ξεπαππαδεύουνε...

ΕΡΙΝΙΩ. Γι' αυτό είχαμε και τύχη. Όπου καλό μου θέλει κι' όπου καλό μου μελετά. Η μία με τό χαράτη τό Άνεστάση κι' ή άλλη με τό Χυλό τό μπακάλη. Άμ' οί Κάτσενες.

ΑΡΧΟΝΤΩ. Ά, όχι, αυτές άστη, Έρινιώ μου. Ότε τά καλά τση θέλω, ότε τ' άγαθά τση. Λυσσιάρες και γεθεντισμένες. Ός και τό γυιό τση Καλλιόπης, έκείνο τό ξαβό τόν θάλουε μέσα τη νύχτα γιά νά τονε τρώνε πετσι και κόκκαλο, οί φουντουσιήδενες!

ΕΡΙΝΙΩ. Όπου άκαμάτρα και λωλή έχει την τύχη την καλή. Ξέχασες τη Σταματία τοϋ Ψωρήτη; ό ένας την έπιανε, ό άλλος την άφηνε ως που τηνε κουκουλώθηκε ό Σταμάτης ό σαράφης. Στάσου νά θάλω μία ρόμπα νά πάμε.

— Έσθυσες τό πολύφωτο τοϋ σαλνιού;

— Μάλιστα κύριε. Γιά νά βεβαιωθώ υάλισα, άναψα ένα σπύρτο.

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΚΕΪΖΕΡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τό Λισμὸν δὲν εἶναι μόνον τὸ μέρος, ὅπου ἐπιστρέφει κανεὶς γιὰ νὰ θυμῇθῃ μίαν ἐρωτική του περιπέτεια στὰ χιόνια ἢ νὰ ξαναἰδῇ τὰ ὠραία του τοπία. Ξαναγυρίζει κάποτε ἕνας ἄνθρωπος ἐκεῖ γιὰ τὴν καλοκαίρι τὸ μέρος αὐτὸ μοιάζει μὲ πραγματικὸν παράδεισο, κ' ἐκεῖ ὅπου τὸν χειμῶνα ὑπῆρχε χιόνι, τώρα ἀπλώνονται δολοκλήρα ταπέτα ἀπὸ λουλούδια.

Ξαναγύρισα κ' ἐγὼ λοιπὸν στὸ Λισμὸν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσω ὠραία κορίτσια, μὲ τὰ ὁποῖα δὲν περνοῦσα εὐχάριστα μερικὸς μῆνας. Ἦθελα νὰ ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ τὶς ξανθὲς μπούκλες τους, τὰ τολμηρὰ τυρολέζικα κοστούμια τους, ν' ἀπολαύσω τὰ χαμόγελά τους καὶ τὰ λαμπρὰ μάτια τους.

Φυσικά, τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου κατέλυσα ἦταν γεμάτο ἀπ' αὐτὰ τὰ χαριτωμένα πλάσματα, πού κάθε βράδυ χόρευαν σὰν πεταλούδες.

Περνοῦσα λοιπὸν ἔτσι εὐχάριστα τὶς ὥρες μου, ὅταν τὴν τρίτη μέρα, σ' ἕνα τραπεζάκι μπροστὰ στὸ δικό μου κάθισε μιά γυναίκα τῆς ὁποίας ἀπ' ἐδῶ κ' ἔξη μῆνες διατηροῦσα ζωερὴ ἀνάμνησι. Κατὰ τὸν χειμῶνα εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς, ἀλλὰ τώρα παρετήρησα ὅτι δὲν χαιρετοῦσε κανέναν. Φαίνονταν πὼς ἦταν ἀγνωστὴ σ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον.

Τῆς ἔρριξα μιά προσεκτικὴ ματιά καὶ θυμήθηκα πὼς τὴν ἔλεγαν Αἰκατερίνη Κοβάκ. Τὴν χαιρέτησα κ' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε στὸν χαιρετισμό μου. Σηκώθηκα πρῶτος ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὴν περίμενα σ' ἕνα διπλὰνὸ σαλονάκι.

— Κυρία, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι γνωριστήκαμε τὸν χειμῶνα...

Ἡ τελευταία μου λέξις λὲς καὶ πᾶναι τὸ θερμὸ βλέμμα τῶν ματιῶν τῆς πού σπινθηροβολοῦσαν στὸ ὥχρὸ καὶ ὁμορφὸ πρόσωπό της.

— Τὸν χειμῶνα;.. Ποιὸν μῆνα;
— Τὸν Φεβρουάριο.
— Καὶ φύγατε τὸν Μάρτιο;
— Ναί.

Ἡ ἀπάντησίς μου αὐτὴ φάνηκε ὅτι τὴν ἱκανοποίησε. Τῆς ὑπενθύμισα τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ πάρω με τὸν καφέ μαζί.

— Ναί, "Ἐξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ὁ μὲς μοῦ εἶπε.

Διάλεξε ἕνα μακρυνὸ τραπεζάκι, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά ἐνὸς δένδρου. Μείναμε λίγη ὥρα σιωπηλοί. Ἦσαν μιά ὁμορφὴ γυναίκα ὡς τριάντα χρονῶν. Κάτω ἀπὸ τὴ λεπτὴ τουαλέττα τῆς ξεχώριζε τὸ ἀγαλματένιο κορμί της. Τὸ βλέμμα τῆς εἰδείνε ὅτι κάποια κρυφὴ λύπη τὴν κρατοῦσε.

— Τί σκέπτεσθε; — Μὲ ρώτησε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ μ' ἐπιθετικὸ τόνο.

— Πρέπει νὰ φανῶ εὐλικρινής; Σᾶς θαύμασα μὲ κοστούμι τοῦ σκί, μὲ βραδυνὴ τουαλέτα καὶ μὲ πρῶτον φόρεμα κ' ἔλεγα στὸν ἑαυτὸ μου ὅτι κανεὶς ἄνδρας δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντιταχθῇ στὴ σαγήνη σας.

— Ἀπομονεῖτε κάτι — μοῦ ἀπήντησε. "Εκεῖνο πού δὲν ἐκτιμᾷ ἕνας ἄνδρας ὅταν μιά γυναίκα τοῦ χαρίσῃ τὴν καρδιά της.

— Μ' αὐτὸν τὸν χειμῶνα, καθὼς θυμῶμαι, δὲν εἰσαπείνε μόνι.

— "Οχι... Δὲν ἔχουν μόνι. Ἀλλὰ γιὰ τὴν νὰ μιλήσουμε γι' αὐτό;

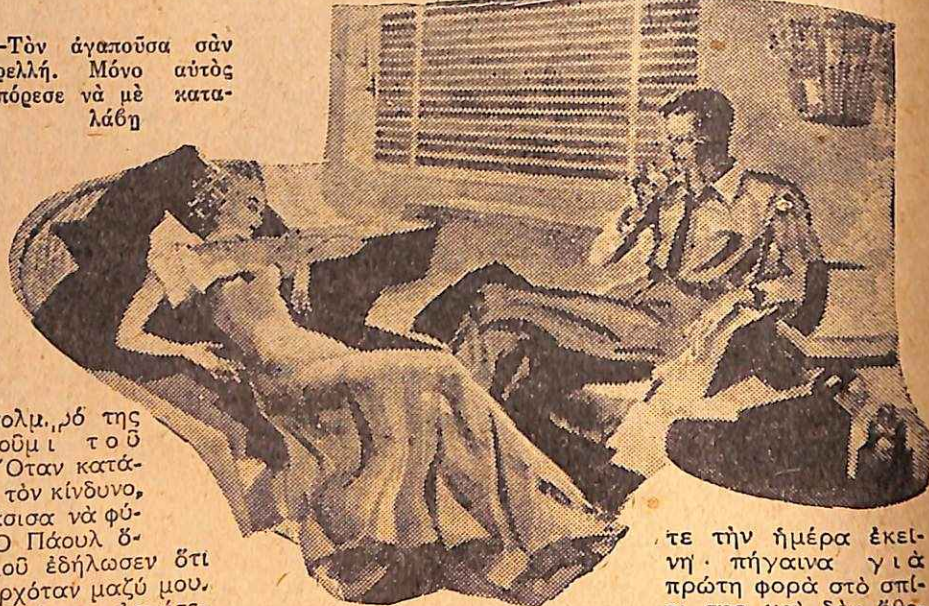
Θυμῶμαι τὸν ἑραστή της, ἕναν θαυμάσιο ἀνδρικό τύπο, ἐγωῖστο, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε περισσότερο τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ κείνην.

— Τὸν ἀγαποῦσατε; τὴν ρώτησα.
— Σὰν τρελλή!.. Μόνον αὐτὸς ἤμπορε νὰ μὲ καταλάβῃ. Μόνον αὐτὸς ἦταν γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος πού σαγήνευε καὶ πού ὁ χάρισμός ἀπ' αὐτὸν σβύνει τὴ ζωή.

Σήκωσα ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους. Ποιὸς ἄνδρας δὲν νομίζει τὸν ἑαυτὸν τὸν ἱκανὸν ν' ἀντικαταστήσῃ ἕναν ἄλλον; — Τὸν Μάρτιο — μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ στὰ μάτια — μοῦ συνέβη τὸ ἀτύχημα. Θυμῶσατε τὴν Λότε Μπράουν, πού ἔκανε τὶς πιὸ δύσκολες ἀσκήσεις πατινάζ στὴ Μαύρη Λίμνη;

Ἦταν μόλις εἰκοσι δύο χρονῶν. Τὴν θαύμαζαν πολλοί. Πὼς μπορούσε λοιπὸν ἕνας ἄνδρας ν' ἀντιταχθῇ μπροστὰ

— Τὸν ἀγαποῦσα σὰν τρελλή. Μόνον αὐτὸς ἤμπορε νὰ μὲ καταλάβῃ

στὸ τολμ., ὁ τῆς κοστούμι τοῦ σκί; Ὅταν κατάλαβα τὸν κίνδυνον, ἀπεφάσισα νὰ φύγω. Ὁ Πάουλ όμως μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θάρχονταν μαζί μου. "Ἐξ ἡμέρας ἀργότερα μ' ἐγκατέλειψε. Ὁταν ἀνεκάλυψα πὼς ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μου, ἀσφαλῶς ταξίδευε πιά μὲ τὸ "Ἐξπρές Ὀριάν, μαζί της.

Ὁ πόνος πού ρυτίδωνε τὸ πρόσωπό της, ἐξάγνιζε τὴν ὁμορφιά της. Τὴν ἱδια φυσιογνωμία ἀντίκρυσα καὶ στίς γυναῖκες ἐκεῖνες πού ἔχουν ὡς μόνι ἀπόλαυσι στὴ ζωὴ τὸν ἔρωτα.

Ἡ προδοσία τοῦ ἑραστοῦ τῆς ἦταν γιὰ μένα ἕνα χαμόγελο τῆς τύχης, γιὰ τὴν μοῖνάν της ἡ εὐκαιρία νὰ κατακτῇ μίαν ὠραιότατη γυναίκα πού ἦ μοναξιά κ' ὁ πόνος τὴν ἔλυωναν.

— "Εγὼ δὲν ἔφυγα! μοῦ εἶπε σὲ λίγες στιγμὲς. "Εμμεῖνα ἐδῶ σὰν ἀλυσοδεμένη, σὰν νὰ μὴ μπορούσα νὰ μείνω ἄλλοι. Γιατὶ ἐδῶ γνώρισα τὸν ἔρωτα, ἐδῶ ἔζησα τὶς ὠραιότερες ὥρες τῆς ζωῆς μου... Καὶ τὴν περμέναν νὰ ἐπιστρέψῃ. Γιατὶ... θὰ ξαναγυρίσῃ. Κ' ὁχι μαζί του, ἀλλὰ μὲ ἄλλον. Αὐτὴ τὴν φορά, θὰ διασκεδάσω.

Μείναμε γιὰ λίγο σιωπηλοί.

— Ἡ σύμπτωσης, τῆς εἶπα ὕστερα, μᾶς ἔφερε κοντὰ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον. Θὰ θέλατε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύω στοὺς περιπάτους σας καὶ νὰ σᾶς ἔχω στὸ τραπέζι μου;

— Σύνμφωνοι. Μὲ τὴν διαφορά ὁμως

ὅτι δὲν θέλω ἔρωτα... Ὁ ἔρωτας γιὰ μένα εἶναι ζήτημα ἐνὸς λεπτοῦ... μίας περιστάσεως.

— Θὰ περιμένω. Θὰ βρῶ τὴν κατάλληλη στιγμὴ.

"Ἀρχίσαμε τὶς ἐκδρομὲς μας. Ἡ γυναίκα αὐτὴ μὲ κατέπληξε μὲ τὴ συμπεριφορά της. Οἱ μέρες μου περνοῦσαν εὐχάριστα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν κατακτῶ. Ἐσκεπτόμουν ὅμως ὅτι τὴν ἀνακούφιζα μὲ τὴν παρουσία μου, γιὰ τὴν δὲν τὴν ἀφήνα νὰ σκεφθῇ. Ἀλλὰ γιὰ τὴν δὲν ἤθελε νὰ νοιώσῃ μιά καινούργια χαρὰ καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο της;

..

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἡ πλατεία τοῦ Λισμὸν, μετὰ τῆς δύσι τοῦ ἡλίου γέμιζε ἀπὸ κόσμο. Ἐγὼ ὁμως εἶχα ἀφοσιωθῇ στὴν περιπέτειά μου. Ἀλλὰ

τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πῆγαινα γιὰ πρώτη φορά στὸ σπῆτι της καὶ δὲν ἤθελα νὰ χάσω οὔτε ἕνα λεπτό τῆς ὥρας. Τὴν βρῆκα νὰ διαβάξῃ, ξαπλωμένη σ' ἕνα πλούσιο ντιβάν. Τὸ κορμί της ἦταν βυθισμένο προκλητικὰ μέσα στὰ πουπουλένια μαξιλάρια. Μόλις τὴν εἶδα, θέλησα νὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἀπέωθησε. Κάθισα κοντὰ της. Ἐμμεῖνα ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς γιὰ λίγες στιγμὲς. Τὴν θαύμαζα. Δὲν μπόρεσα ὁμως νὰ κρατηθῶ καὶ τῆς μίλησα:

— Σ' ἀγαπῶ... Θέλεις νὰ φύγουμε μαζί;

Τὸ χαμόγελό της μ' ἀφώπλισε.

— Μ' ἀγαπᾷς; Πόσο εἶσθε ἡλιθιοὶ σεῖς οἱ ἄνδρες πού ὀνομάζετε «ἀγάπη» μίαν ἐπιθυμία σας!... Σὰν ἡ ψυχὴ νὰ εἶχε τίποτε νὰ μοιράσῃ μ' ὅ,τι κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴ λέξι «ἀγάπη» καὶ σὰν ἡ καρδιά μου νὰ μπορούσε νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ νὰ δεχθῇ τὴν πρότασί σου.

Τῆς ἔσφιξα τὰ χέρια. Σκέφθηκα τί ἀντίσταση μπορούσε νὰ φέρῃ ἂν σηκωνόμουν καὶ πλησίαζα τὰ χεῖλιά μου στὰ δικά της.

— Εἶμαι κουρασμένη — εἶπε. Τόσες ὥρες εὐχόμενον νὰ μὴ σᾶς ἰδῶ.

— Κακὴ!

"Ἐξω ἀκούστηκαν ἦχοι μουσικῆς. Μὰ μὴν ἀνέκφραστο χαρὰ ἡ Αἰκατερίνη θέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ μου.

— Ἡ μουσικὴ... ἔλα νὰ ἰδῇς.

Τὴν κράτησα. Τὰ χέρια μου γλύστρησαν στὸ μεταξωτὸ φόρεμά της καὶ τὴν ἔσφιξαν στὴ μέση.

— "Οχι... ἀφήσε με.

Πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ παραμέρισε τὴν κουρτίνα.

— Σβύσε τὸ φῶς.

Βλαστημῶσα τοὺς μουσικοὺς μὲ τὶς πομπώδεις στολὲς τους.

— Εἶδες, Αἰκατερίνη, τόσες φορὲς αὐτὸ τὸ θέαμα. Γιατὶ ἐγκαταλείπεις τὸν ἔρωτα γι' αὐτό;

Ἡ ταραχὴ τῆς μεγάλωνε. Τὸ ντεκολτέ τοῦ φορέματός της εἶχε γλυστρήσει κ' ἄφηνε ἐλεύθερο τὸν ἀλαβάστριν ὄμο της. Ἀνατρίχιασα. Ἐσκυφα κοντὰ της γιὰ ν' ἀκουμπήσω τὰ χεῖλιά μου στὸ γυμνὸ ὄμο της, ἀλλὰ ἡ κίνησίς μου διεκτιπῇ ἀπὸ ἕνα μούγκρισμα καὶ τὰ χέρια μου πού τὴν ἔσφιξαν τὴν ἔνοιωσαν νὰ τρέμῃ.

— Τί σοῦ συμβαίνει;

Δὲν μ' ἄκουσε. Μιλοῦσε μόνι της, σὰν νὰ μὴ μὲ εἶχε κοντὰ της.

— Νάτην!.. ἐπανέλαβε τώρα καθαρά. Ἡ Λότε Μπράουν!... αὐτὴ ἡ ἔχιδνα!

Ἀπὸ τὸ τζάμι παρετήρησα ἀκολουθώντας τὴν διεύθυνσι τοῦ βλέμματός της Αἰκατερίνης, μιά νέα μὲ τυρολέζικο κοστούμι. Τὰ θανάθ μαλλιά της ἔφευγαν κάτω ἀπὸ ἕνα κόκκινο σκούφο. Μιλοῦσε, ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο ἐνὸς χαριτωμένου νέου.

Ἡ Αἰκατερίνη τὰ εἶχε καταλάβει ὅλα. Τὴν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζει:

— Τὸν ἀγαπᾷ!.. Τὸν ἀγαπᾷ!..

Καὶ βλέποντάς με κοντὰ της μοῦ εἶπε:

— Ἦμουν βεβαία πὼς θὰ ξαναγυρίζε. Ἐκανα καλὰ πού τὴν περίμενα. Τὸ μῖσος μου μὲ κρατοῦσε πάντα προσεκτικὴ. Εἶχα κάποια προαίσθησι γιὰ τὸ γεγονός αὐτό.

Γιὰ μιά στιγμὴ ἀνοίξε μιά ντουλάκα καὶ πῆρε ἕνα φόρεμά της.

— Κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο — μὲ παρεκάλεσε. Νὰ μοῦ πῆς πού θὰ πᾶνε. Δὲς μου λίγα λεπτὰ καιρὸ. Ὁ νέος, πού ἀγαπᾷ... θὰ γίνῃ δικός μου, μὲ καταλαβαίνει. Δικός μου... Θὰ ὑποφέρῃ κ' αὐτὴ ὅπως ὑπέφερα κ' ἐγὼ.

Μπήκε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο γιὰ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα καὶ ὅταν ξαναγύρισε τὴν ρώτησα:

— Μὰ τί θέλεις νὰ κάνης;

Μοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο.

— Περιττὴ ῥωτήσις!... Θέλω νὰ μάθω πού θὰ μείνουν κ' αὔριο θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μ' αὐτούς. Σὲ δύο μέρες ἡ Λότε θὰ καταλάβῃ τὸν κίνδυνον, γιὰ τὴν θὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ. Θὰ θελήσῃ νὰ φύγουν. Εἶναι ἀνάγκη ὁμως νὰ ἔχει πεισθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἐκεῖνος νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸ Λισμὸν... Θὰ φύγουμε μαζί... Πές μου, στέκουν ἀκόμη στὸ ἴδιο μέρος;

— Ναί. Μπροστὰ στὸ πράσινο σπῆτι.

— Ἐρωτευμένοι... Μὲ συνοδεύεις;

Δὲν θέλω νὰ μὲ ἰδῇ. Αὔριο θὰ γευματίσω ἀπέναντί τοῦ.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ περιγράψω τὴν ἐπανάστασι πού δημιουργήθηκε μέσα μου καὶ τὴν πίκρα πού μὲ κυρίευσε. Ἡ Αἰκατερίνη δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Σκέφθηκα γιὰ μιά στιγμὴ ἂν ἦταν φρόνιμο νὰ εἰδοποιήσω τὴν Λότε. Ἀλλὰ ἡ σκέψις μου αὐτὴ ἀνεχαιτίσθη ἀπὸ μιά φράσι τῆς Αἰκατερίνης, ἐνῶ κατεβαίναμε μαζί τὶς σκάλες:

— Προσοχή, μὴ μὲ προδόσῃς!

Τὸ ἄλλο βράδυ ἡ Αἰκατερίνη εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο. Περπατώντας μαζί στὸ πάρκο μοῦ δι-

ηγῆθηκε πὼς πέρασε τὴν ἡμέρα της.

— Ἐμαθα πὼς πῆγαν νὰ κάνουν μπάνιο στὴ μαύρη λίμνη. Πῆγα κ' ἐγὼ ἀλλὰ κρύφθηκα κάπου καὶ σὲ μιά στιγμὴ πού ἐκείνη ντυνόταν λίγο μακριὰ του, πέρασα καὶ τοῦριξα μιά ματιὰ πού γιγῇ, τὸ μεσημέρι, κάθισα ἀπέναντί των. Ἐκείνη μοῦ εἶχε γυρίσει τὶς πλάτες. Δὲν μὲ εἶδε πού μῆκα. Καθὼς βλέπεις ὅλα πηγαίνουν καλά. Μετὰ τὸ φαγητὸ ἐκείνη γύρισε καὶ μ' ἀνεγνώρισε. Ὡχρίασε... Ἀπὸ τὸ πρῶτο μου βλέμμα κατάλαβε πὼς ἤθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ.

— Ἰσως νάχουν φύγει τώρα. Ἀν εἶναι ἐξυπνὴ γυναίκα...

Τὸ γέλιο τῆς Αἰκατερίνης ἦταν πολὺ δυνατό.

— Θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ μόνι! Τὰ βλέμματά μου τοῦ ὑποσέθηκα πολλὰς χαρὲς. Δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λισμὸν.

Δὲν ἤθελα καθόλου νὰ παῖξω τὸν ρόλο τοῦ «ἐμπιστοῦ», γιὰ τὴν δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσε καθόλου, ἀλλὰ ἡ κυριαρχία πού ἐξασκοῦσε σὲ μένα ἐκείνη ἡ γυναίκα ἦταν τέτοια πού δὲν τολμοῦσα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντὰ της. Ἐνοιωθα μεγάλην εὐχαρίστησι νὰ μοῦ διηγῇ τὶς καθημερινές της προδόσεις. Ἐτσι λοιπὸν ἔμαθα ὅτι κάθε πρῶτὴ ὁ νέος κατέβαινε πρὶν ἀπὸ τὴν φιλὴ τοῦ καὶ συναντοῦσε τὴν Αἰκατερίνη. Ἐνας ἐρημικὸς δρόμος δέχθηκε τὴν πρώτη τους συνάντησι. Ἐκεῖνος δὲν ἀγαποῦσε πιά τὴν Λότε. Τὸν εἶχε κατακτῇσει ἡ Αἰκατερίνη. Ἡ ἄλλη τὸν ἱκέτευε νὰ ξαναγυρίσουν στὴ Βιέννη, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Ἦθελε νὰ φύγῃ μὲ τὴ νέα του φίλη. Ὅταν ἡ Αἰκατερίνη συναντοῦσε τὴν Λότε ἀντίκρυζε στὰ μάτια της ἕνα ἀνέκφραστο μῖσος καὶ καταλάβαινε ὅτι ἕνας μεγάλος πόνος τὴν βασάνιζε γιὰ τὴν ἔβλεπε πὼς ἔχανε τὴν ἀγάπη της.

Ἐμαθα κ' ἕνα κρυφὸ ραντεβού των. Ἐκεῖνος εἶχε νοικιάσει ἕνα αὐτοκίνητο κ' ἐνῶ ἡ φίλη τοῦ τὸν παραφύλαγε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ἡ Αἰκατερίνη τὸν περίμενε σ' ἕνα ὠραϊότατο τοπίο κοντὰ στὸ Λισμὸν.

Τὸ βράδυ, ἡ γυναίκα πού μ' εἶχε κάνει νὰ τὴν ἐρωτευθῶ, δὲν βγήκε μαζί μου στὸ πάρκο.

— Ἀς μείνουμε ἐδῶ, μοῦ εἶπε.

— Μὰ δὲν κάνει πολὺ ζέστη;

— Δὲν πειράζει.

Τὴν κύτταξα σαστισμένος, ἐνῶ καθόταν σὲ μιά πολυθρόνα καὶ ἀνάβε ἕνα τσιγάρο. Ὑστερα μοῦ δικαιολογήθηκε:

— Φοβοῦμαι νὰ βγῶ μαζί σου, μήπως μὲ ἰδῇ ἐκεῖνος. Ποιὸς ἔχει; Ἰσως νὰ γυρίξῃ ἀπ' ἐξω γιὰ νὰ μὲ συναντήσῃ...

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει;

— Μ' ἐνδιαφέρει. Γιατὶ μοῦ συνέβη κάτι τὸ ἰδιόμοιο ἡ τὸ τρομερό!

— Τὸν ἀγαπᾷ... Μὲ καταλαβαίνει;

Ἀὐτὸς κατῳρῶσε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου τὴν προηγουμένη ἀγάπη μου. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι ἐπάνω στὴν πλάτη τῆς πολυθρόνας, κάπνισε σιωπηλὴ κ' ἔκλεισε τὰ μάτια. Ὑστερα, μοῦ προσέθεσε:

— Κ' ἡ Λότε τὸν λατρεῖ... Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει πιά. Ὁ νέος δὲν θὰ μὲ ξεφύγῃ. Ἀν θέλῃς νὰ ἰδῇς δυὸ ψυχὲς νὰ πετοῦν πρὸς τὸ βασίλειο τοῦ ἔρωτος, ἔλα στὸ τραῖνο. Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα φεύγουμε γιὰ τὴ Βιέννη.

Στὶς τρεῖς βρέθηκα στὸ σταθμό. Σὲ λίγο εἶδα τὴν Αἰκατερίνη μὲ τὴν τατάκτησί της, ἀλλὰ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ εἶδα καὶ τὴν Λότε νὰ τρέχῃ κατ' ἐπάνω τους καὶ νὰ ἐπιχειρῇ νὰ κτυπήσῃ τὴν Αἰκατερίνη. Μὲ μιά σπρωξιά ὁ νέος τὴν ἀπομάκρυνε. Ἐνῶ τὸ ζευγάρι

Ἡ Αἰκατερίνη τὸν περίμενε σ' ἕνα τοπίον κοντὰ στὸ Λισμὸν

ἀνέβαινε στὸ τραῖνο πού ξεκινοῦσε.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ εἶχα λησιάσει τὴν Λότε καὶ πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὴ μέση, τὴν ὠδήγησα συντετριμένη ἐξω. Τῆς συνέστησα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λισμὸν. Ἀρνήθηκε ἐπιμονά. Σὰν τὴν Αἰκατερίνη κ' αὐτὴ. Χαμόγελα. Δὲν εἶμαι ἄνδρας; Ποιὸς ἄνδρας μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὸν πόνο μίας γυναίκας χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι μιά μέρα θὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν παρηγορήσῃ; Ἐτσι κ' ἐγὼ σκέφθηκα ὅτι θὰ μπορούσα νὰ ἐπιτύχω μὲ τὴν Λότε ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον μὲ τὴν ἄλλη.

— Μείνετε στὸ Λισμὸν, τῆς ἀπάντησα. Ἀλλάξτε ὁμως ξενοδοχεῖο. Ἐλάτε στὸ δικό μου. Μὴ πῆτε τίποτ' ἐκεῖ...

— Θὰ ἐνδιαφερθῶ ἐγὼ γιὰ σᾶς. Θὰ μπορέσω νὰ σᾶς παρηγορήσω. Πάμε...

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΚΕΪΖΕΡ

ΠΩΣ ΤΙΘΑΣΣΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Η δραματική ζωή των θηριοδασατών.— Η έξυπνάδα της τίγρεως.— Ο λέων είναι διπρόσωπος.— Τα διάφορα «κόλπα» των θηρίων.— Αί μέθοδοι δαμασμού κ.τ.λ.

ΤΟΥ Ε. ΟΛΙΒΙΕΡΙ

Όταν βλέπουμε έναν άνθρωπο να μπαίνει ήσυχος, ατάραχος και με γαλοπρεπή μέση σ' ένα κλωβό άγριων θηρίων, συνήθως κάνουμε αυτή τη σκέψη: —Φτωχά θηρία! Τά έχουν ύπνωτισει για να τὰ κάνουν ό,τι θέλουν...

Όχι, ο θεατής έχει άδικο κι' αρκεί να προσέξει λιγάκι για να τὸ διαπιστώσει. "Αν ένας θηριοδασατής θὰ επιχειρούσε να δαμάση ένα θηρίο μεταχειριζόμενος τὴ μορφήν ἢ άλλες παρόμοιες ναρκωτικές ούσιες, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη μεγάλες δόσεις, οἱ οποίες θὰ γινόνταν ὀλέονα καὶ πὶὸ δυνατές, ὅταν τὸ θηρίο θὰ συνήθιζε νὰ δέχεται τὸ δηλητήριο αὐτό.

Καὶ ποῖο θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Μέσα σὲ λίγο καιρὸ τὸ θηρίο — πού ἀντιπροσωπεύει ἕνα σεβαστὸ μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία ἑνὸς ἱπποδρομίου — θὰ καταστρεφόταν ἢ καὶ θὰ ψοφοῦσε.

ΜΕ ΠΥΡΑΚΤΩΜΕΝΑ ΣΙΔΕΡΑ

Ίδου λοιπὸν πόσον λάθος ἔχει ὁ θεατής. Πρὶν ἀπ' ὅλα ὁ θηριοδασατής ἀγαπᾷ τὰ θηρία του. Καὶ μόνον ὅταν τ' ἀγαπᾷ καὶ δείχνει σ' αὐτὰ τὴ συμπάθειά του, κατορθώνει νὰ τὸν καταλάβουν τὰ θηρία. Μέχρι πρὸ ἑξήντα περίπου χρόνων οἱ θηριοδασασταὶ μετεχειρίζοντο τὰ θηρία βάνασα καὶ ἀγρία, χρησιμοποιώντας φράγγελια καὶ πυρακτωμένα σιδήρα. Κι' ἀντὶ νὰ τὰ δαμάσουν τὰ τυράννοῦσαν.

Κατόπιν ἐφημέριοις ἢ νέας μεθόδους, ἢ ὅποια ἐπῆρε ὡς θάσιν τὴν ἐξέλιξη ἀρχή: «Τὰ θηρία, κατὰ φύσιν, δὲν εἶναι τόσο ἀγρία ὅσο τὰ φαντάζεται κανεὶς. Ἡ αἰχμαλωσία τὰ ἐρεθίζει, ἀλλὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει καὶ τὴς ἰδιοτροπίας του πού πρέπει νὰ τὴς λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ ἄνθρωπος. Κι' ὅταν κατορθώσῃ νὰ τὴς ἱκανοποιήσῃ μὴν νὰ γίνῃ φίλος μὲ τὸ θηρίο καὶ νὰ κάνουν μαζί σπουδαία πράγματα. Μεταξὺ τῶν θηρίων, ὅπως καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχουν καὶ μερικά πεισιματάρικα καὶ κυριολεκτικῶς ἀτίθασσα.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡ

Ο θηριοδασατής ὅταν βρεθῇ μπροστά σ' ἕνα ὄμιλο λεόντων, τίγρεων ἢ πανθηρῶν, τοὺς ὁποίους εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δαμάσῃ, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ προσέξει καὶ νὰ ξεχωρίσῃ ἂν κανὲν ἀπ' αὐτὰ, εἶναι ἀνεπίδεκτο δαμασμοῦ. Κι' ἂν τὸ βρῇ, τὸ ἀπομακρύνει, γιατί ἂν τὸ κρατοῦσε ἀνάμεσα σ' ἄλλα θηρία ἀσφαλῶς αὐτὸ θὰ χαλοῦσε κι' ἐκεῖνα.

Όταν λοιπὸν ὁ θηριοδασατής ἐκλέγῃ τὰ θηρία του δίδει σὸ καθένα ἀπ'

αὐτὰ ἕνα ὄνομα, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖ πάντα ὅταν θρίσκειται μαζί του. Τὰ θηρία συνηθίζουν σχεδὸν σὺντομα στὸν ἦχο ἐκεῖνο καὶ τὸν διακρίνουν καθαρά ἀπὸ κάθε ἄλλον.

ΤΟ ΘΗΡΙΟ ΠΟΥ ΨΟΦΑ ΑΠΟ ΘΥΜΟ

Τὸ πὶὸ ἐπικίνδυνον θηρίο ἀπ' ὅλα εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μαῦρος πάνθηρ: πολὺ σπανίως συναντᾶται μέσα στὰ ἱπποδρόμια γιατί πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ δαμασθῇ. Καμιά φορά, τὸ θηρίο αὐτὸ θυμώνει, ἐξαγριόυται τόσο πολὺ πού προκαλεῖ μόνον του τὸν θάνατό του: πεθαίνει ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς! Ο θυμὸς τὸν πνίγει κι' ἡ καρδιά του παύει νὰ κτυπᾷ...

Μερικοὶ θηριοδασασταὶ, ὅμως, λαί-

δνομά του, ἀμέσως κάθε κακὸ ἐνστικτο σβύνει μέσα του.

Κάποτε, ἕνας θηριοδασατής ὑπέστη ἐπίθεσι ἀπὸ τὴν εὐνοουμένη του τίγρι κι' ὅλες οἱ ἄλλες πού βρίσκονταν μέσα στὸν κλωβό, ἐπετέθησαν κι' αὐτὲς ἐναντίον του.

Ο θηριοδασατής ἀρχίσε νὰ τὴς καλῇ μιὰ-μιὰ μὲ τ' ὄνομά τους, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ μικρὰ παιδιά. Τὰ θηρία, γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησαν τὴν ἐπίθεσίν τους. Τότε μιὰ τίγρις ἀπὸ τὴν ζούγκλα τῆς Βεγγάλης, πὶὸ ἔξυπνη ἀπ' ὅλες τὴς ἄλλες, πῆδησε ἐπάνω στὸν θηριοδασατή μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μπιῆξῃ τὸν λαϊμὸ του τὰ φοβερά νύχια τῆς. Καταλάβαινε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὸν ἔκανε νὰ σωπάσῃ. Ὡς ἐκ θαύματος ὅμως ἐκεῖνος κατῶρθωσε νὰ τὴν ζαλίσῃ μὲ μιὰ «κεφαλιά» στὴ μούρη τῆς. Ἡ ἀγριεμένη τίγρις πόνεσε τόσο πολὺ ὥστε κυλίστηκε κάτω οὐρλιάζοντας.

Ένας ἀπὸ τοὺς πὶὸ ἀποτελεσματικὸς τρόπους γιὰ νὰ μάθουν νὰ πηδοῦν τὰ ἀγρία θηρία εἶναι ὁ ἀκόλουθος: Στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου εὐλοῦ τοὺς θάζουν ἕνα κομμάτι κρέας ματωμένο καὶ καθὼς εἶν' ἔτσι τὸ τοποθετοῦν ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ ἐνῶ τὸ θηρίο βρίσκεται ἐπάνω σ' ἕνα ἄλλο. Τότε τὸ θηρίο πηδᾷ γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ κρέας, ἀλλὰ ὁ θηριοδασατής ἀμέσως τὸ θγάζει ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ τοποθετεῖ ἄλλοῦ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ θηρίο ἀρχίζει καὶ κάνει τεράστια πηδημάτα τὰ ὁποῖα συνηθίζει κατόπιν καὶ τὰ κάνει καὶ μπροστὰ στοὺς θεατάς. Ἀργότερα τὸ μαθαίνουν νὰ πηδᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ κύκλους.

Κατὰ τὸν ἴδιον περίπου τρόπον γίνεται ἡ ἐξάσκηση τῶν θηρίων καὶ εἰς τὰ διάφορα νοῦμερα τὰ ὁποῖα καταπλήσσουν τοὺς θεατὰς τῶν ἱπποδρομῶν.

Ἡ ζωὴ ὅμως τοῦ θηριοδασαστοῦ εἶναι ἐκτεθειμένη σὲ χιλίους-δύο κινδύνους. Πολλὲς εἶναι οἱ περιπτώσεις πού οἱ θηριοδασασταὶ θρῆκαν τὸν θάνατον μέσα στὰ φοβερά νύχια τῶν θηρίων. Τελευταίως μάλιστα στὸ ἱπποδρόμιο «Λρόνε» ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὑπέστη ἐπίθεσι ἀπὸ δωδεκάδα τίγρεων, οἱ ὁποῖες τὸν κατεσπάρξαν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας!

Πρέπει ὁ θηριοδασατής νὰ προσέξει στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον τὸ θηρίο κινεῖ τὴν οὐρὰ του. Ἄν τὴν κινῇ ὅπως κινεῖται τὸ φεῖδι, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει πολὺ κακὴ διάθεσι. Ὅταν ὁμως κληθῇ μὲ τ' ὄνομά του, ἀμέσως

κάθε κακὸ ἐνστικτο σβύνει μέσα του.

Κάποτε, ἕνας θηριοδασατής ὑπέστη ἐπίθεσι ἀπὸ τὴν εὐνοουμένη του τίγρι κι' ὅλες οἱ ἄλλες πού βρίσκονταν μέσα στὸν κλωβό, ἐπετέθησαν κι' αὐτὲς ἐναντίον του.

Ο θηριοδασατής ἀρχίσε νὰ τὴς καλῇ μιὰ-μιὰ μὲ τ' ὄνομά τους, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ μικρὰ παιδιά. Τὰ θηρία, γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησαν τὴν ἐπίθεσίν τους. Τότε μιὰ τίγρις ἀπὸ τὴν ζούγκλα τῆς Βεγγάλης, πὶὸ ἔξυπνη ἀπ' ὅλες τὴς ἄλλες, πῆδησε ἐπάνω στὸν θηριοδασατή μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μπιῆξῃ τὸν λαϊμὸ του τὰ φοβερά νύχια τῆς. Καταλάβαινε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὸν ἔκανε νὰ σωπάσῃ. Ὡς ἐκ θαύματος ὅμως ἐκεῖνος κατῶρθωσε νὰ τὴν ζαλίσῃ μὲ μιὰ «κεφαλιά» στὴ μούρη τῆς. Ἡ ἀγριεμένη τίγρις πόνεσε τόσο πολὺ ὥστε κυλίστηκε κάτω οὐρλιάζοντας.

Ένας ἀπὸ τοὺς πὶὸ ἀποτελεσματικὸς τρόπους γιὰ νὰ μάθουν νὰ πηδοῦν τὰ ἀγρία θηρία εἶναι ὁ ἀκόλουθος: Στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου εὐλοῦ τοὺς θάζουν ἕνα κομμάτι κρέας ματωμένο καὶ καθὼς εἶν' ἔτσι τὸ τοποθετοῦν ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ ἐνῶ τὸ θηρίο βρίσκεται ἐπάνω σ' ἕνα ἄλλο. Τότε τὸ θηρίο πηδᾷ γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ κρέας, ἀλλὰ ὁ θηριοδασατής ἀμέσως τὸ θγάζει ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ τοποθετεῖ ἄλλοῦ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ θηρίο ἀρχίζει καὶ κάνει τεράστια πηδημάτα τὰ ὁποῖα συνηθίζει κατόπιν καὶ τὰ κάνει καὶ μπροστὰ στοὺς θεατάς. Ἀργότερα τὸ μαθαίνουν νὰ πηδᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ κύκλους.

Κατὰ τὸν ἴδιον περίπου τρόπον γίνεται ἡ ἐξάσκηση τῶν θηρίων καὶ εἰς τὰ διάφορα νοῦμερα τὰ ὁποῖα καταπλήσσουν τοὺς θεατὰς τῶν ἱπποδρομῶν.

Ε. ΟΛΙΒΙΕΡΙ

Ἀστυνομικὰ διηγήματα

Όταν ὁ γηραιὸς Χάρρυ Οὐίλσον, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπάρ «Τὸ Μαῦρο Ἀλόγο», ἐπέστρεψε στὸ Γιόμινστερ μὲ μιὰ νέα γυναίκα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὸ Λονδίνον, ὁλόκληρο τὸ χωριὸ χωρίσθηκε σὲ δύο στρατόπεδα. Ἄλλοι ἐπεδοκίμασαν τὴν πρᾶξι του, ἄλλοι, ἡ πλειοψηφία ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐκείνους πού ζαρώνουν τὰ φρύδια, πού κουνοῦν τὸ κεφάλι σκεπτικά, πού ξεροδύχουν...

Καὶ ὅπως ἀπεδείχθη οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶχαν δίκιο. Γιατί ἡ Γκλέντυς—ἔτσι λεγόταν ἡ γυναίκα τοῦ Χάρρυ Οὐίλσον—ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀρχισε νὰ φλετάρῃ σχεδὸν φανερά μὲ ὀρισμένους χαριτωμένους νέους τοῦ χωριοῦ, καὶ τέλος ἀφοῦ ἔκανε τὴν ἐκλογή της μεταξὺ τῶν νέων τοῦ Γιόμινστερ, ἐρριξε τὰ δίκτυά της στὸν ἀστυφύλακα Μπόμπ Τάκερ.

Ο Τάκερ ἦταν ἕνας πραγματικὰ ὁρατὸς νέος, καὶ τὰ θέλητρα ὅμως τῆς Γκλέντυς, δὲν τὸν ἀφῆσαν ἀσυγκίνητο. Ἔτσι, σιγά-σιγά, ὁ Μπόμπ Τάκερ, πού δὲν εἶχε θάλει τὸ πόδι του τόσο καιρὸ σὲ μπάρ, ἔγινε τακτικὸς πελάτης τοῦ «Μαύρου Ἀλόγου».

Ἦλθε καιρὸς πού ὁ Μπόμπ ἀπεστάλη στὸ Λονδίνον γιὰ νὰ μετεκπαδευθῇ. Ἐλειψε ἕξη μῆνες ἀπ' τὸ χωριό, καὶ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Γκλέντυς ἦταν μελαγχολικὴ. Ἐπὶ τέλους, ἕνα θράδυ, ξανάρθε στὸ μπάρ — καὶ τὸ χαμόγελο ξαναφάνηκε στὰ χεῖλη τῆς Γκλέντυς. Ἦταν ὅμως γραφτὸ νὰ σβύσῃ γρήγορα. Γιατί ὁ ἀστυφύλαξ, ἀφοῦ ἦπτε ἕνα ποτήρι στὴν ὕγεια της, κατόπιν προτάσεως τῆς παρέας του, σηκώθηκε καὶ φώναξε θριαμβευτικά:

—Καὶ τώρα, παιδιά, ἄς πιούμε στὴν ὕγεια τῆς ἀρραβωνιαστικίδος μου! Ἐνα ποτήρι ἔπρεπε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Γκλέντυς καὶ ἔγινε κομμάτια. Δυὸ-τρία κεφάλια γύρισαν πρὸς τὸν μπάγκο, ὅπου στεκόταν ἡ δρᾶκα γυναίκα. Ἄλλ' ἡ Γκλέντυς παράτησε τὴ θέσι της καὶ ἀνέβηκε στὸ σκαμνί.

Ἀπὸ τότε τὸ ὕψος τῆς Γκλέντυς ἔγινε κυριολεκτικῶς πένθιμο. Δὲν χαμογελοῦσε πιά καὶ δὲν μιλοῦσε πρὸς τοὺς πελάτες καὶ μιὰ ἐπιθυμία εἶχε πλέον: νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Λονδίνον.

Ὅμως συνέβη ἕνα ἐξαιρετικὸ γεγονός, πού ἔπεισε σὰν θόμβας μέσα στὸ χωριό. Ἐνα ἀνοιξιάντικο ἑράδου, κάποιος ἔσπασε τὸ παράθυρο τῆς χήρας Φρήμαν καὶ ἔφυγε ἀποκομίζοντας ὅλες τὴς οἰκονομίες τῆς γρηῃς καὶ ἀφήνοντάς τὴν ἀναίσθητη μ' ἕνα ἀπαίσιο κτύπημα στὸ κεφάλι.

Ἐπὶ δύο ἡμέρες δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο στὸ μπάρ «Τὸ Μαῦρο Ἀλόγο». Ο παντοπώλης Μόουλεμ ἦταν, ὅπως πάντοτε, ὁ

κατοπινὸς τῆς Μόουλεμ ἦταν, ὅπως πάντοτε, ὁ

ἦταν, ὅπως πάντοτε, ὁ

Ντόναλντ Σούμπριτζ

μαὶ εἶναι ὁ νεαρὸς πού ἐρχεται κάθε θράδυ στὰς ἐννέα. Αὐτὸς μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο, ἔρεις... Εἶναι, ἄλλωστε, ξένος...

Ἡ Γκλέντυς ἔσκασε στὰ γέλια. —Λοιπὸν; Αὐτὸν νομίζεις δολοφόνου;

—Καὶ γιατί ὄχι; Ποῖος εἶναι, σὸ κάτω-κάτω; Τί ἐρούμε γι' αὐτόν, ἐκτός τοῦ ὅτι μένει ἔξω σὸ Λάγκτον κι' ἐρχεται κάθε θράδυ στὸ Γιόμινστερ, γιὰ νὰ πῇ μιὰ μύρα στὸ «Μαῦρο Ἀλόγο»; Θέλω, λοιπὸν, νὰ τοῦ πάρωτε τὰ ἀποτυπώματά του, «μὲ τρόπο». Ὅταν θὰ ἔλθῃ τὸ θράδυ, δώστε του τὴν μύρα τοῦ σ' ὀλοκάθαρο ποτήρι. Μόλις τὴν πιῇ, θάλτε τὸ ποτήρι ἰδιαίτερας καὶ φέρτε τὸ μου. Ἐγὼ θὰ περιμένω στὴν κουζίνα... μὲ τὴν ἀδεία τοῦ Χάρρυ.

Ἡ Γκλέντυς ἔφερε ἀντιρρήσεις, ἀλλ' ὁ ἄνδρας τῆς ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀστυνομία. Γύρισε ἔπειτα πρὸς τὸν ἀστυφύλακα Τάκερ καὶ πρόσθεσε:

—Ἐν τάξει, Μπόμπ. Ἐλα τὸ θράδυ καὶ θὰ τὰ κανονίσωμε.

Ἡ Γκλέντυς δὲν εἶπε τίποτε. Μιὰ ξαφνικὴ σκέψις εἶχε ἔλθει στὸ μυαλό. Ὁ Μπόμπ τὴν εἶχε προσθάλει, ἄλλοτε, ἀναγγέλλοντάς τὸν ἀρραβῶνα του, χωρὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ πρῖν.

Χμ! Ὁ τὸν τιμωροῦσε λοιπὸν τώρα! Ὁ τὸν γελοιοποιεῖσε! Ὁ τὸν δειχνε...

Στὴς ὀκτώμιση ὁ ἀστυφύλαξ πῆγε στὸ «Μαῦρο Ἀλόγο», τράβηξε στὴν κουζίνα μαζί μὲ τὸν Χάρρυ Οὐίλσον καὶ ἐτοίμασαν τὸ ποτήρι πού θάδιναν στὸν ξένο.

Ο Χάρρυ Οὐίλσον γέμισε δυὸ ἄλλα καὶ τὰ ἔβαλε στὸ τραπέζι. Ἐφερε τὸ ἕνα στὰ χεῖλη του καὶ ἔκανε νόημα στὸν Μπόμπ νὰ πάρῃ τὸ ἄλλο.

—Στὴν ἐπιτυχία σου, Μπόμπ, εἶπε. Στὰς ἐννέα, ὁ ξένος μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του. Στὰς ἐννέα καὶ τέταρτο, ἡ Γκλέντυς πῆγε στὴν κουζίνα, κρατώντας μέσα σὲ μιὰ πετσέτα ἕνα ἄδειο ποτήρι.

—Ὅριστε, κύριε Σέρλοκ Χόλμς!, εἶπε εἰρωνικά. Τῆς ἐδίδετο, ἐπὶ τέλους ἡ εὐκαιρία νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ὁ Μπόμπ Τάκερ ἦταν ἕνας χονδροκέφαλος, κουτὸς ἀπαρχιώτης ἀστυφύλαξ!.

Ἐπὶ τὴν ἀπόφασίν της ὥρας, ξαναπῆγε στὴν κουζίνα. —Λοιπὸν; Θὰ τὸν συλλάβετε τώρα; Ὁ Τάκερ χαμογέλασε. —Δὲν τὸ προσέχετε πολὺ τὸ ποτήρι, ὅπως σὰς εἶπα. —Τί ἐννοεῖτε; —Ἐννοῶ ὅτι ὑπάρχουν δυὸ σειρὲς ἀποτυπωμάτων ἐπάνω στὸ ποτήρι. Δὲν ἔχει ὅμως σημασία. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι τὰ ἀποτυπώματα τοῦ δολοφόνου τῆς χήρας Φρήμαν!

Ἡ Γκλέντυς γέλασε—μ' ἕνα γέλιο πού ἀντήχησε σ' ὁλόκληρο τὸ μπάρ. Παιὶς θὰ φανταζόταν τὸ

ἦταν, ὅπως πάντοτε, ὁ

ἦταν, ὅπως πάντοτε, ὁ

ἦταν, ὅπως πάντοτε, ὁ

'Αστυφύλαξ Μπόμπ, συλλάβετε τὸν ἑαυτὸ σας!!!

καλλίτερα πληροφορημένος ἀπ' ὅλους, κι' ἔδινε ἐξηγήσεις, ὅταν ἀνηγγέλθῃ ὁ θάνατος τῆς γρηῃς.

Τὸ χωριὸ ἀναστατώθηκε. Ἡ τοπικὴ ἐφημερίς «Σάνκλελ» ἐπετέθη κατὰ τῆς ἀστυνομίας.

Ο ἀστυφύλαξ Μπόμπ Τάκερ μπιῆκε τὸ μεσημέρι στὸ μπάρ «Τὸ Μαῦρο Ἀλόγο», καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ στὴς ἐρωτήσεις τῆς Γκλέντυς.

—Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου, εἶπε ἀπότομα, εἶναι νὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάρη.

—Ναί; προθυμοποιήθηκε ὁ Χάρρυ Οὐίλσον.

—Εἰμαι τῆς γνώμης, ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν ἔχει φύγει ἀπ' τὸ Γιόμινστερ. Σὰς τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς: θρῆκαμε τὸ μπιστοῦνι μὲ τὸ ὁποῖον κτύπησαν τὴν γρηῃ Φρήμαν. Καὶ θρῆκαμε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ δολοφόνου.

Ο Χάρρυ Οὐίλσον ἀναστένανε.

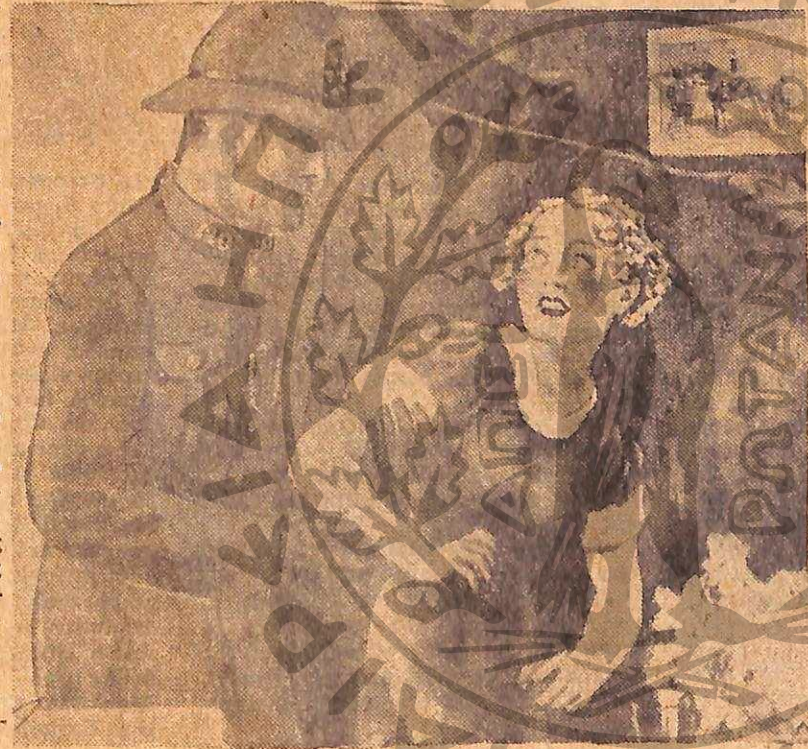
—Ἀλήθεια, ἔ; εἶπε μὲ ἐνδιαφέρον. Τὰ θρῆκατε;

Ο ἀστυφύλαξ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ναί. Ὁ δολοφόνος φάνηκε προσεκτικὸς σὲ ὅλα. Φοροῦσε ἱσὼς γάντια. Ἀλλὰ, προτοῦ πετάξῃ τὸ μπιστοῦνι, τὸ ἔπιασε μὲ γυμνὸ χέρι, ἀφήνοντας μιὰ σειρὰ ἀποτυπωμάτων.

—Χμ! Δουλέψατε ὁλέπω καλά!, μουρμούρισε μὲ θαυμασμὸ ὁ Χάρρυ Οὐίλσον. Καὶ τώρα ποῖα εἶναι ἡ χάρη πού θέλεις νὰ μοῦ ζητήσῃς;

—Τὰ ἀποτυπώματα θάβουν θαυμάσια ἐπάνω σ' ἕνα καθαρὸ ποτήρι μύρας. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὑποπτεύο-

Ὁ Τάκερ τὴν ἀρπάξε ἀπ' τὸ χέρι

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 65)

Η ΠΡΟΦΑΣΙΣ

—Λοχαγέ Κράουλ! φώναξε κάποιος και ο Ρόννυ γύρισε να ιδεί.
—Γεια σου, Βίκτωρ! απάντησε κα-
τάπληκτος. Τι ζητείς εδώ;

Και ξαφνικά σώπασε, ντροπιασμέ-
νος κάπως, με τον τρόπο που μιλούσε,
γιατί είχε θυμηθεί ότι ο Βίκτωρ Ρήθς
—Ρέιντορ ήταν τώρα ύπουργος της 'Α-
εροπορίας.

Με τον Ρέιντορ, ο Ρόννυ Κράουλ εί-
χε γνωριστεί κατά την διάρκεια του
Μεγάλου Πολέμου. Ήσαν αεροπόροι
τότε και οι δύο. 'Αλλ' ενώ ο Βίκτωρ
είχε εκτελέσει άθόρυβα το καθήκον
του, όπως τόσοι σκοτεινοί ήρωες του
πολέμου, ο Ρόννυ είχε δια-
κριθεί για την εξαιρετική
ϊκανότητά του, την τόλμη
του, και τα αλλεπάλληλα
κατορθώματά του.

Σήμερα ο άσημος Βί-
κτωρ Ρέιντορ, ήταν ύπουρ-
γος της 'Αεροπορίας, ενώ
ο περιβόητος και δοξα-
σμένος Ρόννυ Κράουλ, ή-
ταν άπλοος πιλότος μιάς
εταιρείας 'Εναερίων Συγ-
κοινωνιών.

—Πιλότος πάντοτε, έ;
ρώτησε ο ύπουργος μαν-
τεύοντας τις σκέψεις του
πρώην συμπολεμιστού του.
'Ο Κράουλ σήκωσε τους
ώμους.

—Τί να κάνω;
Δέν φαινόταν ένθουσια-
σμένος από τη τύχη του,
και δέν είχε άδικο.

—Μά κάτι πρέπει να κά-
νεις! είπε ο Ρέιντορ. 'Επι-
τρέπεται σε σένα, ύστερα
από ένα τόσο δοξασμένο
παρελθόν, να έκτελης
τά πεζά καθήκοντ πι-
λότου συγκοινωνια κ ή ς
γραμμής; Είναι σωστό,
έσύ, ο άήττητος 'Αε-
τός του Πολέμου, να κά-
νεις τώρα τόν... σωφέρ;
Γιατί σωφέρ είσαι πράγ-
ματι, Ρόννυ. Είσαι σωφέρ
έναερίου ταξί.
τίποτε περισσότερο...

—'Ο Ρόννυ Κράουλ έχαμογέλασε.
—Χαίρω πολύ πού τό ξέρετε, κύριε
ύπουργε, είπε σε τόνο άστεϊότητας.

—'Ο ύπουργός κατάλαβε τί ύπνοου-
σε ο φίλος του.

—Δέν είμαστε ασύδοτοι, Ρόννυ. Δέν
μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλομε. 'Ο
κόσμος μαθαίνει εύκολα ώρισμένα
πράγματα, και τό γόητρό μας κουρε-
λιάζεται. Για να κάνω κάτι για ένα,
πρέπει να έχω μιά δικαιολογία. Τό
παρελθόν δέν λογαριάζεται, άλλοίμο-
νο! Τό έχει σβύσει ο σύγχρονος άρρι-
σμός. Μόνον τό παρόν λαμβάνεται
ύπ' όψει. 'Ενα ταρινό κατορθώμα σου
θά ήταν για μένα μιά καλή άφορμή,
μιά πρόφασις.

Χαμογέλασε πικρά.
—Τί κατορθώμα όμως να πραγμα-
τοποιήσης οδηγώντας αεροπλάνα έ-
ταιρειών συγκοινωνίας;

—Θά τά πούμε άλλη φορά, Βίκτωρ,
είπε ο Ρόννυ. Αύτη τη στιγμή έχω δου-
λεί. Πρέπει να κάνω μιά τελευταία έ-

πιθεώρησι του αεροπλάνου μου. Φεύ-
γω σε είκοσι λεπτά για τό Παρίσι, με
τό S. S. 57.

—'Ο ύπουργός της 'Αεροπορίας έσκα-
σε στά γέλια.

—Μά θά σ' έχω λοιπόν πιλότο μου!
Φεύγω κι' εγώ με τό S. S. 57.

— Τότε θά μου έπιτρέψης,
φίλε μου, να τρέξω στη μηχανή μου.
Δέν θάθελα να γίνω αίτία του θανά-
του σου με καμμία έπιπολαιότητα μου.

★
Τρεις ήσαν οι έπιβάται του αερο-
πλάνου S. S. 75: 'Ο ύπουργός Βίκτωρ
Ρέιντορ, ένας Αυστριακός όνόματι

B. L. ZACOT

Δέν πρόκανε να πη περισσότερα. 'Ο
Αυστριακός σήκωσε τό περιστροφό
και τόν κτύπησε με τη λαθή στο κε-
φάλι. 'Ο Ρόννυ έγυρε στο κάθισμά
του, ανείσθητος.

Όταν συνήλθε, είλε τόν ύπουργό
εξαπλωμένο στη μέση της καμπίνας, με
τόν ώμο καταματωμένο. Προσπάθησε
να θυμηθεί. Τό θέλημα του έπεσε τότε
στην πόρτα της καμπίνας: ήταν άνοι-
κτη. 'Ο Αυστριακός είχε πηδήσει κά-
τω με άλεξίπτωτο. 'Αρπαξε τό πηδά-
λιο, χειρίσθηκε γρήγορα τους μο-
χλούς του ύψους, και επανέδωσε στο
αεροπλάνο την ισορροπία
του. 'Υστερα σηκώθηκε
ύπ' την θέσι του, έκλεισε
την πόρτα της καμπίνας
και έσκυψε επάνω από
τόν φίλο του.

—Βίκτωρ...

—'Ο ύπουργός άνοιξε τά
μάτια.

—Τήν τσάντα μου! Πήρε
την τσάντα μου και πήδη-
σε με άλεξίπτωτο! είπε
λαχανιασμένος. 'Ω, Ρόν-
νυ, δέν μπορείς να κάνης
τίποτε; Τά έγγραφα πού
έρίσκονται στην τσάντα
είναι τρομακτικής σοβα-
ρότητας... Ρόννυ!

—'Ο Κράουλ εξέτασε τό
τραύμα του φίλου του:
ήταν σοβαρό. Τό επέδεσε
γρήγορα, έδωσε στον τραυ-
ματία λίγο μπράντυ, και
τόν τοποθέτησε αναπαυτι-
κά σε μιά γωνιά της καμ-
πίνας.

—Και τώρα, περίμενε να
δής! γρύλλισε.

Ωρμησε στη θέσι του
και άρπαξε τό πηδάλιο
του ύψους. Σχεδόν άμέ-
ως, τό αεροπλάνο έγυρε
πρός τά έμπρός. 'Ακού-
σθηκε τό σφύριγμα της
έλικας, πού έπαιρνε διπλά

σιες στροφές. 'Υστερα τό ώραίο αερο-
πλάνο άρχισε να πέφτη λιγγωιδώς.

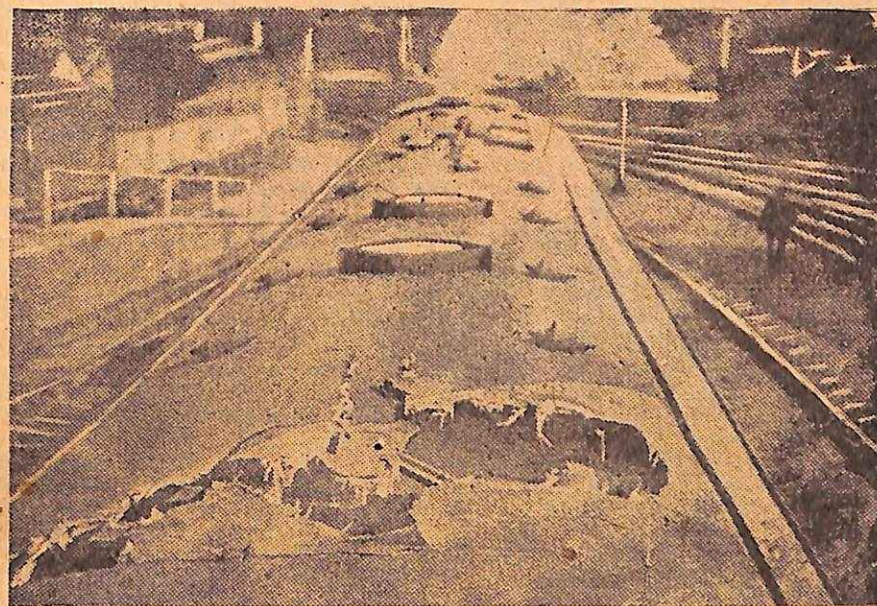
Τι θέλματα του Ρόννυ ήσαν καρ-
φωμένα σε ένα άσπρο μανιτάρι, πού
κατέβαινε από τόν ουρανό. Και όταν
τό άνεξίπτωτο, με την μικρή ταχύτητα
πτώσεως, έφθασε επί τέλους στο ίδιο
έπίπεδο, στο όποιο είχε κατεβή, τόσο
κεραυνοβόλα τό αεροπλάνο, ο Ρόννυ
Κράουλ πάτησε την έλευθερά. Τό αε-
ροπλάνο ώρμησε προς τό άλεξίπτωτο.

Τα σχοινιά του άλεξίπτωτου κοιμα-
τιάσθηκαν μόλις θρέθηκαν σε έπαφή
με την έλικα του αεροπλάνου, και τό
σώμα του Αυστριακού άρχισε να πέ-
φτη σαν πέτρα προς τό έδαφος...

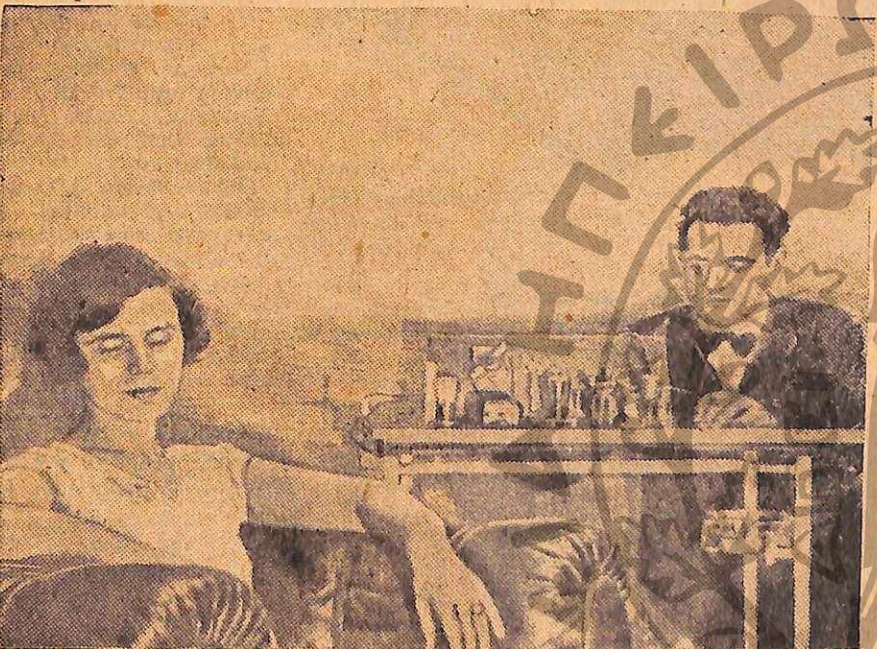
Η διπλωματική θαλίσα θρέθηκε σε
μικρή άπόστασι από τό οίκτηρως δια-
μελισμένο πτώμα του Αυστριακού.

Και ο Βίκτωρ Ρήθς - Ρέιντορ, όταν
δγήκε από τό Νοσοκομείο, διώρισε
Διευθυντή της 'Ανωτάτης 'Ακροβατι-
κής 'Εκπαιδεύσεως, τόν πιλότο Ρόννυ
Είχε θρή, θέλεπετε, την «πρόφασιν»,
πού ζητούσε.

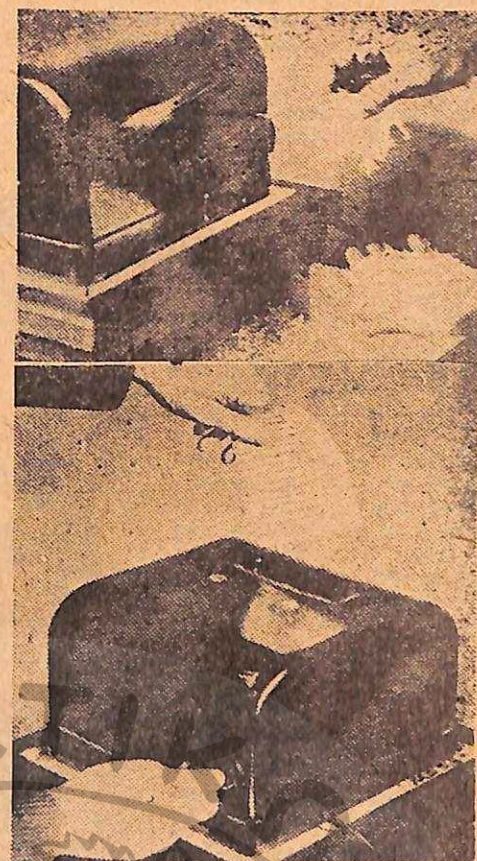
B. A. ZAKOT

Τά αεροπλάνα του Φράνκο έπετέθησαν τελευταίως εναν-
τίον σιδηροδρόμων μεταφερόντων πολεμικά ύλικά εις
τους έρυθρούς. 'Ιδού τό αποτέλεσμα μιάς όβίδος έπά-
νω σ' ένα βαγόμ του συρμού.

Με τό μηχανήμα αυτό του 'Αμερικανού δρος Ούντισον,
πού μοιάζει σαν ραδιόφωνο, θεραπεύονται ώρισμένες
ασθένειες κατόπιν σχετικής θεραπείας. Τό μηχανήμα παί-
ζει ώρισμένα μου σικά τεμάχια, τά όποια έπέχουν θέ-
σιν είδικού φαρμάκου και έχουν ίκανοποιητικά άποτελέ-
σματα.

3) Με τό μηχανήμα αυτό και με διά-
φορες χημικές ούσιες δλα τά άγρήστα
χαρτιά ενός γραφείου μεταβάλλονται
σε λευκό χαρτί γραφομηχανής.

4) Μιά γυναίκα της Βιρμανίας, ά-
φοϋ ύπνώτισε μιά κόμπρα, την φιλάει
στο στόμα χωρίς να φοβάται τό δηλη-
τηριώδες δαγκωμά της.

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΓΑΠΑΗ...

ΤΟ „ΚΕΛΛΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ”

Ενας γάμος μέσα στη φυλακή «Σαντέ.— Τό τέχνασμα του τραπεζίτου άπατεώνος.—

‘Η απόδρασις.— Τό ζωντανό ένέχειρο

ΥΠΟ ΠΑΟΛΟ ΤΣΕΛΙΟ

Ένα παράδειγμα συζυγικής αγάπης και θυσίας είναι ή ιστορία του Κάρλου Πελισσιέ και της γυναίκας του Χριστίνας, που συνεκλόνισε κατ' αὐτάς δόκλῃρον τὴν Εὐρώπην.

Ο Κάρλος Πελισσιέ, Ένας τραπεζίτης πού κατηγορήθη γιά πολλές άπάτες, είχε ως σύζυγό του τὴν χαριτωμένην Χριστίνα, ή οποία ήταν τόσο ἐρωτευμένη μαζί του, ὥστε δέν θά ἐδίσταζε νά ἀντιμετωπίσῃ ὅ,τι δὴποτε, ἀρκούσε μόνον νά μποροῦσε ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν στόν ἀγαπημένο της Κάρλο.

Ο τραπεζίτης αὐτός συνελήφθη στό Μαρόκο στά 1934 καί μετά ἕνα ἔτος μετεφέρθη στίς φυλακές «Σαντέ» τῶν Παρισίων.

‘Η Χριστίνα ήταν μόλις εἰκοσι ὀκτῶ χρόνων, ἐξαιρετικά ὁμορφή, κομψή καί ἀξιοπρεπής, ὅταν παντρεύτηκε μέσα στή φυλακή τόν Κάρλο Πελισσιέ μέ τόν ὁποῖον ἀγαπῶνταν πρὸ πολλοῦ καιροῦ. Ὡς σύζυγος πιστή καί ἀφωσιωμένη λοιπόν, ή Χριστίνα δέν ἐπτοήθη ἀπὸ τὴν σκληρή της τύχη, ἀλλά ήταν ἑτοιμὴ νά πληρώσῃ καί μέ τό αἷμα της ἀκόμη τὴν ἐλευθερία τοῦ φυλακισμένου ἐκλεκτοῦ της.

Καί στό σκοπὸ αὐτὸ εἶχαν συγκεντρωθῇ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅλες της αἰ σκέψεις.

‘Αλλοίμονον! Γιά νά ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της αὐτοῦ της ἐχρεάζονταν συνέννοχοι καί βοηθοί. Καί μόνον τὸ μυαλό τοῦ ἀπατεῶνος Πελισσιέ μποροῦσε νά ἐκπονήσῃ ἕνα σχέδιον δραπετεύσεως.

‘Η δίκη φαινόταν πὸς θά διαρκούσε ἀρκετὸν καιρό. Μιά μέρα ὁ φυλακισμένος τραπεζίτης ἔμαθεν ὅτι ὁ δεσμοφύλαξ Σεραφίνος Βαλλέ, ήταν ἄνθρωπος πού δέν ἐτήρουνε καί τόσο τοὺς κανονισμοὺς τῶν φυλακῶν κι' ὅτι μέ λίγα χρήματα θά μπορούσε νά κάνει καμμιὰ «εὐκολία».

‘Ετσι λοιπὸν δέχτηκε νά παραχωρήσῃ τὸ δωμάτιό του γιά λίγη ὥρα στοὺς συζύγους Πελισσιέ γιά νά μιλήσουν τὰ «κοινογενειακά» τους.

Τό «ἐρωτικό κελλί» ὅμως δέν προσέφερε μοντέρνα κομψότητα. Κι' ὅμως παρουσίαζε κάποια κομψότητα: τούρκικο νιθάνι, ἕνα τραπεζί, μερικὲς καρέκλες, ἕνα δυὸ κάδρα καί μερικά...

...λουλούδια!

Πρὶν ἀνοίξῃ τὸ «ἐρωτικό κελλί» ὁ Βαλλέ συνέστησε στό ζευγάρι: «Προσέξτε πολὺ, γιατί διατρέχω μεγάλον κίνδυνον κι' ἐγώ». Σ' αὐτὸ τὸ μυστικὸ μέρος οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι σύζυγοι συνηγάσαν σχεδὸν καθημερινῶς ἕλδον.

τας στόν δεσμοφύλακα Βαλλέ ἀπὸ πεντακόσια φράγκα.

‘Ο Πελισσιέ ὅμως προτιμοῦσε τὸν γυμνὸ καί γαλάζιον οὐρανὸ, καί γι' αὐτὸ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπισκέψεων της συζύγου του ἐμελετοῦσε τὴν ...δραπέτευσίν του.

Βοηθούμενος ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του Χριστίνα, πῆρε τ' ἀποτύπωμα της κλειδαριῆς τοῦ κελλιοῦ του.

‘Ο μικρὸς ἐξάδελφος της Χριστίνας, μαθητευόμενος αἰδηρουργός, ὁ Μαρ-

στό τραπεζί τοῦ κελλιοῦ ἕνα μπλιέτο: τ'Αγαπητέ Βαλλέ, σὰς δίνω τὸν λόγο της τιμῆς μου ὅτι θά... ἐπιστρέψω στίς 5 τὸ ἀπόγευμα. Μὴν ἀνησυχῆσετε».

‘Ο Βαλλέ, ὁ ὁποῖος σὺν τοῖς ἄλλοις ήταν πολὺ εὐκόλοπιστος ἄνθρωπος, ἐπερίμενε μέ πίστι τὸν κύριο Κάρλο. Καί δέν ήταν καθόλου ἀνησυχος γιατί, ἐπειδὴ ἦλθε πέντε λεπτά πρὶν της ὥρας πού θάκανε τὴν ἐπιθεώρησίν του, ἡμπόδισε τὴν Χριστίνα νά φύγῃ. Διότι ή νεαρή γυναίκα εἶχε μείνει μέσα στό «ἐρωτικό κελλί», γιά νά μπορέσῃ νά φύγῃ ὁ σύζυγός της μόνος, οὕτως ὡστα νά μὴν προκαλέσῃ ὑποψίες στοὺς δεσμοφύλακες πού θά ἔβλεπαν νά φεύγουν μαζί. Αὐτὴ θάφευγε σὲ λίγο μόλις εὕρισκε τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρίαν.

Γιά νά δικαιολογήσῃ μάλιστα τὴν ἀπουσία τοῦ συζύγου της, εἶπε στόν δεσμοφύλακα Βαλλέ:

—‘Αγαπητέ κύριε, μὴν ἀνησυχῆτε. ‘Ο Κάρλος μου αὐτὴ τὴν ὥρα ὁρίσκει στήν Τράπεζαν, στό «Κρεντί - Λιονέ». Θά παραμείνῃ ἐκεῖ λίγα λεπτά της ὥρας γιά νά τελειώσῃ μιὰ χρηματιστηριακὴ του δουλειά καί θά ἐπιστρέψῃ ἐδῶ χωρὶς νά τὸν ὑποψιασθῇ κανείς...

‘Ο Βαλλέ λοιπόν, ἀφοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν Χριστίνα σ' ἕναν του συνάδελφο, ἔτρεξε στήν Τράπεζα, ἀλλά δέν... βρῆκε ἐκεῖ τὸν Κάρλο Πελισσιέ.

Πνέων μένεα, ὁ δεσμοφύλαξ της «Σαντέ» ἐπέστρεψε στίς φυλακές κι' ἔδωσε σήμα συναγερμοῦ. ‘Αργότερα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ δραπέτου, της εἶπε μέ δυνατὴ φωνή:

—‘Ο σύζυγός σας, ἐδραπέτευσε! Πολὺ καλά! ‘Εγὼ θά σὰς κρατήσω ἐδῶ!

‘Η Χριστίνα δέν ἀνησυχῆσε. ‘Ηταν ὀτυχισμένη πού ἔδινε στόν ἀγαπημένο της σύζυγο μιὰ τόσο μεγάλη ἐνδειξὴ της ἀγάπης της καί μέ σκυμμένο τὸ κεφάλι προχώρησε πρὸς τὸ γυναικεῖο τμήμα τῶν φυλακῶν της «Σαντέ». ‘Εκοιμήθη ἡσυχῇ κι' ἀδιάφορη γιά τὴν τύχη της.

ΜΙΚΡΟΣ ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

‘Εν τῷ μεταξὺ ὁ Κάρλος Πελισσιέ, μέ ὅλη του τὴν ἀνεσι, ἐγκατεστάθη σ' ἕνα διαμέρισμα πρώτης θέσεως στό τρεῖνο, Παρισίων — Βρυξελλῶν πού ήταν ἑτοιμο νά φύγῃ καί κάθε στιγμὴ

‘Η συνέχεια εἰς τὴν σελ. 65)

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΑΘΗΚΕ

‘Οπως στὰ παραμύδια.— ‘Η τρέλλα της ἀγάπης, ή ἀπαγωγή καί ή ἐξαφάνισις.— ‘Η εὐτυχία πού φέρνει τὸν θάνατον κ.λ.π.

ΥΠΟ C. S. SIRO

Πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν, κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου, τὸ μικρὸ χωριουδάκι Ρίβελι, λίγο πρὸ μακρὰ ἀπὸ τὸ Μοστάρ της Βοσνίας, ἐξεσηκώθηκε δολόκληρο σὸ πόδι ἐξ αἰτίας της ἐξαφάνισις ἑξαφανίσσεως Ρατίμας ‘Οσηγιάν, μιᾶς ὠραιότατης κόρης τοῦ λαοῦ. Ένας ὁμιλος συγγενῶν καί γνωστῶν, ὀπλισμένων, διέτρεξαν τοὺς ἀγρούς καί τὰ πηλοῖον χωρία, νομίζοντας ὅτι ή δεκαοκταετής αὐτὴ κόρη, εἶχε ἀπαχθῇ ἀπὸ κάποιον ἀγαπημένον της. ‘Ολες τῶν ὁμῶς οἱ ἔρευνες δέν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. ‘Επίσης καί ή ἀστυνομία ἐκινήτοποιοήθηκε, ἀλλά κι' αὐτὴ δέν κατόρθωσε νά βρῇ τὴ μικρὴ ἑανοῦλα. Πέρασαν μέρες, ἐβδομάδες, μῆνες, χρόνια, ἀλλά δέν εἶχαν γιά τὴν ὠραία Ρατίμα καμμιὰ εἰδησι.

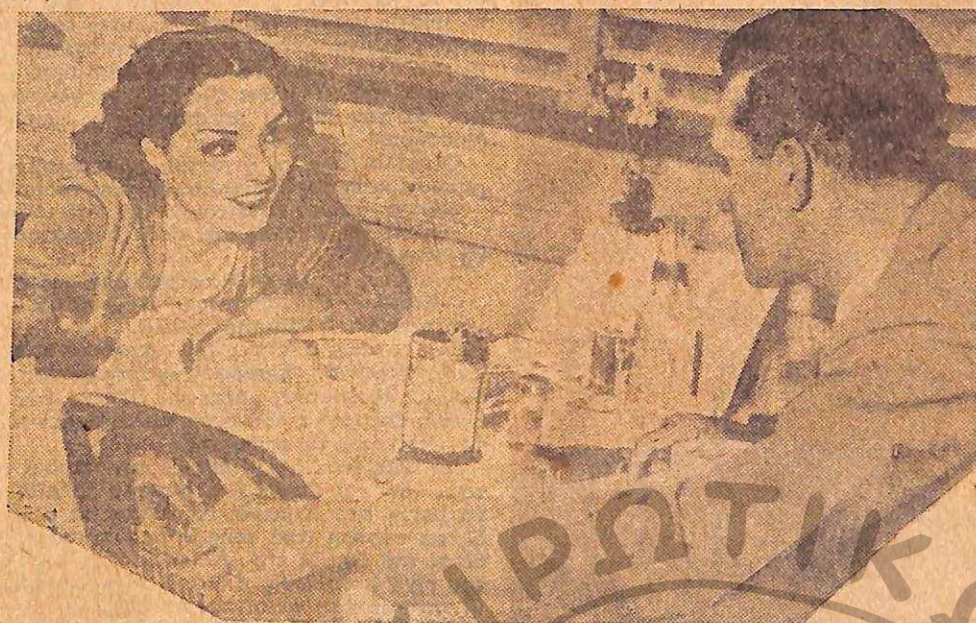
Οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς της νύτθηκαν σ' τὰ μαῦρα, πιστεύοντας τώρα πιά, ὅτι ή κόρη τους ὑπῆρξε θύμα κανενὸς ἀτυχήματος ἢ τῶν ληστών.

Πρὸ ἑνὸς μηνὸς τὸ χωριουδάκι Ρίβελι, ἐξεσηκώθηκε ἐκ νέου στό πόδι, ἀλλά αὐτὴ τὴ φορὰ γιά διαφορετικὴ αἰτία. ‘Αφοῦ ἔκανε ἕνα γῦρο ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ καί σὲ πολὺ χαμηλὸ ὕψος, ἕνα μικρὸ καί κομψὸ ἀεροπλάνο προσεγγίσθη λίγο πρὸς τὸ χωριὸ. Οἱ χωρικοὶ πού δέν εἶχαν ἰδῇ ποτὲ τοὺς ἀπὸ κοντὰ ἀεροπλάνα, ἔτρεξαν ἔως ἐκεῖ κι' εἶδαν νά θγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, ἕναν κύριο ὡς τριάντα χρόνων καί μιὰ κυρία, κομψὴ καί μελαχροινὴ, ὡς εἰκοσι δυὸ χρόνων. ‘Αμέσως οἱ δυὸ ἐπιβάτες πῆραν τὸ δρόμο γιά τὸ χωριὸ καί σὲ λίγα λεπτά της ὥρας ἔφθασαν στό σπίτι τῶν ‘Οσηγιάν. Κι' ἐκεῖ συνελή μιὰ σκηνὴ πολὺ συγκινητικὴ: ή ὠραία κυρία ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δύο γερόντων καί κλαίγοντας ζήτησε συγγνώμην γιά τὴν λύπη πού ἔδωσε σ' αὐτοὺς ἐπὶ ὀκτῶ χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα τὴν νόμιζαν γιά χαμένη ἢ πεθαμμένη. ‘Η ὠραία κυρία ήταν ή Ρατίμα κι' ὁ νέος ήταν ὁ σύζυγός της, ὁ Γάλλος ὑποκόμης Ζάν Λέμαν.

‘Αργότερα ή Ρατίμα διηγήθηκε τὴν περιπέτειά της.

ΠΡὸ ὀκτῶ ἐτῶν, ἐκεῖνο τὸ ἀγουσιaticὸ θρόδν, ή Ρατίμα εἶχε πάει στὴ θρῶση γὰ νερό, λίγο πρὸ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ. ‘Ηταν μόνη, ὅταν γιά μιὰ

στιγμὴ εἶδε νά περνᾶ ἀπὸ κοντὰ της καί σχεδὸν ἀμέσως νά σταματᾶ ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο. ‘Υστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ἕνας νεαρὸς κύριος τὸν ὁποῖον ή κόρη κύτταξε σάν νά ήταν ὁ πρίγκηπας τοῦ παραμυθιοῦ. Πόσο ήταν ὠραίος. ‘Υψηλός, κομψός, ξανθός, μέ γαλάζια μάτια καί σαγηνευτικὸ χαμόγελο. ‘Αλλά κι' αὐτὸς εἶχε σταθῇ κοντὰ στὴ νέα ἐκστατικὸς ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. ‘Υστερα, γιά νά μπορέσῃ νά της μιλήσῃ, της ζήτησε νερό νά πιῇ. ‘Η Ρατίμα δέν κατάλαβε τὴ γλῶσσα πού μιλοῦσε ὁ νέος, ἀλλ' αὐτὸς της ἐξήγησε μέ νεύματα κι' ἐκείνη τοῦ προσέφερε τὴ στά-

‘Απεφάσισαν νά ἐπισκεφθοῦν τὸ χωριὸ, ὅπου ἀγαπήθηκαν

μνα της. ‘Επειτα γιά νά τὴν κρατήσῃ περισσότερο κοντὰ του, τὴν προσέκαλες νά πλησιάσῃ τὸ αὐτοκίνητο κι' ἄρχισε νά της δείχνῃ ὠραίες φωτογραφίες μεγαλοπρόλεων, τίς ὁποῖες αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε πάρει μέ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή του.

ΠΡὸς τὴν Εὐτυχίαν

Τὴ συνέδῃ κατόπιν; Χωρὶς ἀμφιβολία καί οἱ δυὸ εἶχαν πάθει κεραυνόβολον ἔρωτα. ‘Εκεῖνος ἐκάλεσε τὴ νέα ν' ἀνεβῇ στό αὐτοκίνητο κι' ἐκείνη δέν ἐδίστασε νά δεχθῇ. Τὸ αὐτοκίνητο ἔφυγε μέ ταχύτητα, χωρὶς νά σκεφθῇ, ὅτε ὁ ἕνας, οὕτως ὡς ὁ ἄλλος τί ἔκαναν. Μιλοῦσαν μέ νεύματα ἢ μᾶλλον χωρὶς τίποτα ἄλλο ἀπὸ χαμόγελα καί κυττάζονταν στὰ μάτια, μεθυσμένοι ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀγάπη. Πέρασαν μέρη καί τοπεῖα πού ή Ρατίμα δέν ἐγνώριζε καί τέλος, ἔφθασαν σὲ μιὰ κοσμοδακουμένη μεγαλοπόλιν: στό Παρίσι.

‘Αλλὰ πὼς βρέθηκε ὁ νεαρὸς ὑποκόμης σ' ἐκεῖνο τὸ ἄσημο χωριουδάκι της Βοσνίας; Μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις τὸν εἶχε σπρώξει ὡς ἐκεῖ. ‘Ηταν

ἀρραβωνιασμένος μέ τὴν χαριτωμένη κόμησσαν Ζιλμπέρτ ντε Μπλέν, τὴν ὁποῖαν ἀγαποῦσε τρελλὰ καί ή ὁποία πίστευε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε ἐπίσης μέ τό ἴδιο πάθος. Μιά μέρα ὅμως βρέθηκε πρὸ της σκληρᾶς πραγματικότητος. ‘Οταν πῆγε στό σπίτι της ἀρραβωνιαστικίᾳς του γιά νά τὴν ἰδῇ, τὸν ὑποδέχθηκε ή μητέρα της, ή οποία, μέ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ ἀνῆγγελε ὅτι τὴ νύκτα ἐκείνη ή Ζιλμπέρτ εἶχε φύγει μέ τὸν δάσκαλο τοῦ πιάνου, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐρωτευθῇ.

Πικραμένος κι' ἀπογοητευμένος, ὁρίσθηκε νά μὴν παντρευθῇ γυναίκα Γαλλίδα καί γιά νά διασκεδάσῃ τὸν πόνο του καί νά ξεχάσῃ τὴν ἀγάπην του, ἀπεφάσισε νά γυρίσῃ δολόκληρὴ τὴν Εὐρώπην μέ τὸ αὐτοκίνητό του, χωρὶς νά ἔχη καμμιὰν ὀρισμένη κατεύθυνσι.

‘Υστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ή ἐρωτικὴ πληγὴ του ἄρχισε νά ἐπουλώνεται, ὅταν ἔγινε ή συνάντησις μέ τὴν μικρὴ Ρατίμα, της ὁποίας ή καλλονὴ εἶχε τὴν δύναμινά νά σβύσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ νέου ὑποκόμης.

‘Οταν ἔφθασαν στό Παρίσι, ή Ρατίμα μῆλκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρὸ ἀριστοκρατικὰ κολλέγια της μεγαλοπόλεως, ὅπου ἔμαθε τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καί ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια θγῆκε τελεία εἰς ὅλα καί ἀντάξια νά ἀντιμετωπίσῃ ὅ,τι δὴποτε στὴ ζωὴ καί στὴν κοινωνία. ‘Ο Ζάν, πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχε περιορισθῇ μόνον νά της κάνῃ τυπικὰς, ἀλλὰ συχνότατες ἐπισκέψεις, μόλις ή Ρατίμα θγῆκε ἀπὸ τὸ κολλέγιο τὴν παντρεύθηκε καί γιά τὸ ζεῖδος αὐτὸ ἄρχισε μιὰ ἀνεκδιήγητὴ εὐτυχία.

‘Η ἀνάμνησις ὁμῶς τῶν γονέων της δέν ἐπέτρεπε στὴ Ρατίμα νά ἀπολαμβάνῃ τελείως τὴν εὐτυχία της καί μέσῃ στὴν ψυχὴ της ὀπῆρχε ἕνας ἀγίατρευτος πόνος. ‘Η νεαρὰ τώρα κυρία ἐπληροφορεῖτο πάντα γιά τοὺς γονεῖς της κι' ἤθερε ὅτι ζοῦσαν, ἀντ' ἐκεῖνοι τὴν νόμιζαν πεθαμμένη ἢ χαμένη.

‘Εν τέλει οἱ δυὸ νεαροὶ σύζυγοι ἀπεφάσισαν νά ἐπισκεφθοῦν τὸ μικρὸ χωριὸ (‘Η συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 65).

ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ

Ο Τιμ γύρισε σπίτι του σφυρίζοντας έναν εθυμο σκοπό. Είχε βγή μόνος του απόψε γιατί η Άλίκη ήταν κακοδιαθετη και με κανέναν τρόπο δεν δέχτηκε να πάει στην φιλική πρόσκληση ενός φίλου των.

Ανοιξε σιγά-σιγά την πόρτα για να μη την ανησυχήσει, μπήκε και πέρασε από την κρεβατοκάμαρα. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο. Η Άλίκη δεν κοιμότανε. Πέρασε στο σαλόνάκι, άναψε το φως, όλα τα φώτα του σπιτιού. Φώναξε:

—Άλίκη, Άλίκη!
Μονάχα ή ήχο της φωνής του απήντησε μέσα στην κοιμή εκείνη γκαρσονιέρα. Πήγε να τρελλαθεί. Πήρε το καπέλλο του από την καπελλιέρα να τρέξει έξω να δει τι έγινε ή φίλη του. Στο μάκρμαρο του μικρού επίπλου της εισόδου είδε ένα φάκελλο. Ήταν γι' αυτόν. Άνεγνώρισε το γράμμα της. Έσχισε τον φάκελλο και διάβασε:

—Αγάπη μου,
Απόψε όλα αλλάξαμε μέσα μου. Μη ζητήσης να με ξαναβρεις. Αντίο και καλή τύχη. Φρόντισε να με ξεχάσης. Με φίλια ΑΛΙΚΗ

Τα χέρια του τρέμανε. Δάκρυα πλημμυρίσαν τα μάτια του. Μα τί συνέβη λοιπόν; Καμιά διαφωνία μεταξύ τους, κανένα παράπονο, καμιά σκηνή. Περνούσανε σαν τα τρυγόνια. Οτιδήποτε να του ζητούσε το έκανε σαν υπάκουος μαθητής χωρίς καν να το συζητήσει. Κ' εκείνη τον αγαπούσε, τον έλατρευε. Γιατί λοιπόν αυτή η ξαφνική φυγή, αυτό το μυστηριώδες γράμμα; Ζούσανε ευτυχισμένοι μέσα στην κοιμή εκείνη γκαρσονιέρα, γλεντούσανε καλά, τους καμάρωναν όλοι γύρω τους. Πώς έτόλμησε να καταστρέψει με τα ίδια της τα χέρια την όμορφη φωλιά της αγάπης τους και να τον αφήσει απαρηγόρητο, χωρίς καμιά εξήγηση; Μυστήριο!

Οι φίλοι του, οι γνωστοί, προσπαθήσανε να τον παρηγορήσουν καθένας σύμφωνα με τον τρόπο του.

—Θ' αγάπησε κανέναν άλλον και τόσκασε μαζί του!

—Κάτι της έκανες και σου το κράτησε. Δεν ξέρεις τι θα πει γυναίκα.

—Μήπως ήθελε στεφάνι και δεν στο έλεγε;

—Κάποιος έπλειοδότησε. Η γυναίκα παραδίδεται σ' εκείνον που θα δώσει πιο πολλά.

Όλοι τους σκληρά την καταδικάσανε. Ο Τιμ ήταν ένα παιδί εκλεκτό. Όμορφος, χαριτωμένος, με μεγάλη περιουσία, με εξαιρετική μόρφωση. Ποι θα βρή καλλίτερο ή μικρή εκείνη ξανθούλα που άλλο ταλέντο δεν είχε από την όμορφιά της και από τη φωνή της;

Ο καυμένος ο Τιμ έσφιξε την καρδιά του, έκλεισε το σπιτάκι του και έκανε ένα μεγάλο ταξίδι. Το ήταν αδύνατο να μείνει στο Σικάγο, να βλέπει τα μέρη που πήγαιναν μαζί, να περνάει από τους δρόμους που πέρασαν μαζί. Το κάθε τι του θύμιζε την Άλίκη. Ταξίδευε ένα χρόνο. Η πληγή του είχε έπουλωθεί, αλλά ο πόνος κάπου κάπου ξαναρχότανε στην πρώτη ανάμνηση εκείνης.

Ένα βράδυ στη Νέα Υόρκη μαζί με δυο φίλους πέρασε από ένα μικρό συνοικιακό θεατράκι έξω από το όποιοι υπήρχαν διάφορες διαφημίσεις των καλλιτεχνών. Ανάμεσα σ' αυτές ήταν και μία μεγάλη εικόνα γυναίκας ντεκολτέ, με μαύρη μάσκα, με τα λόγια:

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ
Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΒΕΝΤΕΤΤΑ Χ ΜΕ ΤΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ ΦΩΝΗ

—Να και μία πρωτοτυπία, είπε ο φίλος του, να τραγουδάς με μάσκα.

—Ποιος ξέρει τι μυστήριο κρύβει η μαύρη αυτή μάσκα, είπε ο άλλος. Ένα οικογενειακό δράμα ίσως, που αναγκάζει αυτή την νέα να εργάζεται σ' ένα καμπαρέ χωρίς να φαίνεται.

Αποφάσισαν να μπούνε. Κάθισαν στις πρώτες γραμμές. Ένας κόσμος λαϊκός, γέμισε σε λίγο το κέντρο. Το κουδούνι της σκηνης έδωσε το σύνθημα της έναρξεως και τα νούμερα των καλλιτεχνών διαδέχθηκαν το ένα τ' άλλο. Ένας παληάτσος που σκόρπισε το γέλιο με τις εξωφρενικές μουσικές και τις τούμπες του, μία μικρούλα που γρούλλιζε σαν γουρουνάκι, δυο ακροβάτες, μία γρήα άρτίστα της όπερας, ένα ζευγαράκι χορευτών κ' ένας θαυματοποιός που έβγαζε σειρά τ' αυγά από τις τσέπες και τα μανίκια του. Όλοι περίμεναν να χτυπήσει μεσονύκτιο για να φανή η μυστηριώδης τραγουδίστρια με τη μαύρη βελουδένια μάσκα. Και ή ώρα έφθασε. Ο κομπέρ την ανήγγειλε με πομπώδεις φράσεις κι' η μουσική έπαιξε την εισαγωγή του τραγουδιού της. Μέσα στην βοή του όχλου, στον καπνό και τα χειροκροτήματα, φάνηκε τέλος μία νέα κοιμή, ψηλή, με μαλλιά σαν το χρυσάφι. Γύρω στον λευκό λαιμό της είχε ένα κολλιέ από

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

μαργαριτάρια της Ίαπωνίας. Εφορούσε μία τουαλέτα από πράσινο βελούδο και μία μάσκα μαύρη.

Χαμογέλασε και άφησε να φανούν τα δόντια της κάτωσπρα σαν το γιασεμί.

Ο Τιμ χλώμιασε σαν νεκρός, τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

—Να είναι άρα γε εκείνη; ψιθύρισε.

Άρχισε το τραγούδι της. Ένα τραγούδι γεμάτο πάθος, αίσθημα και τέχνη:

Για μιά αγάπη μου παληά
Πονά βαθιά μέσ' στην καρδιά.

Ήταν εκείνη. Καμιά άλλη δεν θα μπορούσε να τραγουδήσει έτσι. Έπειτα το στόμα, τα δόντια, ο λαιμός, τα χέρια. Όλα ήταν δικά της. Τα μάτια του θαμπώθηκαν. Το αίμα του ανέβηκε στο κεφάλι.

Εκείνη τραγουδούσε το ρεφραίν τώρα:

Να πονής, να μην το λές
μόνο μυστικά να κλαίς
να το μαρτύριο...

—Άλίκη!, φώναξε από τη θέσι του ο Τιμ, Άλίκη!

Ένα ρίγος πέρασε την επιδερμίδα της τραγουδίστρας. Χλώμιασε κάτω από το κοκκινάδι της κ' έκλονίσθηκε λίγο.

Ο κόσμος ούρλιασε:

—Κάτω, κάτω, σιωπή!

Το τραγούδι εξακολούθησε:

Γλέντησε γλέντησα
για να ξεχάσης.

Τώρα η φωνή της είχε κάποιο τρέμουλο γεμάτο αγωνία.

—Άλίκη!, ξαναφώναξε ο Τιμ.

Η τραγουδίστρια σταμάτησε. Με φωνή προσηυμένη είπε:

—Παρακαλώ να βγάλετε έξω εκείνους που θορυβούν!

Αυτό ήταν πολύ. Τον έδιωχνε κιόλας. Το μαχαίρι έμπαινε μέσα στην καρδιά του. Η παληά πληγή άνοιξε πάλι. Δεν έβλεπε πιά, δεν άκουε το πλήθος που τον τραβούσαν για να τον βγάλουν έξω. Σύρθηκε στην όρχηστρα και σαν τρελός τράβηξε το περιστροφό του.

Δυο πιστολιές ακούστηκαν. Η χορεύτρια με τη μάσκα έπεσε πληγωμένη μπροστά στη ράμπα.

Επικολούθησε πανικός αφάνταστος. Μόλις κατάρθωσαν οι αστυνομικοί να τον πάρουν από τα χέρια των θεατών.

—Η άτιμη!, έκλαιε σαν μαρδ παιδί.

Την άλλη μέρα στο κρεβάτι μιάς κλινικής, στηριγμένη σε προσκέφαλα, η Άλίκη μιλούσε με τον διευθυντή της αστυνομίας. Γύρω της τα μπουκέτα της σκηνης άφηναν την μυρωμένη πνοή τους, άργοπεθαίνοντας πλάι της.

—Θέλω να τον δω, για τελευταία φορά. Το ξέρω πως σε λίγο θα πεθάνω. Κάνετέ μου αυτή τη χάρη, κύριε.

Μπροστά στα δακρυσμένα μάτια της και τη χλωμάδα του προσώπου της ο διευθυντής της αστυνομίας έδωσε τας δεούσας διαταγές και σε λίγο ένα άμαξι έφερε τον Τιμ συνοδευμένο από δυο αστυφύλακες.

Προχώρησε μέσα στον θάλαμο με χαμηλωμένο κεφάλι.

—Ελα, μη ντρέπεσαι, είπε εκείνη. Το ξέρω, πως το έκανες από αγάπη, καλέ μου. Άκουσε όμως και την απολογία μου.

Τώρα που πεθαίνω μπορώ να στα πω όλα, όλα. Δεν έφυγα γιατί δεν σ' αγαπούσα. Ω, όχι. Άλλα γιατί σ' αγάπησα πιο πολύ απ' ό,τι φαντάζεσαι. Ήμουν ευτυχισμένη κοντά σου. Τίποτα δεν μου έλειπε. Εκείνο το πρωί έαβα ένα γράμμα κ' έγώ από τον Πέρρυ, ένα παληό μου φίλο που έγινε γκάγκστερ, όπως ξέρεις. Φονής για το τίποτα. Μου έγραφε πως μόλις βγήκε από τη φυλακή κ' έμαθε πως ζω μαζί σου. Μου έδινε προθεσμία δυο μέρες, να φύγω από σένα, αλλιώς θα σε σκότωνε. Ξέρω πως ό,τι έλεγε το έκανε. Δεν λογάριζα τη φυλακή αυτός. Έκλαψα, υπέφερα, και πήρα τη μεγάλη απόφαση να σκοτώσω την αγάπη μας για να σώσω τη ζωή σου. Αυτή είναι η αμαρτία μου, Τιμ. Μη λυπάσαι τώρα. Σου έδωκα την πιο μεγάλη απόδειξη της αγάπης μου... Τιμ, να με θυμάσαι...θα ζητήσω να μη σε διώξουν...φταίω εγώ πού...

Έγυρε σαν λουλούδι χλωμό, από εξάντληση, επάνω στα προσκέφαλα. Ο νέος γονάτισε και φιλούσε τα χέρια της:

—Άλίκη, συχώρεσέ με, σ' αγαπούσα τόσο. Δεν ήξερα...

Οι δυο αστυφύλακες μπήκαν για να τον πάρουν.

Ανασηκώθηκε εκείνη:

—Μή...αφήστε τον ακόμα. Αφήστε τον να φύγω εγώ πρώτη...Μίλησα στον διευθυντή...Τιμ... να με θυμάσαι αγαπού-

...ια μου...

Το ώραίο χλωμό κεφάλι της έγυρε νεκρό επάνω στα χέρια του. Ένα κλάμα σπαρακτικό ακούστηκε μέσα στον νεκρικό θάλαμο.

—Αγάπη μου, αγάπη μου...

Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ

Ἡ ἐπιστήμη κατάρθωσε με διάφορα λεπτομερή μηχανήματα νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὰ «κρούματα» τῆς σκέψεως! Κι' ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία ἀνήκει στὸν σοφὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βόρμης Φερδινάνδον Κατσαμάλλι.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ἡ ΥΠΑΡΞΙΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΔΥΝΑΜΟ...

Εἶναι γνωστὸν ὅτι κάθε ἐνέργεια τοῦ σώματός μας συνοδεύεται ἀπὸ ἡλεκτρικά φαινόμενα. Κάθε ὁργανικὸ σύστημα μας ἀπὸ τὸν μεγαλειότερον μὴν ὡς τὸ λεπτότερον κύτταρο, παράγει ἡλεκτρισμό. Ἄν τῶρα ἦταν δυνατόν νὰ ἐνώσωμε δύο διαφορετικοὺς ἰστούς μ' ἓνα σύρμα, θὰ παρατηρούσαμε ὅτι μιά ποσότης ἡλεκτρικοῦ ρεύματος θὰ ἰσσοβαρῶσε ὁ ἡλεκτρισμὸς καὶ εἰς τοὺς δύο ἰστούς. Ὑπάρχουν ἐπίσης μηχανήματα, τὰ ὁποῖα ἐλέγχουν τὴν ἐντασιν καὶ τὴν πορείαν τῶν ἡλεκτρικῶν αὐτῶν ρευμάτων. Ὁλόκληρος ὁ ὁργανισμός μας, εἴτε ἐν καταστάσει ἀναπαύσεως εὐρίσκεται εἰναι μιά πηγὴ ἡλεκτρισμοῦ. Ὅπου ὑπάρχει ζωὴ ὑπάρχουν καὶ παλμικαὶ δονήσεις.

Κι' αὐτὸς ὁ νόμος ἐπεκτείνεται ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἰστούς μας ἕως τὰ πλέον βαθειὰ εἰς τὸν ὁργανισμὸν εὐρισκόμενα κύτταρα. Μάλιστα, ἀπ' αὐτὰ δημιουργεῖται ὅλη ἡ ἐνέργεια τῆς ζωῆς καὶ ἡ ποσότης τοῦ ἡλεκτρισμοῦ τοῦ ὁργανισμοῦ μας.

Εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας, —κι' ἀκριβῶς στὴ φαῖα τοῦ οὐσίου, ποὺ εἶναι τὸ κέντρον τῶν κυριωτέρων ψυχικῶν μας ἐκδηλώσεων — ὑπάρχουν ἀπὸ 6 — 14 δισεκατομμύρια κύτταρα. Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου παράξενον τῶρα, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἡλεκτρομαγνητικῶν αὐτῶν φαινομένων τοῦ ὁργανισμοῦ μας καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἐγκεφάλου μας, νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐκπέμπονται ἀπ' αὐτὸν ρεύματα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν εἰς τὸν αἰθέρα ποὺ ὑπάρχει γύρω μας, κύματα καὶ παλμικὲς δονήσεις.

Ὁ καθηγητὴς Κατσαμάλλι ἀκούει τὴν εἰς ἡχοὺς μετατρεπομένην ἡλεκτρικὴν ἐνέργειαν τὴν ὁποίαν παράγει ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς λειτουργεῖ ἡ μηχανὴ τῆς σκέψεως. Μπαίνουμε μέσα στὴν αἴθουσα ὅπου ἔγινον τὰ πειράματα. Οἱ τοῖχοι, ἡ ὁροφή, τὸ πᾶν ἐκεῖ μέσα εἶναι μετάλλινον.

Τὸ «δυναμὸ» τοῦ ἀνθρώπου. — Πῶς γράφεται ἡ σκέψις. —

Ἡ «ἀπομεμονωμένη αἰθούσα» τοῦ μυστηρίου. —

Ἡ «ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΗ ΑΙΘΟΥΣΑ»

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπομεμονωμένη αἰθούσα, μέσα στὴν ὁποίαν δὲν μποροῦν νὰ μπου ἐξωτερικὰ ἡλεκτρομαγνητικὰ κύματα, διότι διαφορετικὰ θὰ λειτουργοῦσαν ἀμέσως τὰ λεπτομερή μηχανήματα ποὺ ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτήν.

Ψηλά, σ' ἓναν τοῖχο, ὑπάρχει τὸ μεγάλο ἀνιχνευτικὸν μηχανήμα ὑπερβραχέων κυμάτων, μήκους μόλις 70 ἑκατοστῶν. Ἐπάνω σὲ ἓνα τραπέζι ὑπάρχουν διάφορα μηχανικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα συμπληρώνουν τὰ κύρια μηχανήματα καὶ μιά πολυθρόνα διὰ τὸν ὑπὸ πειραματισμὸν ἀνθρώπον.

Σ' ἀπόστασι σχεδὸν ἐνὸς μέτρου ἐ-

Σχηματικὴ ἀναπαράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου διὰ λεπτοτάτου ἡλεκτρικοῦ σύματος

πάνω ἀπ' αὐτήν, ἐκτείνεται, ὑποστηριζομένη ἀπὸ δύο κεραίες ἐξ ἐβόντου, ἡ ἀντένα, τὸ μαγικὸν σύρμα τὸ ὁποῖον πρῶτο λαμβάνει τὰ κύματα τῆς σκέψεως καὶ τὰ μεταβιβάζει εἰς τὰ μηχανήματα ὅπου θὰ σημειωθοῦν ἑπάνω σὲ μιά κινηματογραφικὴ ταινία.

Ἡ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Ἀνάμεσα στὰ ἡλεκτρικὰ μηχανήματα ὑπάρχει ἓνας σκοτεινὸς θάλαμος μετὰ κινηματογραφικὸν μηχανήμα.

Κι' ἰδοὺ πῶς «γυρίζονται» τὰ περιεργότατα αὐτὰ φιλμ, στὰ ὁποῖα ἐγγράφεται ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις, ἡ τεραστία δύναμις ἡ ὁποία κατέστησε τὸν ἀνθρώπον κυρίαρχον τοῦ κόσμου, ὅπου ζῇ.

Ἀφοῦ ὁ ὑπὸ πειραματισμὸν ἀνθρώπος καθίσθι στὴν πολυθρόνα, τοῦ συνιστάται νὰ τηρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειότεραν ψυχραιμίαν.

Ὁ καθηγητὴς, φορῶντας μιά σκούφια, λαμβάνει θέσιν πλησίον τῆς τραπέζης ὅπου ὑπάρχουν ὅλοι οἱ διακόπται τῶν μηχανημάτων τὰ ὁποῖα δύναται νὰ θέσῃ εἰς λειτουργίαν, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον.

Ἐταὶ ἀρχίζει τὸ πείραμα καὶ τὸ φιλμ «γυρίζεται» μετὰ ταχύτητα 8 ἑκατοστομέτρων κατὰ λεπτόν.

Ἡ αἰθούσα εἶναι φωτισμένη ἀπὸ ἓνα κόκκινο δυνατό φῶς, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ φαίνονται εὐδιάκριτα τὰ μηχανήματα, ὁ ἀνθρώπος καὶ ἡ ἐγ-

γραφή τῶν σημειώσεων.

Εἰς μίαν στιγμὴν τὸ «υποκείμενον», δηλ. ὁ ὑπὸ πειραματισμὸν ἀνθρώπος, ἀρχίζει νὰ μεταπίπτῃ εἰς μίαν κατάστασιν μεταξύ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρεως, ἥτις τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ ὁράματα μάλλον εὐκρινῇ.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ καθηγητὴς ἀρχίζει ν' ἀκούῃ διαφορὰς ἡχούς, ἐντόνους ἢ ἀσθενεῖς, μελωδικούς ἢ θορυβώδεις. Τὰ μηχανήματα σημειοῦν ἀμέσως μίαν ποσότητα ἐνέργειας, ἡ ὁποία ἐλέγχεται καὶ ἀναπαρίσταται σὲ φιλμ. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὰς μυστικὰς σκέψεις καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ ὑποκειμένου.

Μετὰ τὸ πείραμα αὐτὸ ἐκτελεῖται ἡ ἐμφάνισις τοῦ φιλμ, τὸ ὁποῖον θὰ δεῖξῃ σ' ὁλόκληρον τὸ μήκος τοῦ μιά λευκὴ γραμμὴ, ἡ ὁποία παρουσιάζει, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μερικὰς ἐξογκώσεις ποὺ μοιάζουν με δίσκους ἢ κώνους περιστεφομένους περὶ τὸν ἀξόνά των. Ἡ εὐθεία γραμμὴ ἀντιπροσωπεύει τὴν περίοδον τῆς ἐγκεφαλικῆς ἀδραναίας τοῦ ὑποκειμένου, ἐνῶ αἱ ἐξογκώσεις δείχνουν τὴν ἐγκεφαλικὴν ἐνέργειαν.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν πρακτικῶν αὐτῶν ἐφαρμογῶν, αἱ ἐρευναι τοῦ καθηγητοῦ Κατσαμάλλι συνεδυσάθησαν καὶ μετὰ πειρα φαινόμενα τηλεπαθείας καὶ μεταβίβασης τῆς σκέψεως καὶ διεπιστώθη ὅτι τὰ ἡλεκτρικὰ κύματα τὰ παραγόμενα ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα διατρέχουν τὸ κενὸν μετὰ 300.000 χιλιόμετρα κατὰ δευτερόλεπτον.

Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΩΣ ΠΟΜΠΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΤΗΣ

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία τῆς δημιουργίας: Τὸ φῶς, ἡ θερμότης κι' ὁ ἥχος, δὲν εἶναι παρὰ παλμικαὶ δονήσεις. Κι' ἐπειδὴ τὸ κάθε τι εὐρίσκεται μέσα στὸν «κοσμικὸν αἰθέρα», ἀενάως δονούμενον, γιατί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ συλλαμβάνῃ ἓνα λεπτότατον μηχανήμα;

Ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ζωικοῦ ἡλεκτρισμοῦ μέχρι σήμερα, ἔχουν περάσει δύο αἰῶνες. Τῶρα ὅμως ἡ ἐπι-

Ἐνα μικροσκοπικὸν φιλμ παρουσιάζει εἰς τὸν καθηγητὴν τὰς μυστικὰς σκέψεις καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ «υποκειμένου»

στήμη, μετὰ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰς λεπτομερείας τῶν μυστικῶν ἐκείνων κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκπέμπει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν καὶ τὴν βάσιν τῆς ζωῆς.

ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΦΗΓΗΣΙΣ

—Ἐχετε ἓνα ἀριστουργηματικὸ δακτυλίδι, καπετάνιε, εἶπα, θαυμάζοντάς το στὸ δάκτυλό τοῦ γειτονό μου σ' ἓνα τραπέζι τῆς «Λιμπερτυ» πρὸ ἡ-ταν ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶ πολυσύχναστα ρεστωράν τοῦ Χομπόγκεν. Στὰ γκρίζα μάτια τοῦ συνομιλητοῦ μου, ἐνὸς ἀνθρώπου ψημμένου καὶ στεγνοῦ, ὡς πενήντα χρόνων, ποὺ ἦταν μιά χαρ-ακτηριστικὴ φυσιογνωμία θαλασσόλυ-κου, φάνηκε μιά λάμψις εὐχαριστή-σεως.

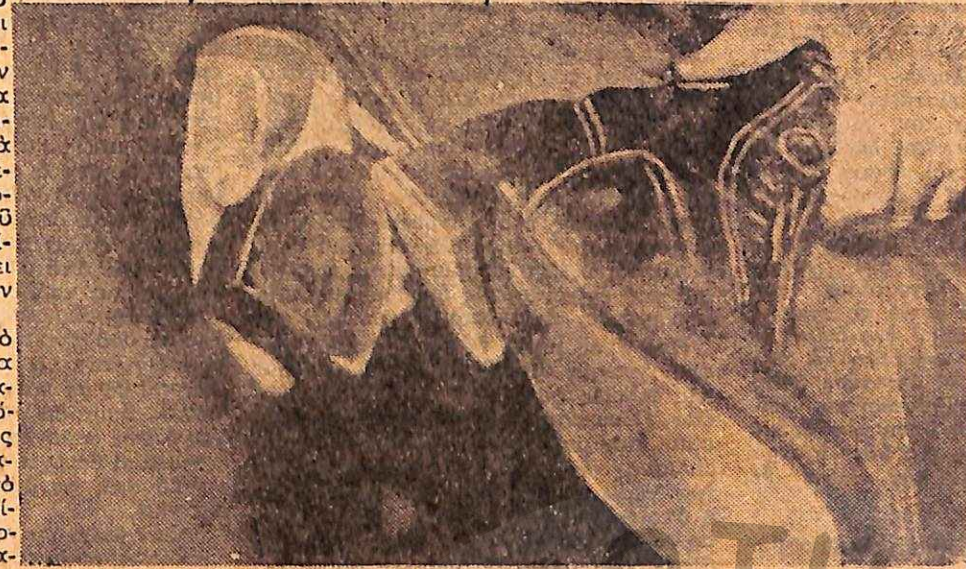
—Γνωρίζετε καλὰ τὰ διαμάντια; με-ρώτησε, θάζοντας κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸ δεξί του χέρι ποὺ ἦταν στολι-σμένο με μιά σπουδαία πέτρα, χονδρὴ σὰν μπιζέλι καὶ ποὺ λαμποκοποῦσε ὁ-λόκληρη. Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι (σοῦ ἐμ-πιστεύομαι αἰ;) τὸ ἀγόρασας πρὸ εἰκοσι χρόνων ἀπὸ λαθρεμ-πόρους, ἀπὸ ἓναν ἀνθρακωρύχο δνόμα-τι Κιμπερλάου, ὁ ὁ-ποῖος κατάρθωσε νὰ τὸ κρύψῃ σ' ἓνα μέ-ρος ποῦ... δὲν μπο-ρῶ νὰ σοῦ πῶ! Μοῦ κόστιζε ἕξι στερελί-νες! σήμερὰ ἀξίζει τοῦλάχιστον ἑκατὸν πενήντα.

—Σχετικῶς μετὰ τὸ λαθρεμπόριο, διάβα-σα σήμερὰ στὴς πα-ρισινῆς ἐφημερίδες ὁ-τι ἦλθε ἐδῶ ἓνας σπουδαῖος τελωνει-κὸς ὑπάλληλος ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης. Φαί-νεται ὅτι ἡ ἀποστο-λὴ του εἶναι ν' ἀνα-καλύψῃ δὲν ξέρω ποιά μυστικὴ ὁργά-νωσι, ποῦ ἀπ' ἐδῶ καὶ χρόνια εἰσάγει στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖς διαμάντια ἑ-κατομμυρίων δολλαρίων, ἔχοντας ἔδρα ἐδῶ, στὴν Ὁλλανδία, ἔξερετε τίποτε ἐ-σεῖς;

—Μὰ δὲν γίνεται λαθρεμπόριο δια-μαντιῶν στὴν Ἀμερικὴ, μόνον ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία. Ἐως τὴν ἐποχὴ ποὺ ταξεί-δευσαν σὲ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλ-πίδος, πρὸ τριάντα χρόνων, σχεδὸν τὰ ὅλκοντα τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὴς πολυτίμες πέτρες ποὺ ἐκλέβοντο ἀπὸ τὰ νοτιοα-φρικανικὰ μεταλλεῖα, ἐπωλοῦντο στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖς. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἡ Ἀμερικὴ ἀπέβη ἡ καλλίτερη ἀγορὰ πολυτίμων λίθων. Δὲν τὸ ξέρατε; Ἡ νόμιμος εἰσαγωγὴ διαμαντιῶν ὑπερβαίνει κατ' ἔτος τὰ τριάντα ἑκατομμύρια δολλάρια. Τὸ πο-σὸν ὅμως ποὺ ἀντιπροσωπεύουν οἱ πο-λύτιμοι λίθοι τοῦ λαθρεμπορίου, εἶναι ἀνυπολόγιστον. Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι δι-σεκατομμυρίων. Οἱ λαθρεμπόροι, ποὺ εἶναι ἀνθρώποι ἐξαιρετικῆς ἐξυπνάδας, μεταχειρίζονται μεθόδους ποὺ τίς με-λετοῦν ἐπὶ μακρόν. Τὸ «εμπόρευμα» δὲν ἀποστέλλεται σχεδὸν ποτὲ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀφρικὴ ἢ ἀπὸ τὴν Ὁλ-λανδία, στὴν Ἀμερικὴ. Τὸ λαθρεμπό-ριο τῶν ἀδαμαντῶν ἔχει τίς μυστικὲς τοῦ βάσεις σ' ὅλο τὸν κόσμον. Στὰ

«γραφεῖα» του εἶναι στρατολογημένοι ἀνθρώποι κάθε κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἐπαγγέλματος: ἔμποροι, ἐπιστήμονες, ἡθοποιοί, μπαλλαρῖνες, διπλωματικοί, τῶν ὁποίων ἡ συνειδήσις ἀγοράσθηκε με χρυσόν. Μεταξὺ αὐτῶν οἱ γυναῖκες εἶναι ἀφαστες στὴ δουλειὰ τους. Εἶναι ἱκανὲς νὰ βρῶσκουν ἀπίστευτες κρυψῶ-νες καὶ νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς τελωνεια-κοὺς ὑπαλλήλους κατὰ τὴν ἀποβίβαίν-τους στὴ Νέα Ὑόρκη.

Καμμιά φορὰ ὅμως ἓνας κακὸς ὀπο-λογισμὸς ἡ μιά ἐλάχιστη ἀπερίσκεψία εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴς καταστρέψῃ. Τὸ τελευταῖον σκάνδαλο ποὺ ἀνεστάτω-

Κρύβουν τὰ πολυτίμα πετράδια μέσα στὰ τακούνια τους

σε τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐδημιουργήθη ἀ-κριβῶς ἀπὸ μίαν ὁραιοτάτην καὶ νέαν κυρίαν ποὺ εἶχε ἑπάνω τῆς διαμάντια ἀξίας πλέον τῶν τεσσάρων ἑκατομμυ-ρίων δολλαρίων. Οἱ ὑποψίες ἐναντίον τῆς ἐδικαιώθησαν ἀπὸ μερικοὺς πρά-κτορας Ἀντικατασκοπεῖας Λαθρεμπο-ρίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μιάς ὑπηρεσίας ὁργανωμένης καλλίτερα ἀ-πὸ τὴν πολιτικοστρατιωτικὴν κατασκο-πεῖαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκο-σμίου πολέμου.

Ἡ λίαν ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἀφήγη-σις τοῦ καπετάνιου μᾶς ἔκαμε νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Ἐνα διαμάντι ποὺ μέσα στὴν Ὁλ-λανδία ἀξίζει, νὰ ποῦμε χίλια δολλά-ρα ἐπὶ ἀνδρὸς, ὁ καπετάνιος, μόλις φθάσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη ὑπόκειται σὲ φόρο ποὺ ὑπερβαίνει σχεδὸν τὸ ἡμίσιον τῆς ἀξίας του. Αὐτὸ σὰς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ σκεφθῇτε τὰ μεγάλα κέρδη ποὺ ἔχει τὸ λαθρεμπόριο τῶν διαμαντιῶν. Κα-θὼς σὰς εἶπα πρὸ ὀλίγου οἱ πολυτίμες αὐτὲς πέτρες δὲν δγάνουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία. «Ἀκουμποῦν», ὁ-πως λέγουν οἱ λαθρεμπόροι σ' ἓνα γει-τωνικὸ λιμάνι.

Τὸν περασμένο χρόνον π. χ. δούλεψε πολὺ ἡ Δανία. Ἐνας Ὁλλανδὸς λα-θρεμπόρος κατάρθωσε νὰ «τραβήξῃ» στὰ δίχτυα του ἓναν νεαρόν ὑπάλλη-

λο μὲς Πρεσβείας, ἓναν νεοπαντρεμ-μένον ποὺ ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα του μέχρι τρέλλας. Ὁ νέος αὐτὸς λοιπὸν δέχθηκε, ἀντὶ ἐνὸς σεβαστοῦ χρηματι-κοῦ ποσοῦ, νὰ παραδίδῃ κάθε μῆνα σὲ κάποιον ναύτη πλοίου, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴ, ἓνα πακετάκι, τὸ ὁποῖον περιεῖχε διαμάντια ἀξίας ἑ-κατομμυρίων δολλαρίων. Ἡ ἱστορία αὐτὴ τελεώσε πολὺ ἄσχημα: ὁ πρά-κτωρ, κάποιος Ντομένκ, ποὺ δὲν ἀνα-κατεῦοταν μόνον μετὰ τὸ λαθρεμπόριο τῶν διαμαντιῶν, ἀνεκοίνωσε στὸν νέον τὰς προσφορὰς ἐνὸς ἐργοστασίου πυ-ρομαχικῶν γιὰ τὴν ἐξαγωγή προϊόν-των του. Ὅταν ὁ Ντομένκ συνελήφθη λίγῳ ἀργότερα, ἀπὸ τὰ ντοκουμέντα ποὺ τοῦ ὤρηκαν, διεπι-στώθη καθαρὰ ἡ ἐ-νοχία τοῦ νεαροῦ δι-πλωμάτου, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἔχασε τὴν ἀξιδόλογο θέσιν του, ἀλλὰ καὶ ἠττοκτό-νησε.

Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ νικήσῃ κανεὶς τὴν δύναμι τῶν χρη-μάτων, κι' ὅταν μά-λιστα εἶναι πολὺ νέ-ος, ἐρωτευμένος καὶ δὲν ἔχει δύναμι θε-λήσεως...

—Σὰν φθάσουν λοι-πὸν τὰ διαμάντια στὴ Νέαν Ὑόρκηκ ρώτησα περιεργος, πῶς μποροῦν νὰ μπου σὲ ἐμπόριο; —Ὅλα εἶναι καλῶς ὁργανωμένα ἐκεῖ κάτω — μοῦ ἀπήντησε ὁ καπετά-νιος. — Στὴ Νέα Ὑόρκη ὑπάρχει ἓνα εἶδος Χρηματιστηρίου τοῦ λαθρεμπο-ρίου τῶν πολυτίμων λίθων.

—Καὶ πῶς κατάφερες νὰ φέρῃς τὸ διαμάντι σου στὴν Ἀμερικὴ; —Ὁ καινούργιος μου φίλος ἔξεπασε σὲ γέλια.

—Ὡ! γιὰ μένα ἦταν ἀπλοῦστατα. Τὸ ἔστειλα στὴ μητέρα μου, στὴ Ν. Ὑ. πρεσβεία, μέσα σ' ἓνα γράμμα. Κι' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν τοῦ «Ρέτζεντ»;

—Ὁχι.

—Τὸ «Ρέτζεντ», ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶ χον-δρὰ διαμάντια τοῦ κόσμου, βρέθηκε στὰ 1701 στὴς Ἰνδίες. Ὁ σκλάβος ποὺ τὸ βρῆκε κρύφτηκε μέσα σ' ἓνα ἱστιο-φόρο ποὺ ταξίδευε γιὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ καπετάνιος ὅμως τὸν σκότωσε καὶ τοῦ πήρε τὸ διαμάντι τὸ ὁποῖον ἀπὸ χέρι σὲ χέρι ἔφθασε στὴν κατοχὴ τοῦ σέρ Τόμας Πίτ, κυβερνήτου τῆς πόλεως. Μαγευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν του ὁ Πίτ, τὸ φύλαγε νύκτα καὶ μέρα φοβού-μενος μήπως τοῦ τὸ κλέψουν. Ἡ ἀγω-νία αὐτὴ τὸν ἔκανε μιστρελλο, ὥστου ἀναγκάστηκε νὰ τὸ πωλήσῃ. Ὑστερὰ ὅμως πέθανε, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τὴν πίκρα του... γιὰτὶ δὲν εἶχε πιά τὸ ἀγα-πημένο πετράδι του... Α. ΚΟΥ'ΙΝΤΙ

To KOKKING KAI TO
MAUPU

STENDHAL

- 59 -

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑΤΟΣ

—Ποιός τάχα τρύπαλε τὸ χάρτι αὐτὸ ἐξῆς; ἐπιθύρῃς ὁ 'Ιουλιανὸς. Δυστυχισμένε! πρόσθεσε μὲ ἀναστεναγμό. Τὸ ὄνομά σου τελειώνει ὅπως καὶ τὸ δικό μου.

Κι' ἐτσαλάκωσε τὸ χαρτί. Βγαίνοντας νόμισε ὅτι οἱ στάλες τοῦ κεριοῦ ποῦ εἶχαν πέσει στὸ ἐδάφος ἦσαν αἷμα. Ἀλλὰ τέλος ἐνοίωσε κάποια ντροπή γιὰ τὸν μυστικὸ τοῦ φόβο. Πῆρε θάρρος, λέγοντας τὴν φράση «στὰ ὀπλα» ποῦ ἀκούγε συχνὰ στὶς διηγῆσεις τοῦ χειρουργοῦ· ἀλλ' ὅταν ἔφθασε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ δημόφω, τὸν ἔπιασε μιὰ ἀσυγκράτητη δειλία. Ἡ σιδερένια γρίλλια ἦταν ἀνοικτή, τοῦ φαινόταν πὺς τὸν περιμένε, ἔπρεπε νὰ μῆνι ἐκεῖ μέσα.

Ὁ 'Ιουλιανὸς δὲν ἦταν τὸ μοναδικὸ πρόσωπο, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά ἀρχισε νὰ τρέμει, μόλις ἔφθασε στὸ σπίτι αὐτό. Ἡ δειλία τῆς κ. ντέ Ρενάλ ἔγινε μεγαλύτερη ἀκόμη, στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ ξένου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος, σὺμφωνα μὲ τὰ νέα του καθήκοντα, θὰ ἐρρισκόταν συνεχῶς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν παιδιῶν τῆς. Εἶχε συνηθίσει νὰ τὰ βάζει νὰ κοιμῶνται στὴν κρεβατοκάμαρά της. Πόσα δάκρυα ἔχυσε τὸ πρωί, ὅταν εἶδε νὰ μεταφέρονται τὰ μικρὰ κρεβάτια των στὸ διαμέρισμα ποῦ προσωρίζετο γιὰ τὸν παιδαγωγό! Μάταια ζήτησε ἀπὸ τὸν ἄνδρα νὰ ἐξαφάνουν στὸ δωμάτιό της τὸ κρεβάτάκι τοῦ Στανίσλας, τοῦ μικρότερου γιου τοῦ.

Καὶ εἶχε φαντασθῇ ὡς ἓνα ἀπαίσιον ἄνθρωπον τὸν παιδαγωγό, ποῦ θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μαλῶνι καὶ νὰ δέρνῃ τὰ παιδιά της, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν ἡμέραν λατινικά, δηλαδή, μιὰ θάρσιν γλώσσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΑΝΙΑ

Μὲ ζωηρότητα καὶ χάρι ποῦ τῆς ἦσαν φυσικαὶ ὅταν βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν, ἡ κυρία ντέ Ρενάλ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ἡ ὁποία ἐβλεπε στὸν κήπο, ὅταν παρετήρησε κοντὰ στὴν εἰσοδο τὴν μορφήν ἑνὸς νεαροῦ χωρικοῦ, σχεδὸν ἀκόμη παιδιοῦ, ἐξαιρετικὰ ὄμορφο καὶ τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε κλάψει. Φοροῦσε ἄσπρο πουκάμισο κι' εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ ἑνὸς καθαρῶτατο σακκάκι.

Τὸ χρῶμα αὐτοῦ τοῦ χωρικοῦ ἦταν τόσο λευκὸ, τὰ μάτια τοῦ τόσο γλυκά, ὥστε τὸ ὄλγον μυστηριωματικὸν πνεῦμα τῆς κυρίας ντέ Ρενάλ κατ' ἀρχὰς εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι θάταν κάποιο κορίτσι, ντυμένο ἀνδρετικῶς, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ ἐρχόταν νὰ ζητήσῃ ποῖος ξέρεῖ ποῖα χάρι ἀπὸ τὸν κ. Δήμαρχον! Συμπόνεσε τὸ ἄτυχο αὐτὸ πλάσμα, ποῦ εἶχε σταματήσει στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ τὸ ὁποῖον προφανῶς δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι ἕως τὸ κουδούνι. Ἡ κυρία ντέ Ρενάλ ἐπλησίασε, ἀπληγαμένη γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ μίαν πικρὴ λύπη ποῦ τῆς προσενοῦσε ἡ σκέψις ὅτι σὲ λίγο θὰ ἐρχόταν ὁ παιδαγωγὸς τῶν παιδιῶν τῆς. Ὁ 'Ιουλιανὸς γυρισμένος πρὸς τὴν πόρταν δὲν τὴν ἔβλεπε πᾶν προχωροῦσε. Ἐσκίρτησεν ὅταν μιὰ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ εἶπε κοντὰ στὸ αὐτί του!

—Τί θέλετε ἐξῆς, παιδί μου;

Γύρισε ζωηρὰ καὶ ζαλισμένος ἀπὸ τὴν ματιὰ τῆς κ. ντέ Ρενάλ, τὴν γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν, ἐλησμόνησε τὴν δειλία τοῦ! Σὲ λίγο ἐκπληκτικὸς γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς, τὰ ἐλησμόνησε ὅλα, μάλιστα ἀκόμη καὶ τὴν ἐρχομὸν νὰ κἀν ἐκεῖ! Ἡ κυρία ντέ Ρενάλ εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ἐρώτησίν της.

—Ἐρχομαι, κυρία μου, γιὰ νὰ ἀναλάβω ὡς παιδαγωγὸς τῶν παιδιῶν σας, τῆς ἀπάντησεν ἐπὶ τέλους, καταντροπιασμένος ἀπὸ τὰ δάκρυά του, τὰ ὁποῖα κι' ἐσκούπιζεν.

Ἡ κυρία ντέ Ρενάλ παρέμεινε ἀφωνή. Ἦταν πολὺ κοντὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, γιὰ νὰ κυττάζονται. Ὁ 'Ιουλιανὸς δὲν εἶχε ποτὲ ἰδῇ μιὰ ὑπαρξὴ τόσο ὡραία ντυμένη καὶ πρὸ παντὸς μιὰ γυναῖκα μὲ ὁμορφίαν τόσο θαυμάσια, νὰ τοῦ μιλήσῃ τόσο γλυκά. Ἡ κυρία ντέ Ρενάλ κυττοῦσε τὰ χονδρὰ δάκρυα ποῦ εἶχαν σταματήσει στὰ μά-

Ἐπῆρε τὸ χέρι της καὶ τῆς τὸ φιλοῦσε

γούλα τὰ τόσο ὠχρὰ κατ' ἀρχὰς καὶ τώρα τόσο κόκκινα, αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ χωρικοῦ. Σὲ λίγο ἀρχισεν νὰ γελάει μὲ ὅλη τὴν τρελλὴν χαρὰ μιᾶς νεαίδος! Εἰρωνεύετο τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ἡ δια δὴν τὴν εὐτυχίαν τῆς! Πῶς! Βρισκόταν ἐκεῖ ἐμπρὸς τῆς αὐτῆς ὁ παιδαγωγός, τὸν ὁποῖον φανταζόταν ὡς ἓνα παπὰ ἀκάθαρτον, κακοθυμένον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐρχόταν νὰ μαλῶνι καὶ νὰ δέρνῃ τὰ παιδιά της!

—Πῶς, Κύριε, τοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους, ξέρετε λατινικά;

Αὐτὴ ἡ λέξις «Κύριε» ἐξέπληξε πάρα πολὺ τὸν 'Ιουλιανόν, ὁ ὁποῖος γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε σκεπτικός.

—Μάλιστα, Κυρία μου, ἀπάντησε δειλὰ.

Ἡ κυρία ντέ Ρενάλ ἦτο τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε ἐτόλμωσε νὰ τοῦ εἰπῇ: —Δὲν θὰ μαλῶνετε παρά πολὺ τὰ καυμένα τὰ παιδιά;

—Ἐγώ, νὰ τὰ μαλῶνω, εἶπεν ὁ 'Ιουλιανός, μὲ ἐκπληξίν, καὶ γιὰτί;

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Κύριε, ἐπρόσθεσεν ἐκεῖνη ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγὴ, καὶ μὲ φωνὴ τῆς ὁποίας ἡ συγκίνησις

ἐμεγάλωνε κάθε στιγμὴ, ὅτι θὰ εἶσθε πολὺ καλὸς γι' αὐτὰ; μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

Τὸ νὰ ἀκούῃ νὰ τὸν ἀποκαλοῦν γιὰ δευτέρη φορὰ «κύριον», στὰ σοβαρὰ καὶ μάλιστα μιὰ κυρία τόσο ὡραία ντυμένη, αὐτὸ ἦτο ἕξ ἀπὸ κάθε πρόσθεσίν του. Σὲ ὅλους τοὺς πύργους τῆς Ἰσπανίας — σκεπτόταν — καμμιά γυναῖκα ὅπως πρέπη δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ τοῦ μιλήσῃ παρά μόνον ὅταν φοροῦσε τὴν στρατιωτικὴν στολήν. Ἡ κυρία ντέ Ρενάλ ἐξ ἄλλου, εἶχε τελείως ἀπατηθῇ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα μαύρα μάτια τοῦ 'Ιουλιανοῦ καὶ τὰ ὡραία μαλλιά του, τὰ ὁποῖα ἐκατοσάρωναν περισσότερο τὸν συνήθους. Πρὸς μεγάλην τῆς χαρὰν εὗρισκε τὸ ντροπάλον ὕψος μιᾶς νεᾶς στὸν μορφαῖον αὐτὸν παιδαγωγόν, ποῦ τόσο τὸν εἶχε φοβηθῇ γιὰ λογαριασμὸν τῶν παιδιῶν τῆς. Γιὰ τὴν τόσο εἰρηκὴν ψυχὴν τῆς κυρίας ντέ Ρενάλ, ἡ ἀντίθεσις τῶν φθῶν τῆς καὶ ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔβλεπε, ὑπῆρξεν ἓνα μεγάλο γεγονός. Ἐπὶ τέλους συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν της. Ἐξεπλήγη ποῦ θρέθηκε ἔτσι στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς μὲ τὸν νέον αὐτόν, ποῦ ἦταν σχεδὸν μόνον μὲ τὸ πουκάμισο καὶ τόσο κοντὰ του.

—Ἀς μὴ μὲς μέσα, Κύριε, τοῦ εἶπε σχεδὸν σαστισμένη. Σὲ ὅλη τῆς τὴν ζωὴν ἓνα συναίσθημα τόσο ἀγνὸν, εὐχάριστον ποτὲ δὲν εἶχε συγκινήσει τὸν ὁμορφιανὸν κυρίαν ντέ Ρενάλ. Ποτὲ μιὰ ἐμφάνισις, τόσο χαριτωμένη ἔεν εἶχε διαδεχθῇ τοὺς ἀνίσχυους φθῶνους τῆς! Ἐτοῖ λοιπὸν τὰ ὡραία τῆς παιδιὰ, τὰ τόσο καλομαθημένα ἀπ' αὐτὴν δὲν θὰ ἔπεφταν στὰ χέρια ἑνὸς παπᾶ ἀκαθάρτου καὶ γκρινιάρη! Μόλις μῆκαν στὸν προθάλαμον, γύρισε πρὸς τὸν 'Ιουλιανόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀκολουθοῦσε δειλὰ. Τὸ ἐκπληκτικὸν ὕψος τοῦ, σὴν θὰ ἐνὸς ὁμορφου σπιτιοῦ, ἦτο μιὰ ἀκόμη χάρις στὰ μάτια τῆς κυρίας ντέ Ρενάλ. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἔβλεπε ὅτι ὁ παιδαγωγὸς ἔπρεπε νὰ ἔχη μαῦρο σακκάκι.

—Ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια, Κύριε, τοῦ εἶπε σταματῶσα ἀκόμη μιὰ φορὰ, καὶ φοβισμένη μέχρι θανάτου μήπως ἀπατηθῇ, —τόσον ἡ ἐσωτερικὴ τῆς πεποιθῆσις, τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη — ὅτι ξέρετε τὰ λατινικά;

Οἱ λέξεις αὐτὲς ἐρέθισαν τὸν ἐγωισμὸν τοῦ 'Ιουλιανοῦ καὶ διέλυσαν τὴν γοητείαν, μέσα στὴν ὁποίαν ἐξοῦσεν ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

—Μάλιστα, Κυρία μου, ἀπάντησε, προσπαθώντας νὰ πάρῃ ὕψος ψυχρόν! Ξέρω τὰ λατινικά, ἐξ ἰσοῦ καλὰ, ὅσον καὶ ὁ κύριος ἐφημέριος, καὶ μάλιστα μερικὲς φορές ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ λῇ ὅτι τὰ ξέρω καλλίτερα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ κυρία ντέ Ρενάλ θρῆκε ὅτι ὁ 'Ιουλιανὸς εἶχε τὸ ὕψος ἐξαιρετικὰ κακόν. Εἶχε σταματήσει δυὸ βήματα ἐμπρὸς τῆς! Τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μὲ μισοπαλλωμένη φωνή:

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τις πρῶτες ἡμέρες δὲν θὰ μαλῶνετε τὰ παιδιά μου, ἔστω καὶ ἂν δὲν ξέρουν τὰ μαθήματα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

ΤΟΥ ΝΤΕΒΑΝ ΣΑΟΑΡ

Ἡ Πάτλι, ἀνεψιὰ τοῦ γηραιοῦ Χάρι Κίσεν τοῦ ὑφασματεμπόρου, συνήθιζε ν' ἀνεβαίνει στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ θειοῦ της — ὅταν ἐκεῖνος ἔλειπε στὴν δουλειὰ του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν μαλῶσῃ ὅτι ἔχανε τὸν καιρὸ τῆς — κι' ἔστειλε τὸν λεπτὸ χαρταετὸ τῆς νὰ ὑψωθῇ κοντὰ στοὺς ἄλλους, ποῦ σὰν χρωματιστὰ ἀνθη, πετοῦσαν στὸν γαλάζιο οὐρανόν.

Βλέποντας τὸν χαρταετὸ τῆς ἀνάμεσα στοὺς τόσο ἄλλους, ἡ Πάτλι ἐναιώθε λιγώτερο τὴν μοναξιά της. Καὶ ἄλλες κοπέλλες πετοῦσαν τοὺς χαρταετοὺς των. Αὐτὲς ὅμως δὲν ἦσαν μόνες καὶ μελαγχολικὲς σὰν αὐτήν.

Μόνον ἡ Πάτλι δὲν εἶχε φίλες, γιὰτί ὁ γηραιὸς Χάρι Κίσεν, ὁ θεῖος καὶ κηδεμών της, ἦταν ἓνας πολὺ ἀνάποδος ἄνθρωπος.

Εἰς ἓνα κοντινὸ σπίτι ἔμεινε ὁ νεαρὸς φοιτητὴς Ντάς Ράμ.

Στὶς λίγες ἐλεύθερες ὥρες ποῦ τοῦ ἄφηναν οἱ σπουδὲς του, ὁ Ντάς Ράμ συνήθιζε νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ στενὸν δωμάτιό του καὶ ν' ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γιὰ ν' ἀνυψώσῃ τὸν χαρταετὸ του. Εἶχε ὡραίους χαρταετοὺς, στολισμένους καὶ ἀκριβοῦς, καὶ ἡ Πάτλι, ποῦ ἦταν ἀκόμη ἀπειρὴ στὸ σπορ αὐτό, εἶχε δοκιμάσει πολλές φορές νὰ αἰχμαλωτίσῃ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς, χωρὶς ὅμως ἐπιτυχία.

Ἀρκετὴ ἀπόστασις χώριζε τὴς ταράτσες των, καὶ ἔτσι, μολοντὶ ἐβλέποντο δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν ὁ ἓνας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄλλου. Μιὰ μέρα συναντήθηκαν στὸ τζαμί, μίλησαν ὡρα πολὺ, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ντάς Ράμ ἔλεγε στὸ φίλο καὶ συμμαθητὴ τοῦ Σάρζαν:

—Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κοπέλλα τῆς ἀντικρυνῆς ταράτσας. Εἶναι ἀνεψιὰ τοῦ ὑφασματεμπόρου Χάρι Κίσεν. Εἶναι ὀρφανή, εἶναι ὁμορφὴ καὶ γλυκεῖα, καὶ μιὰ μέρα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀλλάχ, θὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου.

Τὴν ἐπομένη ὅταν φύσησε ἡ ἀπογευματινὴ ἄρρα στὴν Λαχόρ, ἡ Πάτλι, μὲ τὸν χαρταετὸ στὸ χέρι, ἀνέβηκε στὴν ταράτσα της καὶ εἶδε ὅτι ὁ Ντάς Ράμ εὗρσκετο στὴ δική του. Τὸ κόκκινο σαρίκι τοῦ ἔλαμπε στὸν ἥλιο. Τὴν χαίρετῃς ὅταν τὴν εἶδε καὶ τὸν χαίρετῃς κι' αὐτή. Ὁ Ράμ πετοῦσε ἓνα ἐξαιρετικὰ ὡραῖο χαρταετὸ, σὲ σχῆμα καρδιάς κι' ἀπὸ ἐπίχρυσον γυαλιστερό χαρτί — ἓνα θαυμάσιο λάφυρο γιὰ ἐκείνον ποῦ θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ. Ἡ Πάτλι ἐξαπείστεψε τὸν χαρταετὸ τῆς εἰς καταδίωξιν καὶ εὐκολὰ συνέλαβε τὸν δικό του, στὴν οὐρὰ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε ἓνα σημεῖωμα.

«Ἦταν μεγάλῃ εὐτυχία γιὰ μένα ποῦ σὰς συνήντησα χθὲς στὸ τζαμί», ἔλεγε τὸ σημεῖωμα. «Σὰς συμπαθῶ πολὺ, καὶ διψῶ νὰ σὰς γνωρίσω καλλίτερα. Ὑπάρχει ἐλπίς νὰ γίνωμε φίλοι; Θὰ σὰς περιμένω μὲ ἀγωνία τὸ βράδυ.

Ἡ Πάτλι κύτταξε τὸν Ντάς Ράμ καὶ σήκωσε τὸ χέρι, σὰν γὰ ἐδέχτο αἰωνή. Συνητήθηκαν καὶ τὸ εἰδυλίο τους ἀρχισε νὰ πλέκεται σιγά-σιγά. Δὲν εἶχαν ἀκόμη μιλήσει γιὰ γά-

μο, καὶ ἦταν ἀγνωστο πότε θὰ ἔφθαναν σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἂν δὲν ἔκαναν, κάποιο βράδυ, μιὰ δυσάρεστη συνάντησι: Ὁπως προχωροῦσαν εἶδαν ἓνα ἡλικιωμένον χονδρὸν ἄνθρωπον μὲ μικρὰ μᾶτια, στὸ ἀντίκρουμα τοῦ ὁποῖου ἡ Πάτλι ἀνατρίχιασε κάπως. Τὴν χαίρετῃς μὲ μιὰν ὑπόκλιση καὶ ἐστάθηκε στὸ πέρασμα τῶν δύο νέων.

—Ποιὸς ἦταν αὐτός; ἐρώτησε ὁ Ντάς Ράμ.

—Ἦταν ὁ Μπάγ Μάλ, ὁ στενότερος φίλος τοῦ θειοῦ μου, εἶπε. Ὡ, γιὰτί, γιὰτί νὰ τὸν συναντήσωμε; Ἀσφαλῶς θὰ τὸ πῇ στὸν θεῖο μου, ὁ ὁποῖος θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σὲ ἐξαγαδῶ κι' ἴσως νὰ μὲ ζώσῃ σ' αὐτὸν τὸν μισητὸ ἄνθρωπο ποῦ μὲ θέλει γυναῖκα του.

—Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! ἐδήλωσε ὁ Ντάς Ράμ. Μὲ τρυφερὴ φωνὴ τῆς εἶπε ὅτι ἀναγνώρισε τοὺς γονεῖς τοῦ νάλθουν νὰ τὴν ζητήσουν ἀπὸ τὸ θεῖο της καὶ χωρίσθηκαν εὐτυχισμένοι. Ἀλλὰ ὁ Μπάγ Μάλ ὑπῆρξε ταχύτερος. Ὁ Μπάγ Μάλ ἐσκέπτετο ἀπὸ πολὺ καιρὸ τὰρά νὰ ζητήσῃ τὴν Πάτλι γιὰ δευτέρη γυναῖκα του (ἦταν χήρως μὲ ἡλικια παιδιὰ). Ὅταν ὅμως τὴν εἶδε μ' ἓνα νέο, ζήλεψε καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασίν του.

Ἡ Πάτλι δὲν φάνηκε τὴν ἄλλη μέρα στὴν ταράτσα της. Ὁ Ντάς Ράμ ἐκάλασε ὅτι τὴν εἶχαν περιορίσει, ἀλλ' ἐκεῖνη δὲν ἀργησε νὰ θρῇ τὸν τρόπο νὰ συνεννοηθῇ μαζί του.

Ἀφῆσε τὸν χαρταετὸ τῆς νὰ μπλεχθῇ μὲ τὸν χαρταετὸ τοῦ Ντάς Ράμ καὶ ἀπέφυγε νὰ τραθῇ τὸν σπάγγο τῆς. Ἐτοῖ ὁ νέος τὸν αἰχμαλωτίσει καὶ βρῆκε ἓνα σημεῖωμα:

«Δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίς γιὰ μένα», ἔλεγε τὸ γραμματάκι. «Ἡ καρδιά μου εἶναι μαύρη. Ὁ θεῖός μου μὲ ἀρραβώνισσε μὲ τὸν Μπάγ Μάλ. Θὰ παντρευθῶ μαζί του σὲ τρεῖς μῆνες. Ὁ Ντάς Ράμ ἔγραψε στὴν ἀπάντησί του

«Μὴν φοβάσαι, ἀγάπη μου. Ὁ Ἀλλάχ εἶναι καλὸς καὶ θὰ σὲ σώσῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν γάμο. Γράψε μου κάθε μέρα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, καὶ θὰ σοὶ γράψω κι' ἐγώ».

Ἐτοῖ, συνεννοοῦντο τακτικὰ ἕως ὅτου ἓνα ἀπόγευμα, ὁ θεῖος τῆς νεᾶς

μαλῶτου χαρταετοῦ. Σὲ μιὰ ἀντικρυνή ταράτσα, ἐφαίνετο ἓνας νέος μὲ κόκκινο σαρίκι, ποῦ κύτταζε πρὸς τὴν ταράτσα του.

Ἀρπάξε θάνασσα τὴν Πάτλι ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν κατέβασε κάτω.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἡ Πάτλι δὲν ἀνέβηκε στὴν ταράτσα. Ὁ Χάρι Κίσεν εἶχε δώσει ρητὲς οδηγίες στὴν ὑπηρετοῖά του. Ἐπέστρεψε τὸ ἀπόγευμα ἀπ' τὸ κατάστημά του καὶ τὴν θρῆκε κατῑσμένην μπροστὰ τοῦ παράθυρου. Ἐφαίνετο κάπως ἀνίσχυη καὶ ἀφηρημένη. Διαρκῶς ἐκύτταζε ἔξω. Ὁ Χάρι Κίσεν γεμάτος ὑπόψιες, πῆγε στὸ παράθυρο.

Δὲν εἶχε γελασθῇ, Σὲ μικρὸ ὕψος ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπίτι πετοῦσε ὁ χρυσὸς χαρταετός.

Τὴν ἐσπρωξε θάνασσα, καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ταράτσα, ὅπου εἶδε τὸν χαρταετὸ, νὰ αἰωρεῖται ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Στὴν ἀντικρυνή ταράτσα διέκρινε τὸ σαρίκι τοῦ Ντάς Ράμ, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν διῇ αὐτὸς ἔσκυψε πίσω ἀπὸ τὸν περζῶμα, κι' ἀνύψωσε τὸ χάρτινο πουλὶ τῆς ἀνεψιάς του.

Μὲ μεγάλο κόπο καὶ ὑπομονὴ κατάρθωσε νὰ μπλέξῃ τὸ χρυσὸ χαρταετὸ μὲ τὸν χαρταετὸ τῆς Πάτλι, καὶ νὰ πάρῃ ἔτσι στὰ χέρια τοῦ ἑνὸς σημεῖωμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγε:

«Σὰς πληροφορῶ, Σαχίμπ, ὅτι ἐνῶ ἐσεῖς λιασκεδάσατε ἀνυψώνοντας τὸν χαρταετὸ σας, ἡ Πάτλι καὶ ἐγὼ φύγαμε ἀπὸ τὴν Λαχόρ. Ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ ἀμέσως. Ντάς Ράμ».

Ὁ Κίσεν ὤρμησε πρὸς τὴν σκάλα ἐλαστημένως καὶ φωνάζοντας τὴν Πάτλι. Δὲν πῆρε ὅμως φυσικὰ καμμιάν

πηγαίνοντας νωρίτερα στὸ σπίτι του, εἶδε ὅτι ἡ Πάτλι ἦταν ἀκόμη στὴν ταράτσα. Ἀνέβηκε καὶ τὴν εἶδε νὰ ξεδιπλώνῃ, εὐτυχισμένη, ἓνα σημεῖωμα ποῦ εὗρσκετο δεμένο στὴν οὐρὰ ἑνὸς αἰχ-

Ἡ Πάτλι ἀνύψανε τὸν χαρταετὸ τῆς ἀπάντησι. Στὴν ἀντικρυνή ταράτσα ὁ Σάρζαν, μὲ τὸ σαρίκι τοῦ Ντάς Ράμ στὸ κεφάλι, καὶ μὲ τὸν σπάγγο τοῦ χρυσοῦ χαρταετοῦ στὸ χέρι, εἶχε σκάσει στὰ γέλια...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ-ΣΠΟΡ-ΘΕΑΜΑΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

—Η Α. Μεγαλειότης ο Βασιλεύς, συνοδευόμενος από τον Πρωθυπουργόν κ. Γ. Μεταξά, περιόδευσεν την Πελοπόννησον και γίνεται παντού δεκτός με φρενιτιώδεις εκδηλώσεις αφοσίωσης και λατρείας.

—Αναδιοργανώνεται ριζικώς η δημοτική μας εκπαίδευσις. Θά ιδρυθούν πολλά νέα σχολεία εις τὰς επαρχίας και θά προαχθούν τὰ ήδη υπάρχοντα.

—Γίνεται νέα απογραφή όλων των βιομηχανιών και μεταλλείων της Χώρας. Οι άνατικατάστατοι τεχνίται δέν θά έπιτρατευώνται.

—Κατ' εξαίρεσιν έφέτος επιτρέπεται τό κυνήγιον χωρίς άκύλο των ένύδρων και των τρυγόνων από 16 'Απριλίου—16 Μαΐου.

—Ο περίφημος άεροπόρος Λίντεμπεργ μετά της κυρίας του, άφοδ έμεινε στας 'Αθήνας όλίγας ήμέρας, άνεχώρησε κατευθυνόμενος εις Λονδίον μέσφ Ζάγκρεμτ. Τό συμβούλιον της 'Αερολόσχης τόν άνεκήρυξε έπίτιμον μέλος του.

—Θά τοποθετηθούν γραμματοκιβώτια έπάνω στα λεωφορεία Βουλιαγμένης, Βούλας, Γλυφάδας και Κηφισιάς διά νά συντομευθή ή διανομή της αλληλογραφίας.

—Εις την Νέαν 'Ιωνίαν έγένοντο τὰ έγκαίνια του νηπιαγωγείου του Πατριωτικού 'Ιδρύματος.

—Η «Ένωσις Συμριναίων» 'Ιδρυσε τμήμα Μικρασιατικών Χρονικών, τὰ όποια θά συγκεντρώνουν όλην την μικρασιατικήν λογοτεχνίαν και όλας τας παραδόσεις του Λαού της.

—Τό Συμβούλιον 'Εργασίας άπεφάσισεν όμοφώνως την επέκτασιν του δικτατόρου εις όλους τούς κλάδους των έργαζομένων.

—Σμήνη άγνώστων πουλιών ένέσκηψαν στην 'Εδεσσαν και καταβροχθίζουν μικρά και μεγάλα ψάρια της λίμνης.

—Θά επιβληθή αύστηρά καθαριότης εις όλα τὰ ταξί, παρά των αστυνομικών άρχών.

—Γίνονται συζητήσεις για την έντατικήν καλλιέργειαν των τεύλων προς μεγαλειτέραν παραγωγήν σακχάρους έν 'Ελλάδι.

—Μας άφίχθη ό Τζιμ Λόντος, ό όποιος θά παραμείνη ένταύθα μέχρι του Πάσχα.

—Την Κυριακήν έτελέσθη τό έτήσιον μνημόσυον του συμπαθούς δημοσιογράφου και συγγραφέως Ντόλη Νικβα. Η 'Ένωσις Συντακτών προεκήρυξε έπαθλον 25.000 δρχ. εις μνήμην του διά την συγγραφήν της 'Ιστορίας του 'Ελληνικού Τύπου.

—Η Βαυαρική 'Ακαδημία έχαριξεν εις την 'Ελλάδα την βιβλιοθήκην του 'Οθωνος, περιλαμβάνουσαν 6000 τόμους, καθώς και 100 φακέλλους με την άπόρρητον αλληλογραφίαν του,

περιέχουσιν πλείστας έμπιστευτικάς εκθέσεις.

—'Εφθάσε ό διαπρεπής φυματολόγος 'Ιάπων Δόκτωρ Σιμασάκι.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατ' ανακοίνωσις της ύπηρεσίας του 'Ανωτάτου Οικονομικού Συμβουλίου, ό τιμάρθριμος χονδρικής πωλήσεως κατά τόν μήνα Μάρτιον άνήλθεν εις 2275 έναντι 2218 του παρελθόντος μηνός Φεβρουαρίου.

Τιμαί καταναλώσεως κατά την παρελθούσαν έβδομάδα.

	Αγορά	Πώλησις
Λονδίνον	546.—	550.—
Νέα 'Υόρκη	111.30	112.30
Παρίσι	5.10	5.18
'Αλεξάνδρεια	560.—	564.—
'Αμστερνταμ	60.90	61.50
Στοκχόλμη	28.15	28.40
Βρυξέλλαι	3.76	3.80

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

—Ο ύπουργός των 'Εξωτερικών της 'Αμερικής άπήλθυνε έκκλησιν προς τὰ διάφορα Κράτη και συνιστά νά έγκαταλείψουν την πολιτικήν των έςπλισμών, ήτις είναι ή δυστυχία των Λαών και θά φέρη την γενικήν καταστροφήν του Κόσμου.

—Ο έμφύλιος πόλεμος της 'Ισπανίας έστοίχισε μέχρι τούδε πενήντα δις εκατομμύρια πεσέτες.

—Η έπίσκεψις του Προέδρου της Τσεχοσλοβακικής Δημοκρατίας εις τό Βελιγράδιον συνέτεινε εις την ένδεξιόν των φιλικών σχέσεων μεταξύ της Τσεχοσλοβακίας και Νοτιοσλαβίας. Εις τόν κ. Μπένες έγένετο θερμότητή ύποδοχή.

—Ο βομβαρδισμός της Μαδρίτης διά των έθνικών άεροπλάνων έπανέληφθη και πάλιν εις τας 4 'Απριλίου χωρίς άποτέλεσμα.

—Εις τό Δημαρχείον πόλεως τινος εις τὰ βόρεια της Πορτογαλίας έγένετο φοβερά έκρηξις, κατά την όποιαν έτραυματίσθησαν 3 ύπάλληλοι και άπετεφρώθησαν δύο.

—Η μνηστή του Δουκός του Ουίνσωρ κυρία Ουόλλις Σίμφον φιλοξενείται εις τόν πύργον του Γκάντε (Γαλλία) ύπό του ζεύγους Ρότζερς, περιμένουσα την ήμέραν των γάμων της.

—Εις τας 'Ινδίας έχει δημιουργηθή συνταγματικών ζήτημα και συνίσταται ή συνάντησις του 'Αντιβασιλέως μετά του Γκάντι διά την διευθέτησιν του.

—Κατά την στέψιν του Λονδίνου, ό Βασιλεύς θά όμιλήση ραδιοφωνικώς προς τούς Λαούς της Αυτοκρατορίας, οι δέ πρωθυπουργοί του Καναδά, της 'Αυστραλίας, Νέας Ζηλανδίας, Νοτίου 'Αφρικής και όλων των κτήσεων θά πούν έπίσης όλίγα εξαίροντες τό γεγονός.

—Κατόπιν από ένα μνημόσυον που

έγινε στη Βιέννη εις μνήμην του Αδ-τοκράτορος Καρόλου, όμας Αυστριακών νομιμοφρόνων έκαμαν διαδήλωσιν για την παλινόρθωσιν των 'Αψβούργων.

—'Απέθανε στην Πράγαν εις ήλικίαν 70 έτών ό αισθητικός και κριτικός Σάλντα όστις συνέτεινε πολύ εις την άνάπτυξιν των φιλοσοφικών ιδεών στη Βοημία.

—Η Γαλλία έδέχθη νά πολιτογραφηί κάθε ξένον Ικανόν προς στρατιωτικήν ύπηρεσίαν. Με αυτόν τόν τρόπον αύξάνεται ό άριθμός των πολιτογραφουμένων εις 600 κατά μήνα.

—Η διάσκεψις της σακχάρους ήρ-χισε στο Λονδίον την 5ην 'Απριλίου.

—Ο άλλοτε Σουλτάνος του Μαρόκου Μουλαϊτ Χαφίτ άπέθανε στας 4 'Απριλίου εις 'Εγκιέν Λέ Μπαϊν.

—Από την έποχή που έγινεν ό πυργος 'Αϊφελ μέχρι σήμερα, έχουν άνεβη έπάνω του δέκα έπτά εκατομμύρια έπισκέπται.

—Ένας 'Ινδός έπαίτης που άπέ-θανε στην Τεργέστη πρό όλίγων ήμε-ρών άφίκε ύπέρ διαφόρων φιλανθρω-πικών 'Ιδρυμάτων 150 χιλιάδας λίρας στερλίνας.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

«Ο π ω ς α γ α π α τ ε», Σαίξπηρ

Τό ωραίο σκηνικό παιχνίδι του μεγάλου 'Αγγλου τραγικού παίζεται στο νέο θέατρο της κ. Μαρ. Κοτοπούλη με εξαίρετικήν φροντίδα, άν και έθεωρήθη ως ακατάλληλη πνευματική τροφή για τό κοινόν μας. Οι σκηνογραφίες του κ. Χατζηκυριάκου άδικοϋν τό σύνολον, οι δέ ένδυμασίες όχι καλές.

«Π ό θ ο ι κ ά τ ' ά π ' τ ις λ ε δ κ ε ς»

Εις τό Βασιλικόν θέατρον έξακολουθοϋν νά παίζονται παλαιά έργα. 'Ο Γληνός, ό Βεάκης, ή Παξινοϋ παίζουν με εξαίρετική τέχνη στο έργο του 'Αμερικανού 'Ονήλ.

«Ο δ ό κ τ ω ρ 'Ε π α μ ε ι ν ώ ν δ α ς», φίλμ.

Φαίνεται πως ή κινηματογραφία στην Αίγυπτο δέν προόδευσε πιδό πολύ άπ' έδω. Γι' αυτό βλέπομε ταινίες σάν εκείνες που μάς σερβίρισαν σοι έγχώριοι κατασκευασταί!

NEA
—'Ο Κοκκίνης άπεχωρήσθ από τό «Μονιτάλ». Θά παίζη στο «Περοκέ», άρχίζοντας με μίαν πρωτότυπον 'Επιθεώρησιν — Σκέτς του κ. Σουλβίου — Καρακάση με τραγούδια του μαέστρου Σακελλαρίδη.

—Ένας νέος θίασος πρόζας παίζει στο θέατρον 'Αργυροπούλου, άπαρτισμένος από τούς καλούς ήθοποιούς κ. κ. Παπαγεωργίου, Μαρίκα Φιλίπιδου και άλλους.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΣΦΑΛΜΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 63)

—Της έδωσε μερικές έξηγήσεις τοϋ παθηματός της και έπροχώρησαν μαζί προς τό γκισέ. 'Η δεσποινίς Πικάρ ήτοιμάζετο νά άνοιξη την τσάντα της όταν ή θεία της την ήμποδισε.

—Μην γίνεσαι κουτή, Μαρί. Προτοϋ όύγης χθές, φρόντισα νά σοϋ πάρω τὰ έπτά κατοστάρικά σου, γιατί θά σοϋ τὰ έκλεβαν...

—Μαντόνα μία, έπιθύρισε ή δεσποινίς Πικάρ, κάτωρη.

—Η δεσποινίς Πικάρ δέν έφυγε μαζί με την θείαν της. Τό μυαλό της είχε άρχισει νά θολώνη, γιατί—ω! φρίκη!

—Δέν ένθυμείτο την διεύθυνσιν της δυστυχισμένης μικρούλας την όποιαν είχε ληστεύσει άθελα.

—'Επέστρεψε όσαν τρελλή εις τό Καρνεβιον της Γάτας, όπου την έπληροφόρησαν ότι «ή δεσποινίς ήταν άλλ-λοτε τακτική πελάτις του κέντρου, αλλά ότι τώρα λέν έπήγαινε τακτικά».

—'Υστερα έτρεξε εις την αστυνομίαν και έδηγήθηκε τό πάθημά της.

—Θά τρελλαθώ από την σκέψιν, κατέληξε, ότι έλήστευσα ένα αδύνατο κορίτσι από προσπαθούσε νά έξοικονομήσθ τὰ ναύλα του για την πατρίδα του—για τόν ήλιο, την επανάκτση της ύγείας του και την ζωή!

—Από τις πληροφορίες που της έδω-σε ό αστυνομός, έκατάλαβε ότι ή ά-νωστη κατοικούσε στην Μονμάρτη.

—Η Μονμάρτη όμως είνε μεγάλη, και είναι δυσκολώτατο νά ανακαλύψη κανείς μίαν πόρταν που έχει ιδή εις τό σκοτάδι της νύκτας, και ένα πρόσωπον του όποιου... δέν γνωρίζει ούτε τό όνομα.. Και έτσι, έ-πι τρία τώρα χρόνια, ή δυστυχισμένη δεσποινίς Πικάρ τριγυρίζει διαρκώς εις την Μονμάρτην, προσπαθώντας νά αναγνωρίσθ την πόρταν του σπι-τιού εκείνου.

—Η άγωνιώδης έρευνά της διακόπτε-ται κάθε φοράν που οι έφημερίδες άναγγέλλουν την αυτοκτονίαν μιάς νέ-ας. 'Η δεσποινίς Πικάρ τρέχει παν-τού όπου γίνεται μιά αυτοκτονία με τόν φόβον πως θά βρεθή έμπρός εις τό πτώμα του θύματός της. Τά βρά-δια, τέλος, έρχεται εις αυτό έδω τό Καρνεβιον και περιμένει, χρόνια τώρα περιμένει.

—Ο ζωγράφος Μασσερέϋ έσώπασε. 'Εγύρισε τό κεφάλι προς την δεσποι-νίδα Πικάρ: 'Ομολογώ ότι βλέποντας την, έννοιώσα τὰ μάτια μου νά δα-κρύζουν.

ΛΕΟΝΑΡ ΜΕΡΡΙΚ

ΔΙΨΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 41)

—'Οκ και με ήχηρό γέλιο. 'Ανήσυχη κι' αυτή ρώτησε:

—Τί συμβαίνει, κύριε Σαβάλ; Μή-πως δέν είσθε καλά;

—Δέν πρόκειται γι' αυτό, αγαπητή κυρία. Θέλω νά σάς ρωτήσω κάτι που για μένα έχει μεγάλη σημασία και τυραννεί χρόνια τώρα την ψυχή μου. Μοϋ ύπόσχεσθε νά μοϋ άπαντήσετε την άλληθρα;

—Είμαι πάντοτε ειλικρινής.

—'Ακούστε με. Σας αγαπήσα από την πρώτη μέρα που σάς είδα. Τό εί-χατε καταλάβει;

—Ναι, τό κατάλαβα από την πρώ-τη στιγμή.

—'Ο Σαβάλ άρχισε νά τρέμη και με κόπο άρθωσε:

—Σείς;... Τότε... και σώπασε.

—Τότε; Τί;

—Τί σκεπτόσαστε;

—'Εγώ; Μά σείς δέν με ρωτήσατε ποτέ. Δέν μπορούσα έγώ νά σάς έξομο-λογηθώ την άγάπη μου... Θυμόσαστε την ήμέρα εκείνη που ό Σάντρες άπο-κοιμήθηκε έπάνω στη χλόη... κι' έμείς προχωρήσαμε προς τό ποτάμι;

—'Ο Σαβάλ άνέπνεε με δυσκολία. 'Η κυρία δέν γελούσε πιά, αλλά τόν κύ-ταζε στά μάτια.

—Ναι, τό θυμάμαι... Λοιπόν, εκείνη την ήμέρα... άν ήμουν λιγώτερο δει-λός... τί θά κάνατε;

—Θά δεχόμουν την άγάπη σας, ά-πήνησε εκείνη κι' έφυγε τρέχοντας.

—'Ο Σαβάλ πήρε τόν δρόμο της έπι-στροφής στο σπίτι του σάν νά τόν βρήκε κάποιο μεγάλο δυστύχημα. Περπατούσε βαρεία κάτω από την πυ-κνή βροχή. Δέν πήγε όμως στο σπίτι του. 'Ο δρόμος τόν έφερε προς τό πο-τάμι. Περπάτησε ακόμη πολύ σάν νά τόν ώδηγούσε κάποιο ένστικτο. Τά ρούχα του ήσαν μούσκεμμα. 'Απ' τό καπέλλο του έτρεχαν νερά. 'Εξηκο-κολούθησε τόν δρόμο του ως που βρέ-θηκε σ' ένα έξοχικό μέρος. 'Ακριβώς στο μέρος που την ήμέρα εκείνη έννοιω-σε μέσα στην ψυχή του, για πρώτη φο-ρά, την άγάπη και που ή άνάμνησις της τώρα τόν τυραννούσε.

—Κάθισε κάτω από τὰ γυμνά δένδρα του φθινοπώρου και έξέσπασε σέ κλά-ματα.

★

Τό πρωί, οι λιγοστοί διαβάτες βοή-καν ένα γέρο νεκρό κάτω από ένα δέν-δρο. Μόλις τόν είδαν, τόν άνεγνώρι-σαν. 'Ηταν ό Σαβάλ.

Δέν πέθανε έρρωτος. Πέθανε στην άγκαλιά, στην στοργή και τόν πόνο μιάς ευτυχισμένης άνάμνησεως, της μοναδικής στη ζωή του.

ΓΚΥ ΝΤΕ-ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΤΟ ΚΕΛΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 52)

νόμιζε πως θ' άντίκρυζε μπροστά του τό χαριτωμένο προσώπακι της Χρι-στίνας του.

Χαμένη έλπιδα! Τό τραίνο έφυγε χω-ρίς εκείνην! Τό δυστύχημα όμως δέν ήταν ως έδω. Φυσικά, είχε ειδοποιηθή άμέσως ή άστυνομία κι' ό δραπετής, που συνελήφθη την άλλη μέρα, ώδηγή-θη έκ νέου στη φυλακή.

—'Υστερα από λίγες μέρες άρχισε μιά νέα δίκη. 'Η κα Πελιασιέ κατεδικάσθη εις τριών έτών φυλάκισιν, ό δεσμοφύ-λαξ Βαλλέ έτιμωρήθη μ' ένός έτους φυλάκισιν και ό Κάρλος θά συνέχιζε τις δίκες του για την άπάτη που έκα-νε, ένώπιον του γαλλικού δικαστηρίου.

★

Πέρασε ένας χρόνος. 'Η Χριστίνα θυγήκε από την φυλακή. 'Οτωχή κι' ά-πελπισμένη καθώς ήταν την συνένδρα-σιν μερικοί γνώριμοί της. 'Ο Μαρ-σέλ, όμως, ό άφωσιωμένος μικρός έ-ξάδελφός της που της έπρομήθευσε τὰ κλειδιά και τὰ εργαλεία και που δέν έπαθε τίποτε, έβρεη νά βοηθήσθ εκείνη που σ'αυτός δέν έπαψε νά αγαπά μυστι-κά και πιστά...

ΠΑΟΛΟ ΤΕΛΙΟ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΑΘΗΚΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 53)

χωριό της Βοσνίας και νά ξαναϊδούν τούς γονείς της Ρατίμας. Δέν μόρε-σαν όμως νά πραγματοποιήσουν τό ταξείδι των άμέσως γιατί τό νεαρό ζευγαράκι σέ λίγο καιρό γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι κι' έτσι πέρασε ακόμη ένας χρόνος.

—'Όταν ή Ρατίμα τελείωσε την άφη-γησί της, είχε πιά νυκτώσει. 'Η συγκί-νησις που δοκίμασαν οι γέροι γονείς της ήταν άπερίγραπτη.

—Συνέθη όμως κάτι τό πολύ λυπηρό. 'Η μητέρα της Ρατίμας δέν μόρεσε ν' άνθέξθ στη μεγάλη χαρά της έπαθε έναν κλονισμό στην καρδιά της, και σέ λίγες ώρες πέθανε.

Οι δυο νέοι παρέμειναν ακόμη λίγες μέρες στο χωριό και κατόπιν έπέστρε-ψαν στο Παρίσι. 'Αλλ' ή Ρατίμα δέν ήθελε πιά νά ζήσθ όπως πρίν. 'Επρό-τεινε στον σύζυγό της νά την κλείσθ σ' ένα μοναστήρι για νά έξαγνήσθ την ψυχή της. 'Εκείνος δέν δέχτηκε και προσπάθησε νά την παρηγορήσθ. 'Η λύπη όμως της Ρατίμας ήταν άπερί-γραπτη. Μιά ιδέα την έθασάνιζε πολύ, ότι αυτή ή έπιστροφή της στο χωριό προκάλεσε τόν θάνατο της μητέρας της.

Κι' ένα πρωί, ή καμαριέρα της την βρήκε νεκρή μέσα στο μπάνιο. 'Η ω-ραία Ρατίμα είχε αυτοκτονήσθ άποκό-πτοντας τις άρτηρίες της.

Κ. Σ. ΣΙΡΟ

ΑΣΤΥΦΥΛΛΕΣ ΜΠΟΜΠ ΣΥΛΛΑΒΕΙΑΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΣΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 49)

σο ήλθιο τόν αστυφύλακα Τάκερ;

—Τότε καλό θά κάνατε νά συλλάβε-τε τόν έαυτό σας, Μπόμπ Τάκερ! είπε θριψθευτικά. Τό ποτήρι που σάς έφε-ρα δέν ήταν του ξένου, αλλά τό δικό σας!

—'Ο Τάκερ τινάχθηκε όρθιος. Την άρι-παξε από τό χέρι.

—'Ισως νάναι τό δικό μου ποτήρι!| ούρλιασε. 'Αλλά ποιός άλλος τό άγγι-ξε; Ποιός;..

Γύρισε έξαφνα πίσω του. Κύτταξε τόν νηραϊό καταστηματοάρχη.

—'Υψιστε Θεέ! Μά έσϋ μοϋ τόδω-σες τό ποτήρι, Χάρρυ!, όταν πρότεινες νά πιούμε στην έπιτυχία μου!|!

—'Ο Χάρρυ Ουίλσον ρίχθηκε σ' ένα κάθισμα κι' έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

—Δέν είχα σκοπό νά την σκοτώσω! στέναξε. Τό όρκίζομαι. 'Ηξερα ότι εί-χε κρυμμένα πολλά λεφτά. Και είχα άνάγκη από λεφτά. Δέν φανταζόμουν όμως ότι ή χήρα θά ξυπνούσε. 'Από την τρομάρα μου την κτύπησα. Δέν πί-στευα ότι θά την σκότωνα. Τό όρκίζο-μαι...

—'Η Γκλέντυς Ουίλσον γύρισε στο Λονδίον, ένφ τόν άντρα της τόν παρέ-λαβε ό δήμιος...

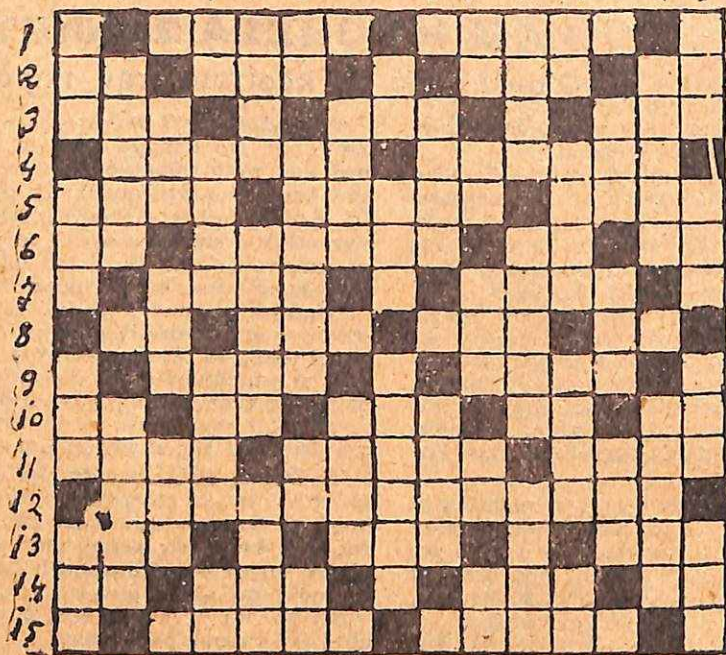
ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΟΥΜΠΡΙΤΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

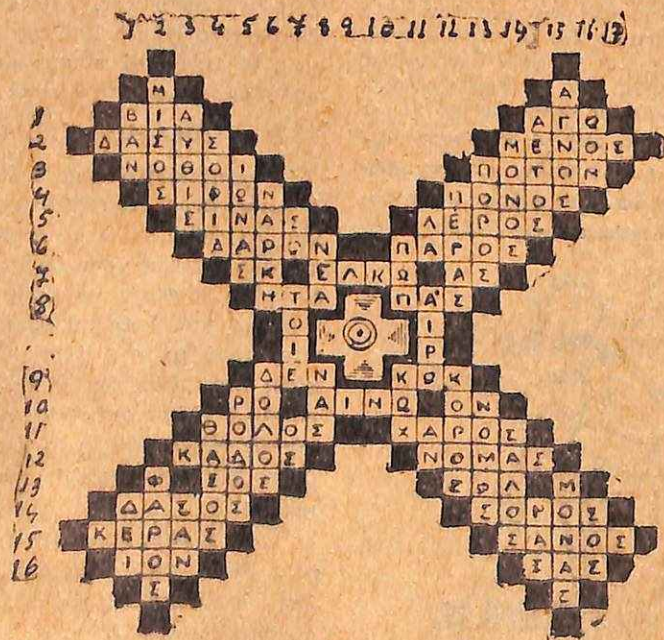
ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΟΥΡΣΑ

Ένας ποδηλάτης έκαμε μιά κούρσα με το ποδήλατό του από μιά πόλη σε μιά άλλη και την απόστασι αυτή την διήνυσε σε δυο ακριβώς ώρες. Στην επιστροφή, αν κι' έκανε τον ίδιο δρόμο, έχρησιμοποίησε μόνον μιά ώρα και μισή. Αν τώρα υποθέσουμε ότι κατά την μετάβασίν του κάθε τροχός του ποδηλάτου έκαμε τριάντα χιλιάδες στροφές, πόσες στροφές έκανε κάθε τροχός κατά την επιστροφήν, που διηνύθη ή αυτή απόστασις μέσα σε μιάμιση ώρα. Μέσα σε δυο λεπτά της ώρας πρέπει να δοήτε την απάντησι.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΣΑΝΣΕΡ

Σ' έναν ούρανοξύστη της Νέας Υόρκης, δυο άσσανσερ παράλληλα λειτουργούν συγχρόνως. Τη στιγμή ακριβώς που το άσσανσερ Α αφήνει το δέκατον έννατον πάτωμα για να κατέβη χωρίς να σταματήσει μέχρι το ισόγειον, το άσσανσερ Β αφήνει το ισόγειον για να ανέβη ως το δέκατον έννατον πάτωμα χωρίς να σταματήσει. Το άσσανσερ που κατεβαίνει κάνει 45 χιλιάμετρα την ώρα: το άσσανσερ που ανεβαίνει κάνει 39 χιλιάμετρα την ώρα. Όταν τώρα τα δυο άσσανσερ διασταυρούνται, ποιά από τα δυο έχει απομακρυνθή περισσότερο από το δέκατον έννατον πάτωμα;

ΛΥΣΙΣ ΣΤΤΥΡΟΛΕΞΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1

Οριζοντίως

1. Πόλις της Πελοποννήσου.— ΆΑναπνή.
2. Τελικός σύνδεσμος.— Υποθετικός σύνδεσμος.— Τραγουδά.— Δυο γράμματα από την λέξιν: πυρός.
3. Προσωπική άντωνυμία.— Βίλλα των Αθηνών.— Βοηθητικόν ρήμα (παρατατικός).
4. Ήσυχία.— Άπονέμει δικαιοσύνην.
5. Έκθειάζω.— Μη εργάσιμος ημέρα.

- Πρωτεύουσα Μεσογειακού Κράτους.
6. Δυο γράμματα από την λέξιν: Πάρος.— Μουσικός φθόγγος.— Άπαραίτητον στοιχείον δια την ζωήν.— Κτητική άντωνυμία.— Δυο γράμματα από την λέξιν άργυρος.
7. Μητέρα.— Τα φορούν οι Ιερείς.
8. Άρθρον.— Γάλλος συγγραφέας.— Όλα όμοι.— Τελικός σύνδεσμος.
9. Σπασμοί του λάρυγγος.— Φαρμακευτικόν είδος.
10. Μουσικός φθόγγος.— Δυο γράμματα από την λέξιν: σήμα.— Ποντικός.— Άγγλος χιουμοριστής.— Δυο γράμματα από την λέξιν Σάββας.
11. Καθυστερώ.— Νήσος του Αιγαίου.— Κουρέλια.
12. Φυλή της Αφρικής.— Άνάθεμα.
13. Το φιλολογικόν επώνυμον συνεργάτου μας.— Στοιχείον της φύσεως.— Μετρά τον χρόνον.
14. Δυο γράμματα από την λέξιν: άσος.— Χοίρος.— Κτητική άντωνυμία.— Άρθρον.
15. Ύλη με την όποιαν επιστρέφουν τους δρόμους.— Η κατοικία των νεκρών.

Καδέτως

1. Καθιστά τα πράγματα όρατά.— Πρόθεσις.— Τα πάντα.— Κατάφασις.
2. Το φέρουν τα υποζύγια.— Άπαραίτητος τροφή.
3. Όμοίως.— Το χρώμα της έφετεινής γυναικείας μόδας.— Διότι, εις την αρχαίαν ελληνικήν.
4. Μουσικός φθόγγος.— Γυναικείον όνομα.— Ένας που διέπραξε μέγα κατόρθωμα.— Μουσικός φθόγγος.
5. Οικιακόν ζώον.— Σύμπραξις εις έγκλημα.— Πλοϊον.
6. Ύπαρξις.— Τελικός σύνδεσμος.— Πρόθεσις.— Κτητική άντωνυμία.— Δυο

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΘΕΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Τα όνόματα των άστερισμών ήσαν πάντοτε σύμβολα για όλους τους λαούς. Οι Βαβυλώνιοι, οι Σίνοι, οι Χαλδαίοι, οι Αιγύπτιοι, οι Άσσύριοι, οι Φοίνικες, έταξιόνησαν τους άστερισμούς και έκαμαν τας άστρολογικάς των παρατηρήσεις. Από τους αρχαίους Έλληνες, ο Εϋδοξος ήταν εκείνος που περιέγραψε τους άστερισμούς. Άνάλογα με την κίνησι των άστερων και τον ζωδιακόν κύκλον κατά την ήμεραν της γεννήσεως ενός άτομου προέλεγαν οι διάφοροι άστρολόγοι και μάντεις το μέλλον και την πορείαν της ζωής του.

Η δεοποιίσις Β άν δ α Β ε γ κ ν ε ρ συνεργάτις μας Νοτιοαμερικανίς, μελετήσασα πολλά ξένα συγγράμματα, δίδει άπαντήσεις σχετικώς με το ζώδιόν σας εάν της γράψετε μέσφ του περιοδικού μας, έγκλειοντες Δρ. 5 διά την άπάντησιν και το δημοσιευόμενον κατωτέρω δελτίον. Άνάγκη όμως να της δώσετε:

1ον Τήν ήμερομηνίαν και ώραν της γεννήσεώς σας.
2ον Τό μικρό σας όνομα.
3ον Τό όνομα της πόλεως που έγεννήθητε.

Η άπάντησις θα σας δοθή δια της «Σφαίρας» εις το ψευδώνυμον που θα υποδείξετε. Έντός του φακέλλου σας έγκλείετε τα στοιχεία του ζωδίου σας.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΣΦΑΙΡΑ» ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΑΝ. ΒΕΓΚΝΕΡ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ζ ο ζ ε φ λ ν Μ π έ κ ε ρ.— Είσαθε επιτρεπής σε νευρικές παθήσεις, αλλά προσωριμένη και μιά καλή σύζυγος. Η κτή μητέρα και μιά καλή σύζυγος. Η κατή μητέρα σας δεν σκιάζεται από τίπο-ετυχία σας λάμπει σαν διαμάντα. Το άστρο σας φωτιά ν' αποφεύγετε. τι. Μονάχα τη φωτιά ν' αποφεύγετε. Προσέξτε το νευρικό σας σύστημα. Α λ γ υ π τ ι α ν.— Θα σας παρουν-σισασθούν μερικά δυσκολία στη ζωή,

- όμοια σύμφωνα.
7. Κυνήν.— Άρώματα.
8. Νήσος του Αιγαίου.— Έκει που κατοικούμε (αίτια).— Φωτιά.— Παρατα-τικός του «είμαι» εις την αρχαίαν.
9. Λέγειν (γαλλιστί).— Τέσσαρα γράμματα από την λέξιν: Στοκάρισμα.
10. Τελικός σύνδεσμος.— Άνθη.— Τίτλος αιθιοπικός.— Κτητική άντωνυμία.— Άριθμητικόν.
11. Ο πρώτος άνθρωπος.— Τόν τρώγουν τ' άλογα.— Την έχει ο κάθε καλός πολίτης.
12. Άγγλος σατυρικός.— Χρονικόν διάστημα. (αίτια).— Τά κάνουν οι έορτές.— Δυο γράμματα από την λέξιν: άμαξα.
13. Η σύντροφος του Λεάνδρου.— Πρόθεσις.— Μέλη του δήμου των Σικώ-νων.
14. Χωρίς ζωήν.— Μαγειρικόν σκεϋος.
15. Άριθμητικόν.— Η σύζυγος του Διός.— Η θεά της νεότητος.— Κατοικίδιον ζώον.

τις όποιες όμως θα υπερπηδήσετε χάρις στη φρόνησί σας και στη βοήθεια αγαπητού φίλου. Η νύχτα είναι πιο καλή για σας παρά ή μέρα. Μία μεγάλη ευτυχία σας θα πραγματοποιηθή βράδυ. Το φως του φεγγαριού επηρεάζει τον δρόμο της ζωής σας ευνοικά. Άγαπάτε με μέτρο. Προσοχή!

Χ ί λ λ.— Θα ζήσετε πολλά χρόνια, αν κατορθώσετε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας σε μερικά άπρόοπτα που θα σας τυχουν στη ζωή. Έχετε πολλή αφέλεια, σας αγαπούν γι' αυτό και το μέλλον σας θα είναι πολύ ευχάριστο, εφ' όσον ακολουθήσετε μίαν ζωήν ήρεμη και κανονική, χωρίς πάθη και έρωτας. Αποφεύγετε τα ρεύματα κατά τας αρχάς του χειμώ-νος.

Μ ι ν ι β ο ν.— Άν έργασσθε με σύστημα για την ευτυχία σας, αυτή είναι εξησφαλισμένη. Προσοχή στην Παρασκευή. Είναι ή ήμερα που το άστρο σας βρίσκει έμπόδιο. Η Τετάρτη σας ευνοεί και ο μήνας Ιούλιος είναι ο πιο ευνοϊκός για τας υποθέσεις σας. Αποφεύγετε το κολύμβημα.

Ε λ π ι δ ο φ ό ρ ο ν.— Θα περάσετε πολλές δυσκολίες και στενοχώριες στη ζωή. Μην απελπισθήτε. Θάανει γρήγορα μιά Κυριακή που θα σας φέρη την ευδαιμονία που ποθείτε. Θα πλουτίσετε χάρις στην εργατικότητα και τη δραστηριότητά σας. Το άστρο σας είναι γαλάζιο, ώστε ή ευτυχία θα σας έλθη από θαλασσινούς όρίζοντας. Άγαπάτε και σας αγαπούν άλλα χω-ρίς να το δείχνουν. Φροντίστε να είσθε υπομονητικός.

Σ ο φ ό ρ.— Γεννηθήκατε ό-πό τον ευθυμότερο άστερισμό και κά-νετε τον κόσμο να γελά με την ψυχή του για ό,τι λέτε και κάνετε, αλλά επηρεάζεσθε από τους έπαίνους που σας λένε για κολακεία και το παίρνε-τε πολύ επάνω σας. Ξέρετε πολλά ά-πό τη ζωή, πολύ όλίγα όμως από την τύχη. Η δική σας τύχη δεν είναι δυ-στυχώς τυφή και έτσι δεν έχετε πολ-λές έλπίδες να σας ευνοήσιν, εκτός ε-άν μετριάσετε τον έγωισμό σας. Απο-φεύγετε τους κινηματογράφους, το κρασί και τη φλυαρία. Συνήθως βλά-πτουν στο πνεύμα.

ΒΑΝΔΑ ΒΕΓΚΝΕΡ

ΤΑ ΠΟΣΑ ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ

Σε μιά φιλική παρέα ο Ζάν δίνει ένα ώριμο χρηματικόν ποσόν: ο Πάλ δί-δει 15 φράγκα περισσότερα από τον Ζάν: ο Έδουάρδος 15 φράγκα περισσότερα ά-πό τον Πάλ: ο Ραούλ 15 φράγκα περισ-σότερα από τον Έδουάρδο: Ο Φερνάνδος 15 φράγκα περισσότερα από τον Ραούλ και ο Γκαστόν 15 φράγκα περισσότερα από τον Έδουάρδο. Μαζεύτηκαν 357 φράγκα. Πόσα φράγκα έδωσεν ο καθένας;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- Ποιός βασιλεύς φορεί το μεγαλειτε-ρον στέμμα;
- Πόσο είναι το μισθό του 18;
- Ποιά είναι το ταχύτερο πουλί;
- Σε ποιά γλώσσα άνήκει ή λέξις: σπίτι;

Διευθυντής τυπογραφείου: ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ Κατοικία η Νέας Έφεσου 63,

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΤΖΟΥΛΟΥ

ΦΩΤΟΓΕΝΕΙΑ

Έγώ είμαι, τζογουλές μου, αριβάρισις! ο Άτζούλος Άτζουλέτος, το τζόδενο, το τσαντσαμίνι, το φιγουρίνι τοή Πλατέα—Ρούγας, ο γυιός του σιόρ Νιδόνου του Άτζουλέτου και τοή σόρα—Λουίζας τοή Άτζουλέταινας τοή κοντεσίνας, που όντις έβγαίνα σουλάτσο μαζί τοή στην άκροθα-λασία, φερμάρανε ούλοι σουμπιτο μπρός στην ώραιότη και τη κομψότη μας.

—Μωρές παιδιά, αυτή δεν είναι ή σόρα Άτζουλέταινα με το γυιό τοή τον Άτζου-λο; Φτού να μη βασκαθούνε!

Άμή δε διαβάσατε στα τζιορνάλια που όντις ψαλλίδια το μουστάκι μου αλλά Νοβάρο κι' έδγ'ηκα να κάνω τοή μαπα-τζολέτες μου στην άιμουδιά, πέσανε ο-χτώ Γκρέτες ναρμπόζες στη θάλασσα για μένα κι' ε δεν ήμουνα δερφίνι στο κο-λύμπι να τοή δουτήξω και τοή όχτώ άπ' τα μαλλιά, θα τοή ψαρεύανε την άλλη μέρα για φράκιες;

Και μόνο αυτόνες, τζογουλές μου; Μη δεν εκατάτις τριάντα όστιες κινίνο ή Ρο-ζίτα ή κόρη του κόντε—Φαστίδιου για τ' αμόρε μου, που το' είχε στρίψει το τσέρ-βέλο και μη δεν έφτιαξε ο Θεός τη Κέρ-κυρα κοντά στο Τζάντε εξαπόστο για να μη κάνουνε μεγάλο διάτζίλο όδες μουραί-νονται για τη φωτογένειά μου;

Γιατί, μπιζόνια να σας αφιεράρω, πώς όλα ταυτό τα σπαδέντα τα συμπίρουνε οι γαρμπόζες του Τζάντε γιατί έχω φωτο-γένεια. Μιά μέρα σουλατσάριζα με το σκύλο μου το Φόξι, ένα μπουλ—ντόκ από μεγάλη ράτσα—φτάνει να σας πω ότι ο παππούς του Φόξι είναι από το όσί του σκύλου που δάγκωσε στο Μεγάλο Ναπολέ-οντα, όντις εφόναξε στο Βατεργλό «ε-πούρ οι μουδελ»—Είχα λοιπόν βγ'η με το σκύλο μου σουλάτσο και άναμώσαμε ένα πλανόδιο φωτογράφο και μιά φωτο-γραφίσις. Ήτανε, τζόδες μου, μιά τέτοια σουεαρισμένη φωτογραφία, πούτανε λιπο-σίμπιλε να αφιερμάρε ποιος άπό τας όδυ ήτανε ο σκύλος μου και ποιος ή αφεντιά μου.

—Μωρές λιφάμε, του λέω του φωτογρά-φου, τι έκανες; Μοιάζω του σκύλου; —Τι έκανα, αφέντη; μου λέει, σπαδενα-τάδος, Ξέρεις γιατί δγ'ηκες έτσι; Γιατί έ-χεις φωτογένεια! Πά' να π'η, αν αριβά-ρης στο Χόλλυγουντ, θα γίνης άστέρης και θα κάνης δόλοα.

—Και ο Φόξις, μωρέ λιμεσίλε, γιατί μου μοιάζει; —Γιατί έχει και κείνος φωτογένεια, α-φέντη. Φαίνεστε πως είσαστε κι' οι δύο από ράτσα άστέρων...

Και τω όντι. Ο μακαρίτης ο παππούς μου π'ην έρτη στο Τζάντε, ήτανε χρόνια έπιστάτης του...άστεροσκοπείου... Και ο Φόξις γεννήθηκε μιά βραδυά που πέρασε ένας κομήτης πάνω από την πόρτα που κοιλούσανε ή μένα του...

Ε, με τέτοια φωτογένεια, τζογουλές μου, πως να μένω στο Τζάντε να πουλάω μαντολάτα τοή ρούγες και να γλέπω τοσι άλλους άστέρους να με κοινοάρουνε από την όδόνη; Έμαθα πως στην Άθήνα θα γενη τώρα μιά μεγάλη σοδεία άστέρων για την Άμερικά. Πήρα λοιπόν το Φόξι και αριβάραμε και σε λίγο θα τριβετε τα μάτια σας, γαρμπόζες μου, όντις θα με δ'ητε...μίκυ—μίκυ στο Φόξι—φίλω...

ΑΤΖΟΥΛΟΣ ΑΤΖΟΥΛΕΤΟΣ Για την άντιγραφή Μ. ΣΟΒΑΡΟΣ.

Τὰ «σουξέ»

— Τα—ταρά—τατά! — Πάψε, ρέ θλάμη! Είπαμε, ρέ Μανιώ, τώχω και τὸ στρίβω. «Ὅποιος σοὺ κάνει «γκιχ», τὴ δουλειά μας τὴ ξέρουμε: «Πῶς ὀνομάζεσαι, ποὺ κατοικεῖς, τὴ δουλειά κάνει... καὶ διὰ ταῦτα» κ' ἔμα κανέναν μάγκαν κάνει να καταπο-
τήση τὰ οἰκόπεδα τῆς καρδιάς σου — ὦχ, θαστάτε με! —, τὸ ὅποιο «θρασμός ψυχικῆς ὀρμῆς» καὶ «ἀμωμοὶ ἐν ὁδῷ ἀλληλουῖα!» Ἀν δέ ζηγιόμουν ἔτσι, ρέ θάσανο, θά σκουριάζανε τὰ σίδερα,

να καλύψει... τον ασύρματο! Μπο

— Ταα—τατά!
ΝΩΤΗΣ ΑΤΣΑΛΑΚΩΤΟΣ
Για την αντιγραφή
ΟΚΑΡ

ΝΩΤΗΣ ΑΤΣΑΛΑΚΩΤΟΣ
Για την αντιγραφή
ΟΚΑΡ

OKAP

МОНЕШНЪ ЯЗЫКЪ РИСТЕРНЪ

ΣΙΑΡΜΙΝΓΚ ΚΑΜΕΡΑ

